Teamă de iubire

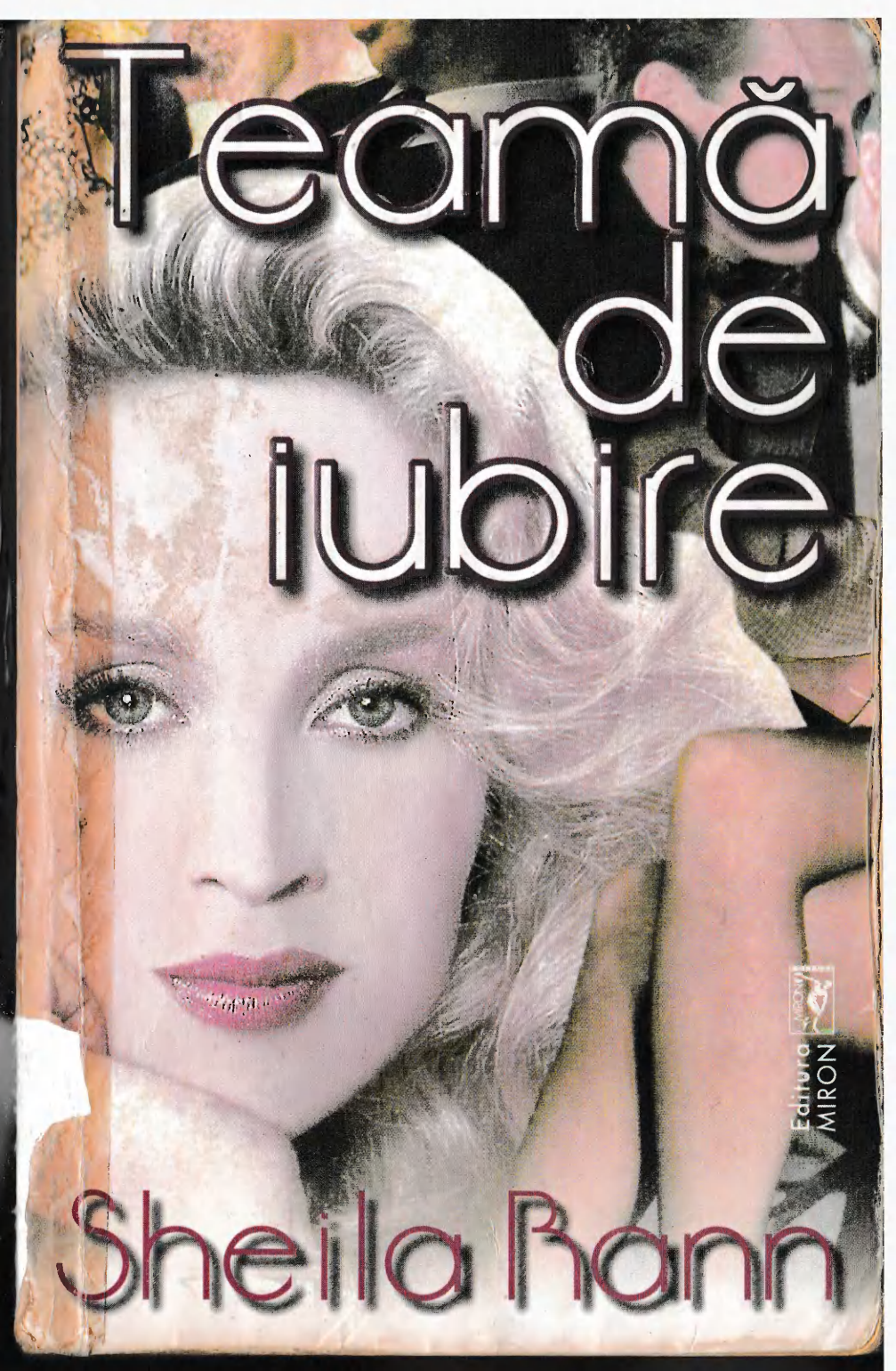

Sheila Rann

Editura MIRON

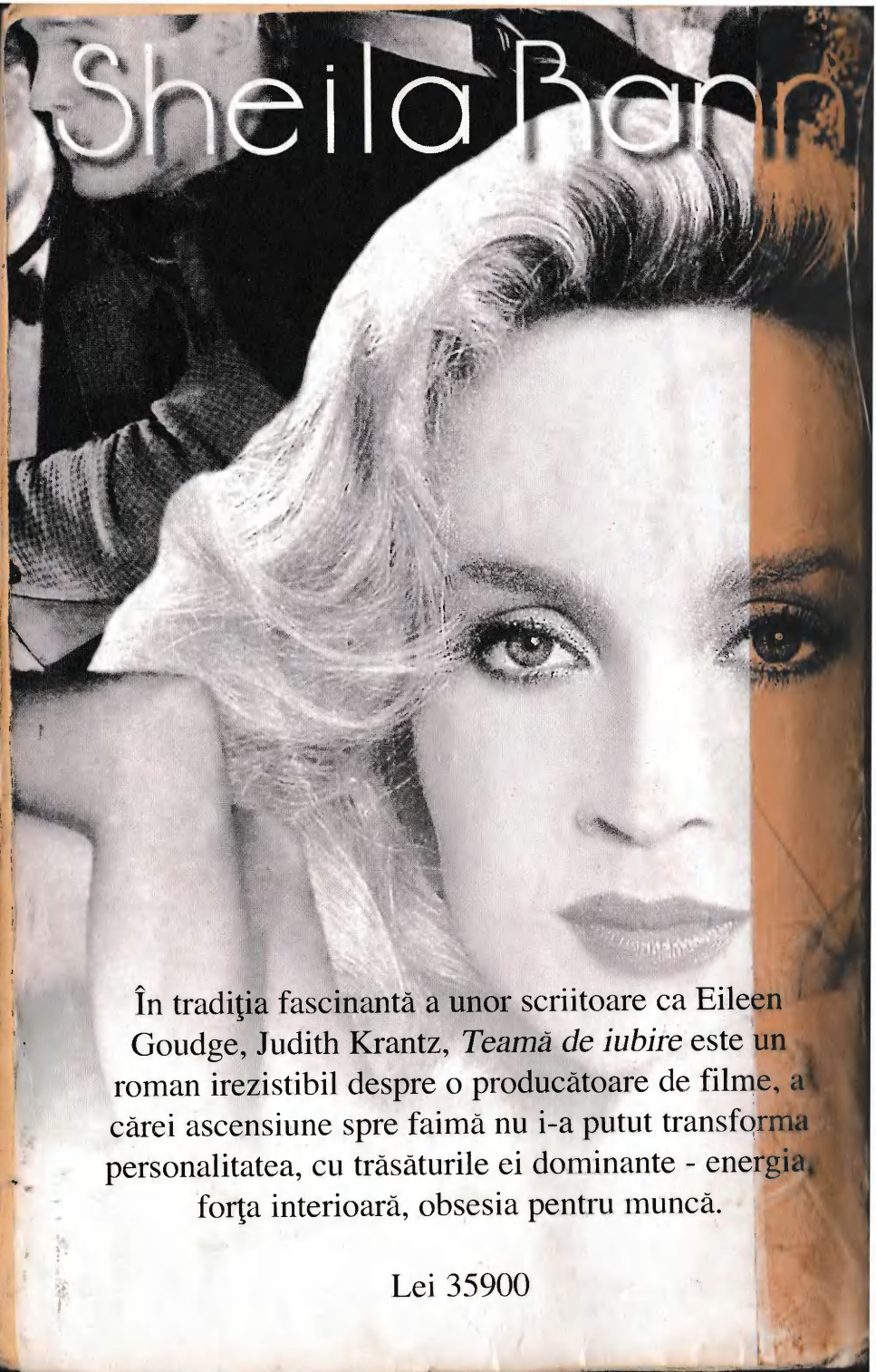

În tradiţia fascinantă a unor scriitoare ca Eileen Goudge, Judith Krantz, *Teamă de iubire* este un roman irezistibil despre o producătoare de filme, a cărei ascensiune spre faimă nu i-a putut transforma personalitatea, cu trăsăturile ei dominante - energia, forţa interioară, obsesia pentru muncă.

Lei 35900

Sheila Rann

Teamă de iubire

Traducere de Marinela Cojocaru

Editura MIRON
București

PROLOG

Dar în noaptea asta ceva nu era în regulă... Urletul lui Bethy țîşni din durere. Ceva o ardea, o frîngea... răzbătînd afară. El de ce nu se oprea? Nu i se putea întîmpla ei... Probabil că visa, nu era decît un coşmar. Cînd Bethy se va trezi îi vor da lapte cald să o liniştească, o vor legăna pînă va adormi din nou...

Aer, în sfîrşit. Era lumină, probabil că era trează. Acum totul va fi bine... Se simți coborîtă în cadă. O înconjura căldura apei. De ce era oare atît de roşie? Sînge. Sîngele ei. Durerea sfîrtecîndu-i încă mijlocul, mintea îi explodă...

„Şşt, Bethy Dolly", auzi vocea de deasupra ei..

Nu, nu se putea, nu auzea bine. Nu se va uita. Se ghemui, o mică balerină zdrobită în apa roşie. Nu! Nu! Era doar un coşmar, un vis urît.

Dar auzi iar: „Şşt, Bethy Dolly, şşt."

1

Cu numai cincisprezece minute în urmă mi-am lăsat bagajele la portarul hotelului *Colon* şi-am traversat piaţa în fugă, strecurîndu-mă prin mulţimea de oameni din faţa mea, uitînd cine sînt. Nu mai aveam nici o răspundere. Sărind cîte două treptele catedralei nu mă mai simţeam deloc ca Elizabeth.

Eram cineva care putea alerga fără să privească înapoi. Mă înconjurau turle gotice aruncînd aceleaşi umbre ameninţătoare asupra pavajului crăpat ca în urmă cu douăzeci de ani, în ziua cînd le-am văzut pentru prima oară. Părea o altă viaţă... o altă femeie... avusese chiar un alt nume, Bethy, optsprezece ani, o balerină palidă, blondă, înfruntînd lumea în nişte blugi jerpeliţi, venită la Barcelona să danseze în corpul de balet al trupei *Teatro del Liceo.*

Iar acolo, în stînga, era aleea pietruită, scurtătura pe care obişnuia să o ia la fugă la întîlnirile cu prea mulţi amanţi. Am pornit la drum pe aceleaşi lespezi, bucurîndu-mă de ritmul paşilor lungi şi rapizi. Coborînd colina şi trecînd prin labirintul întortocheat al străzilor acoperite de pietre din Barrio Gotico, am ştiut exact care anume duce la *Cafe del Opera,* şi le-am

urmat pînă au dat în Las Ramblas de las Flores, locul de promenadă al Barcelonei, mai multe piețe de flori şi păsări spre care se îmbulzea un val de oameni într-o continuă mişcare. Mi-am găsit cafeneaua la locul ei. De pereții aurii, prăfuiți, atîrnau aceleaşi oglinzi cu rame sculptate cu zeii iubirii şi ai muzicii, iar aerul dimineții era îmbîcsit deja de fumul țigărilor europene. Cum se putea să fie la fel? O fată cu ochi migdalați, uşor depărtați, stătea la o masă bînd vin în compania unui tînăr brunet. Mă atrăgea vocea ei joasă prin care îşi afişa nesăbuința. Zîmbetul ei îşi bătea joc de mine. E zîmbetul meu de pe vremuri – nepăsător, lipsit de seriozitate.

Am revenit pe urmele invizibile ale paşilor mei pînă la Ramblas. „Buenos dias", mă salută o țigăncuşă. Îi dau nişte pesetas schimbate de curînd şi aleg o masă de la margine, dar nu pot sta locului. Mă plimb pe lîngă mesele din apropiere, absorbind sunetele şi culorile proaspete din Ramblas, înainte ca ziua să le amestece cu multe altele, pînă mă opresc brusc, surprinsă că roşesc. Mă trezesc la masa unui bărbat de vreo douăzeci şi opt de ani cu plete pîrlite de soare ca ale unui star rock, unduindu-i pe umerii îmbrăcați într-un tricou negru. Imaginea frapantă e completată de umbra unei bărbi. Arată la fel de surprins ca mine, apoi îşi revine vesel, tot numai politețe, ochii analizîndu-mi însă fiecare curbă a trupului. E adorabil de boem, dă impresia de virilitate, exact genul meu din urmă cu mulți ani. Acum în nici un caz. Dar ochii îi sînt de un gri-deschis atît de uimitor, că nu-mi pot desprinde privirea. Probabil că mă înşel... emoțiile călătoriei... În oglinda lor lipsită de culoare m-am revăzut pentru o clipă pe mine însămi, cea de demult. Am revăzut-o pe Bethy.

M-am silit să revin la masa mea cu o siguranță de sine, tipic newyorkeză, dar odată ajunsă acolo am acordat o atenție prea mare învîrtirii linguriței în ceaşca mică cu cafea expresso, rotind şi împroşcînd, revenind vicios de des cu ochii asupra lui, pînă m-am trezit rîzînd de propria prostie, efortul de a păstra rîsul în mine storcîndu-mi lacrimi minuscule. Era într-adevăr caraghios. După cîte am realizat în viața mea, după ce-am reuşit să devin, iată-mă de numai cîteva minute în vechea mea cafenea roşind din nou la vederea unui bărbat superb.

„Bun venit, Bethy", m-am salutat singură. Bethy era fata care fusesem cîndva. Astăzi se ascunde în mine, aşteptîndu-şi încăpățînată momentul, deghizîndu-se şireată în rochii de femeie, arătînd serioasă, realizată. N-am ştiut niciodată dacă s-o ovaționez sau s-o jelesc pe acea fată ghinionistă, dar i-am invidiat întotdeauna libertatea, riscurile pe care şi le asuma, felul în care ştia să mizeze totul pentru iubire, fără să înțeleagă vreodată cît de repede poți pierde.

Acum sînt o producătoare de film încununată de succes, încrezătoare în forțele mele, obsedată de muncă. Mi-am botezat această fază a existenței „Elizabeth-Femeia" şi iau cu asalt zilele de lucru de şaisprezece ore, făcînd curse regulate între New York şi Los Angeles. Sînt recunoscătoare oricărei şanse de a munci, fiind întotdeauna extrem de punctuală, pentru că directorilor studiourilor de film din Los Angeles nu le place să acorde prea mult timp producătorilor independenți. După şedințe îmi car acasă ochii roşii de oboseală, exaltată sau deprimată în funcție de cum a decurs prezentarea proiectului, dar gata mereu pentru o nouă filmare în zori sau pentru o nouă întrunire în clipa în care avionul aterizează.

Amicii mei mă prezintă lăudîndu-mă:

– Iat-o pe prietena mea, Elizabeth, cea mai nouă şi mai grozavă creatoare de filme din America.

Îşi susţin afirmaţia adăugînd:

– Trebuie să vezi Firenze, filmul e formidabil. Da, da, cel care a cîştigat Oscar-ul! O să-ţi placă la nebunie.

Apoi, cînd mă depărtez, coboară vocea ca să şoptească:

– A avut noroc cu filmul ăsta, dar să vedem ce va face cu următorul.

Îmi îmbrac personajul în taioare conservatoare, închise la culoare pentru întîlnirile cu bancherii şi în blugi şi cămăşi largi pentru filmările de pe platou. Din cînd în cînd, cinstindu-mă cu cîte o noapte de distracţii în centrul New York-ului, mă îmbrac într-un smoching negru, foarte decoltat, înzorzonîndu-mă cu tot felul de bijuterii stranii, false fireşte, gîndindu-mă că sînt strălucitoare, dar fără să fiu o mare frumuseţe. Am un metru şaizeci şi cinci şi sînt încă destul de slabă ca să încap în rochia asta albastră precum cerul, aleasă anume pentru călătoria la Barcelona. Are gulerul ridicat, îmi ajunge pînă deasupra genunchilor, cu o linie simplă, dar ca să cadă bine e nevoie de şolduri subţiri. Am un păr blond, tuns drept ca să fie uşor de aranjat, şuviţele căzîndu-mi pe umeri. Îl consider caracteristica mea suedeză, deşi am ochi căprui şi o gură plină. Şi sînt foarte norocoasă să am genul de ten care nu are nevoie de pudră. Mă bucur enorm, acum mai mult ca niciodată, pentru că n-am timp decît pentru a-mi ruja buzele.

Mîine voi începe aici preproducţia unui film important despre Jocurile Olimpice din 1992. Însă ideea de a reveni la Barcelona ca să fac un film pentru studioul

Goya y Ximinez mi-a venit cu un an în urmă. Toată lumea a întîmpinat această posibilitate nouă drept „şansa ei de a-şi crea propriul Chariots of Fire“[1], şi ştiu că ar fi fost un motiv suficient de întemeiat ca să revin aici. Ca de altfel pentru oricare alt creator de filme. Dar adevărul e că mă mîna şi altceva, şi trebuia să înţeleg ce anume. Era ceva ce-am zdrobit cu mulţi ani în urmă într-un buzunar interior, acolo unde să nu poată fi văzut de nimeni, să pot întoarce capul nepăsătoare. Dar un secret nu poate rămîne comprimat prea mult timp într-o fiinţă umană. Marginile i se destramă, iar bucăţi reci încep să-i tulbure mintea.

Secretul meu se umflase, stătea gata să plesnească. A apărut pe nesimţite în întunericul precedînd zorile, încătuşîndu-mi mintea cu vise înainte să mă pot trezi ca să le dau la o parte. Mai tîrziu, trecînd prin ziua de muncă, străduindu-mă să alung visele cu un surîs, secretul era din nou prezent, ascuns, aşteptînd într-un colţ nebănuit. Oh, a fost mereu pe undeva, chiar şi pe parcursul acelor ani lungi de balet cînd locuiam în Barcelona şi mă numeam Bethy.

Aici şi-a ascuns proaspătul secret. Dar marginile lui au început să se împrăştie şi în Bethy, iar ea a trebuit să le coasă la loc. Se pricepea ca nimeni altcineva să dea adevărului o strălucire amăgitoare, fardînd trecutul, schimbîndu-i forma şi reuşind cu succes să uite hotarul dintre realitate şi născocire. Acum secretul mi se strecoară înapoi în memorie, sfîrtecîndu-mi mintea, dar îi lipsesc fragmente mari.

---

1. „Care de foc“ - film celebru despre alergătorii de la prima olimpiadă de după al doilea război mondial.

Trebuie să le găsesc. La treizeci şi opt de ani a trecut destul timp ca să mă simt destul de puternică, însă va trebui să o iau încet. Va fi perfect să lucrez din nou în Barcelona, punîndu-mă astfel în centrul drumului urmat de Bethy, acordîndu-mi totuşi distanţa şi protecţia necesare.

Momentul e bine ales. La începutul anului trecut, după succesul lui *Firenze* la festivalul de la Cannes, binecunoscuta, dar recent fondata companie de film *Goya y Ximinez* mi-a telefonat din Barcelona felicitîndu-mă ca pe o colegă de seamă şi invitîndu-mă să facem împreună un film. Noua creaţie urma să se bucure de întreg aportul tehnicii moderne, nu vor exista bariere artistice şi nici financiare. Cu totul altfel decît în cazul lui *Firenze.* Am făcut *Firenze,* lucrînd de una singură, de la concepţie şi regie, pînă la marketing. În ciuda devoţiunii mele, am fost la fel de surprinsă ca toată lumea cînd filmul meu cu un buget atît de redus a ajuns o senzaţie pe plan internaţional. *Variety* l-a salutat pe prima pagină cu un titlu îndrăzneţ: *Un succes răsunător, reţeta Hollywood depăşită.* Articolul ridica în slăvi o operă artistică de proporţii, fără nume faimoase, produsă de o nouă companie de film condusă de o singură femeie. L-am citit iar şi iar, dorind să mă asigur că era vorba de mine. Publicul stătea la coadă să vadă *Firenze* la toate cinematografele unde era prezentat în premieră şi curînd am început să-mi urmez filmul ca un organizator de turnee, dînd interviuri ca o celebritate la orele de maximă audienţă, ajungînd chiar şi în paginile ziarului The Wall Street Journal. „Nimic nu m-ar putea bucura mai mult", le spuneam reporterilor din toată lumea. Era adevărat.

Dar întrebările lor îmi solicitau mereu aceleaşi răspunsuri: „Povesteşte-ne despre viaţa ta personală, Eli-

zabeth, cine e bărbatul pe care îl iubeşti? Cine e bărbatul care te iubeşte? Elizabeth, Elizabeth, trebuie să ai un iubit."

Îmi spun că sînt întrebări tipice pentru reporteri în căutare de senzaţii, dar de fiecare dată cînd îi aud simt în piept aceeaşi răceală adusă de visele dinaintea zorilor. O alung, surîzînd aparatelor de filmat şi răspunzînd: „Sînt entuziasmată de filmul despre Olimpiadă. E marea mea iubire."

Mai tîrziu, revenită în camera de la hotel, recunosc adevărul, şi anume că acum, ca întotdeauna, sînt singură, o insulă pustie. Încerc să-mi spun că se întîmplă din cauză că în ultimii ani am fost atît de ocupată. Nu-mi mai dau seama dacă m-am alăturat de bunăvoie sau în virtutea inerţiei noii rase de singuratice americane, SFP, superfetele fără pereche, străbătînd întinderile marelui oraş aşa cum cowboy-ii pribegi le străbăteau pe cele din Vestul Sălbatic, mînînd vitele din scaunele confortabile ale avioanelor.

– Pentru Elizabeth, toastează prietenele mele cu ocazia rarelor seri în oraş, are talent cu carul şi-a muncit pe brînci.

– Ha, le atrage atenţia o alta, a reuşit numai pentru că n-a trebuit să se îngrijească de un soţ.

Ciudat, gîndim toate în sinea noastră, de obicei era exact invers. Şi nu cu mult timp în urmă. Apoi rîdem şi schimbăm priviri pline de subînţelesuri, dar nici una din glumele noastre nu poate compensa dorul de iubire pe care nu l-aş admite niciodată.

Am devenit persoana rafinată al cărei rol îl interpretez fără cusur şi nici unul din prietenii sau colegii mei n-ar bănui vreodată povestea lui Bethy. Eu însămi îndrăznesc să o ascult numai de curînd în acele ore ale dimineţii cînd demonii nopţii sînt mai puternici ca

oricînd. Spun „îndrăznesc", dar nu este adevărat. Bethy nu mai vrea să doarmă. Insistă să asculte fiecare amănunt.

Visele despre Bethy s-au trezit la viață cu mai bine de un an în urmă, la cîteva luni după ce-am terminat *Firenze.* La început n-aş putea spune c-au fost vise, mai mult nişte frînturi sau o senzație trecătoare de culori uitate fără cuvinte spre care îmi îndreptam mintea la sfîrşitul după-amiezei. Mă întrebam dacă erau într-adevăr vise sau numai nişte simple gînduri. Pe măsură ce frînturile se prelungeau, întinzîndu-se prin noapte, vocea lui Bethy era mereu înăbuşită.

Visam că mă striga de la capătul de jos al unei scări, ecoul deformînd sensul cuvintelor... mă chema dintr-un tunel lung, dar huruitul trenurilor şi scrîşnetul roților îi acopereau şoaptele... eram la o petrecere plină de lume, ea purta o rochie neagră de mătase, fără umeri, iar părul blond îi lucea... ținea în mîini pahare de cristal şi vorbea, dar rumoarea conversațiilor şi muzica din încăpere îi ştergeau cuvintele... mi se adresa într-o spaniolă pe care n-o înțelegeam, frazele nu aveau niciodată vreo noimă, iar în engleză vorbea prea încet ca să o aud...

Cînd începu să-mi apară în chip de copil, îşi spunea Bethy Dolly, şi îşi purta părul blond împletit în cozi strînse în creştetul capului, împodobite cu flori mici, trandafirii, aşa ca balerinele. Arăta palidă şi slabă în colanții negri de balet, şi stătea perioade lungi cu capul plecat, refuzînd să spună ceva... În ultimul timp îmi apare din nou ca o femeie tînără, iar cuvintele îi sînt destul de clare ca să le disting, dar nu mă trezesc decît atunci cînd mi-o permite.

2

– Senora, scuzați, senora, îmi întrerupe gîndurile chelnerul de la *Cafe del Opera* încercînd să pronunțe cît mai corect în engleză.

Îmi pune pe masă o cafea pe care n-am comandat-o.

– Din partea domnului, îmi explică el arătînd spre bărbatul cu ochi gri-deschis care mă studiase atît de stăruitor puțin mai devreme. Dau din cap acceptînd nesigură. Mi-am pierdut antrenamentul de a cunoaşte străini atrăgători prin cafenele. Dar n-ar fi trebuit să-mi fac nici un fel de probleme, străinul se ridică şi pleacă, traversînd terasa spre Ramblas. Poate nu făcea decît să se arate curtenitor față de stingherеala mea de acum cîteva minute.

L-am urmărit îndepărtîndu-se, înalt şi suplu, săltînd pe tălpi într-un ritm atletic, brațele legănîndu-se natural, un trup mlădios, picioare cu muşchi lungi... poate un jucător de tenis... capul ținut sus... aproape ca un dansator. Mi-am păstrat şi acum obiceiul de a cîntări trupurile din priviri, obicei specific cuiva care a dansat ani la rînd. La *Teatro del Liceo* urmărirea corpurilor bărbăteşti era una din distracțiile preferate.

Am privit de cealaltă parte a pieței Ramblas la clădirea Operei. Era închisă cu excepția casei de bilete, vînzînd de zor bilete pentru *Lulu,* spectacolul din seara asta. Gîndurile îmi plutiră spre scena mare şi aşa cum i se păruse lui Bethy în lumina albă şi albastră a reflectoarelor...

Bethy şi colegele ei din corpul de balet obişnuiau să stea în culise şi să-l urmărească pe Luiz, primbalerinul trupei, făcîndu-şi săriturile acrobatice, ceilalți balerini săltînd în spatele lui, cu coapsele tari cu muşchi parcă sculptați şi fesele încordate, rotunde puse în evidență de pantalonii strîmți, albi. *El gitano,* țiganul, aşa-l numeau fetele pe Luiz din cauza pielii măslinii şi a energiei animalice. Şi *tu amor,* iubirea ta, chicoteau ele către Bethy. *Si Luiz, amor y ballet.*

– Da, Luiz, dragostea şi baletul, pentru totdeauna, repeta Bethy. În Barcelona i se împliniseră toate visurile.

După lecția de balet de dimineață, dacă nu i se cerea să ia parte la o nouă repetiție, putea privi comori superbe în magazine mici, ascunse pe alei pietruite sau putea explora portul cu vapoarele, marinarii morocănoşi arătînd teribil de periculoşi. Se uita din cînd în cînd la ei visînd la cît de gelos ar fi Luiz.

La căderea serii se alătura noilor ei prieteni de la *Teatro del Liceo,* pregătindu-se pentru spectacol. Cabina de machiaj a trupei de balet consta într-o masă cu oglinzi sclipind haotic în lumina neoanelor, avînd deasupra tuburi deschise de ruj, cutii lipicioase de fard de pleoape, pudriere crăpate şi tuburi folosite de toate felurile. Fiecare centimetru de masă avea în fața sa pe cineva fardîndu-se. Bethy stătea între două fete topind într-o lingură ceară neagră, caldă şi urît mirositoare, punînd-o apoi pe gene cu un chibrit. Odată

ceara uscată genele erau mai lungi cu un centimetru. Iar acolo Bethy se antrenă pentru viața cea nouă născocind-o pe cea veche.

– Tata a fost un violonist celebru, le povestea ea fetelor în spaniola învățată deja destul de bine, frecîndu-şi genele la rîndul ei, iar mama o balerină din Rusia. Numele ei rusesc era foarte lung, dar toată lumea o numea Marya. Aşa îi spuneam şi eu. Cînd dansatoarele îşi ridicau privirile mirate, le explica: Da, Marya a fost foarte tînără. Era înaltă, dar fiind slabă părea şi mai tînără. Arătam aproape ca două surori. Tata ne numea „fetițele" lui.

Dansatoarele verificaseră şi ştiau că povestea lui Bethy despre familia ei faimoasă era adevărată. Aşteptau însă tare nerăbdătoare continuarea. Bethy nu le dezamăgi.

– Locuiam într-un apartament mare de pe Riverside Drive din New York City. Marya mi-a dat primele lecții de balet acasă, după metoda rusească. Tata ne-a instalat o bară în salonul de muzică şi în fiecare zi, după ce mă întorceam de la şcoală, ne cînta la vioară, iar noi exersam. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, iar eu îmi imaginam că e reflectorul pentru piruetele Maryei.

La încheierea spectacolului de la *Teatro del Liceo,* Bethy povestea şi alte lucruri despre părinții ei celebri. Dansatorii se adunau la *Cafe del Opera* de vizavi şi o ascultau.

– Tata era originar din Austria. A întîlnit-o pe Marya în Leningrad cu ocazia unui concert. Nu avea decît şaisprezece ani, dar dansa deja la *Kirov.* S-au îndrăgostit imediat, dar Rusia nu era ca acum, nu puteai pleca de pe o zi-pe alta. Tata a fost silit să o scoată pe furiş pînă în România, ascunzînd-o într-un camion.

De acolo au trebuit să-şi croiască drum pînă spre graniţa cu Iugoslavia. În noaptea în care au ajuns în România au traversat Dunărea înot la lumina lunii, îndreptîndu-se spre libertate.

Dansatorii băteau din palme, iar clienţii cafenelei, mari amatori de balet, îşi ridicau paharele în cinstea lui Bethy. Toată lumea iubea povestea romantică dintre tatăl ei şi Marya.

Cu toate astea, Bethy ştia foarte bine că, imediat ce va pleca de la cafenea însoţită de Luiz, cei rămaşi îşi vor pune întrebări. Ştiau deja că amîndoi părinţii îi erau morţi şi aveau prea mult bun-simţ ca să o întrebe cum se întîmplase.

– E clar că i-a iubit foarte mult. Aşa se încheiau presupunerile lor.

Dar aveau şi alte întrebări. Iar într-o seară, cîteva o făcuseră pe Bethy să se oprească încremenită în pragul uşii de la toaleta femeilor.

– De ce a venit Bethy să danseze în Spania unde cîştigă atît de puţin şi se mulţumeşte să stea în ultimul rînd? o auzise întrebînd pe una din fetele dinăuntru. N-are nici un sens.

Alta îi confirmă trecutul.

– Ştii că Bethy a fost acceptată la numai şaisprezece ani de una din cele mai renumite trupe de balet, cea a oraşului New York?

– Şi că a dansat aproape un an ca prim-balerină, la fel ca mama ei? îi întări spusele prima fată. A avut cronici excelente. O ştiu sigur.

– Şi, cu toate relaţiile ei, comentă o a treia, era pe drumul spre glorie. De ce şi-ar întrerupe cariera ca să plece şi să se alăture unei companii atît de mici unde nu o vede nimeni? E cu totul lipsit de logică.

Bethy se depărtă pe furiş din spatele uşii închise

înainte ca una din fete să o întrebe. Ştia că în noaptea aceea, aşa ca întotdeauna, va uita toate răspunsurile adevărate în braţele magice ale ţiganului Luiz.

– Bethy, adorata mea, îi spuse Luiz într-o noapte după ce îi satisfăcuse visurile cele mai tulburătoare despre iubire. Te rog, nu pot lucra decît cu tine la noile mele figuri. Eşti singura capabilă să-mi execute săriturile. Dansezi ca o rusoaică. Nici una dintre balerinele noastre, nici măcar cele mai bune, nu se bucură de pregătirea ta. Spune că-l vei ajuta pe Luiz al tău. Ah, parcă văd deja. Sala va fi plină, iar Bethy şi Luiz vor triumfa împreună. Ah, Doamne, cîte flori vom primi, *mi amor.*

Şi a fost adevărat... la început. Sala plină le ovaţionă îndelung triumful, iar Bethy se trezi înconjurată de cronici miraculoase şi de flori... apoi dansă tot mai puţin.

– E din cauza micilor accidente din ultimul timp, se întîmplă, nu e nimic serios. Am trecut de adolescenţă, atîta tot, mă voi întoarce curînd pe scenă, le spunea ea reporterilor. Dar toată lumea ştia că era rana suferită sărind de la înălţime în braţele lui Luiz într-unul din cele mai renumite creaţii ale lui în care lansarea în zbor era ceva perfect normal.

– Nimeni nu dansează ca tine, frumoasa mea Bethy, te iubesc, se grăbise el s-o asigure, chinuit de vinovăţie din cauza genunchiului luxat. Venise în pauză la ea în culise în timp ce dublura ei îşi făcea încălzirea ca să o înlocuiască în actul al doilea.

Imediat după accident Luiz o purtase peste tot în braţe, spre marea ei încîntare.

– Te rog, rămîi cu mine, te voi îngriji în fiecare minut, insistase el şi o luase în apartamentul lui ca să se asigure că va face toate exerciţiile prescrise de

doctori pentru a-şi întări şi vindeca genunchiul.

Noaptea, cînd Luiz pleca la spectacol, Bethy se apucă să scrie, notîndu-şi fiecare pas şi mişcare din toate rolurile din baletele create de el pentru ea.

– Iubita mea, îi spuse el entuziasmat întorcîndu-se acasă cu delicatese de la *Boqueria,* ai făcut cea mai bună treabă pentru Luiz! Fără tine munca mea ar fi pierdută. Şi făceau dragoste din nou.

Cînd exerciţiile pentru genunchi şi injecţiile încep să-şi facă efectul, Bethy se antrenă în sala de studii, învăţînd alte balerine rolurile ei ca să aibă dubluri odată ce va începe să danseze din nou şi ca să facă filme din repertoriul companiei.

– Îngerul meu, o sărută el, numai Dumnezeu mi te-a putut trimite. Genunchiul va fi bine cît de curînd şi vei dansa iar cu Luiz. Deocamdată, însă, nu.

– Sînt sigură că s-a vindecat, îi spunea ea la sfîrşitul fiecărei luni.

– Nu, nu, mă tem că te vei accidenta iar. Te rog, trebuie să ai răbdare pentru Luiz al tău. Eu trebuie să o protejez pe Bethy, solista mea. Şi o purta din nou pe culmile extazului.

Cîteva luni mai tîrziu, într-o dimineaţă de luni, Luiz o informă că toţi cei din conducerea trupei hotărîseră ca rolul simplu creat pentru ea în noul lui balet, ca să-i sărbătorească revenirea pe scenă, va fi dat unei dansatoare mai tinere.

Lui Bethy i se opri inima în piept. Nu-i venea să creadă ce auzea, era o greşeală, nu se putea să fie aşa.

– Dar tu alegi cine va dansa în creaţiile tale. Mi-ai promis rolul ăla încă de acum un an. Toţi mi l-au promis.

– Fata e nou-venită în Barcelona. Dar şi-a făcut un

nume în Franța. Conducerea vrea să o pună la încercare într-un rol mic ca să vadă cam de ce e în stare, îi explică el răbdător.

– Dar mi-ai promis... mă iubeşti... chiar ieri... Cum se poate să nu fi ştiut ce pun la cale?

El întoarse capul refuzînd să se uite la ea.

– Lucrurile s-au mai schimbat. Compania are un nou director. Nu mai am aceeaşi putere ca pînă acum. Iubita mea, nu ştiu cum să ți-o spun, dar de săptămîna viitoare vor schimba distribuția la toate spectacolele, iar numele tău nu e pe nici o listă.

Bethy nu-şi mai simți brațele şi picioarele, nu mai ştiu dacă stă în picioare sau jos... dacă este zi sau noapte. Nu avea decît douăzeci şi cinci de ani. E adevărat că în ultimul an nu mai dansase pe scenă. Cum de trecuse atîta timp? Zilele în care lucrase alături de Luiz se scurseseră atît de repede. Se iubeau.

– Dar trebuie să existe o cale ca să-mi recapăt forma, reflectă ea. Mă voi antrena mai mult. Voi flămînzi ca să slăbesc. Ştii că voi reuşi. Cuvintele nu-i ieşeau oare pe gură? Luiz nu o auzea? Luiz se îndepărta.

Săptămîna următoare numele ei nu apăru pe nici una din liste. Controlă de două ori ca să fie sigură... trebuia să fie o greşeală... trebuia să existe o explicație. Dar exista oare?

Se furişă să-şi repete conştiincioasă exercițiile la bară, dar nu la locul ei obişnuit în clasa de balet alături de fata cea nouă din Franța, ci singură, în sala de studii atît de friguroasă de la *Teatro del Liceo.*

– Dar n-am vrut altceva decît să-l iubesc, strigă ea cu voce tare imaginii ei din oglindă. Nu-i răspunse nimeni. Ai încercat, îşi răspunse ea, dar acum trebuie să fii realistă.

Îşi ridică piciorul de pe bară într-un arabesc nu chiar atît de perfect. Îşi apucă călcîiul în mînă ca să-şi ridice piciorul sus, deasupra capului, şi-l ţinu acolo o clipă admirîndu-şi flexibilitatea încă extraordinară, dar cînd dădu drumul piciorului, nu-l putu menţine acolo. Rana cîştigase. Trupul o trăda. Era adevărat. Magia dispăruse. Va trebui să găsească imediat o altă magie cu care să o înlocuiască, altfel nu va trăi. Baletul era toată viaţa ei.

Dar dansatorii, mai ales cei crescuţi într-o trupă de balet în care fiecare gest al braţului sau ridicare a bărbiei trebuie să fie exact la fel, sînt antrenaţi să primească instrucţiuni şi să le execute la perfecţie fără discuţii. Ca să aibă succes trebuie să înveţe repede şi să nu pună întrebări, culisele fiind pline de tineri dornici să le ia locul. Asta a salvat-o pe Bethy.

La primirea plicului în care era anunţată că nu mai făcea parte din companie, Bethy studiase deja ce urma să facă. Se interesase şi îşi găsise prima slujbă fără legătură cu baletul ca secretară de platou a unei echipe de film americane venită să turneze în Spania. Fu acceptată pentru că vorbea engleza şi spaniola. Nu era dans, dar lucrul la un film o fascina, iar prietenia dintre membrii echipei era lucrul de care avea cea mai mare nevoie. La scurt timp producătorul american o chemă în biroul lui.

– Sîntem în întîrziere şi avem nevoie de cineva care să caute noi locuri de filmare. Crezi că te vei descurca?

Bethy cunoştea aproape fiecare străduţă din oraşul pe care îl iubea şi îşi îndeplini treaba cu atîta sîrguinţă, că-şi imaginaseră că muncise chiar mai mult decît cele douăsprezece ore zilnice.

– Te vom face manager al locurilor de filmare, o

168.160

răsplătiră recunoscători americanii. Salariul nu va creşte imediat, e mai mult un fel de ucenicie. Ştiau că nu era uşor să găsească pe cineva care să coopereze cu atîta entuziasm pentru o plată atît de mică, iar ea se pricepea mai bine ca oricine altcineva să reducă din sumele puse în cîrca străinilor. Bethy acceptă noul titlu şi, ca de obicei, se spéti muncind.

În curînd apărură şi alte companii americane dornice să profite de avantajele financiare ale filmărilor în Spania, şi avură nevoie de cineva care să cunoască ambele limbi. Iar odată cu ele sosi şi minunea numită plata orelor suplimentare, plus lucrurile pe care şi le putea cumpăra – o locuinţă nouă, haine, vin... „Chiar şi puţină cocaină", scuză Bethy noua fascinaţie. Zilele în care dansase continuau să o bîntuie, aşa că trebuia să lu-creze şi mai mult ca să uite. „Şi nişte valium ca totul să fie păstrat sub control."

Doi ani mai tîrziu, Bethy era foarte căutată de companii de filme americane şi britanice. Era pe platou la şase dimineaţa ca să supravegheze secvenţele din ziua respectivă şi rămînea pînă seara tîrziu ca să le pregătească pe cele de a doua zi. Oricui ar fi întrebat-o de droguri i-ar fi răspuns:

– Cum altfel să ţin pasul cu munca pe care o am de făcut? Trebuie să lucrez, nu? Şi nu iau decît puţin... Toată lumea ia droguri... Mai ales americanii. Dar n-o întrebă nimeni; era foarte discretă.

Tachinările dintre noii ei colegi americani despre cît de mult le lipseau hamburgerii, cartofii prăjiţi, echipele *Mets* şi *Dodgers,* o făcură să-şi dea seama de cît timp fusese plecată. „Ai auzit ce s-a întîmplat săptămîna trecută pe platoul de filmare din New York?" şi „Hai să luăm săptămîna viitoare dejunul în Los Ange-

les", îşi spuneau veseli unii altora. Şi „Caută-mă cînd te întorci", o îndemnau toţi după încheierea filmărilor, îmbrăţişînd-o şi sărutînd-o, asigurîndu-se că-şi notase adresele lor.

Împlinise deja douăzeci şi opt de ani cînd îşi adună în sfîrşit curajul ca să se gîndească la revenirea în America. Se bucura de respectul companiilor americane cu care lucrase şi avea contacte impresionante cu bancherii lor internaţionali.

În anii următori, perfecţionîndu-se cu fiecare slujbă nouă în rigorile impuse de industria de film americană, dansul fu silit să se retragă undeva în trecut. Nu îndrăzni niciodată să-i facă o vizită lui Madame Verusha, profesoara de balet care o iubise şi îi fusese antrenoare şi mentor, dar îi rămase disciplina impusă de viaţa ei de dansatoare, chinuindu-se pe zi ce trecea să se schimbe. Îşi găsi pînă şi un nume nou... Elizabeth. „De data asta voi reuşi, îşi promise ea. Voi face filme în America, Anglia, Franţa şi Italia, iar cînd voi fi destul de faimoasă, voi merita să uit totul despre Bethy Dolly. Iar dacă nu voi izbuti..."

Pînă la urmă eu, Elizabeth, am făcut ca totul să-i fie mai uşor. Elizabeth, respectata producătoare de filme cu un apartament pe Broadway din New York, oraşul ei natal, am din fericire prea puţin timp la dispoziţie ca să-mi fac griji pentru Bethy cea tulburată, obsedată de dans, lăsată în urmă. Iar odată cu trecerea anilor Bethy s-a depărtat de mine. M-am zbătut enorm pentru lucrurile realizate în lumea filmului. Au nevoie de o atenţie continuă. Conferă în schimb o şansă cu totul diferită pentru nevoia de perfecţiune a unei balerine.

De la norocul care a dat peste mine odată cu *Firenze,* colegii noi mă invită la prînzuri importante la

Four Seasons sau la mic-dejunuri la *Plaza*. La mese cu specialități culinare mi se oferă scenarii în premieră. Cunosc deja genul care îmi place – nimic prea comercial, cheia sînt personajele sau locul, fără prea multe detalii, deschise improvizațiilor – şi am muncit din greu pentru un stil propriu.

În primele zile din Barcelona, întîlnirile cele mai importante ale lui Bethy, cele cu amanții geloşi, aveau loc întotdeauna la un prînz banal aici la *Cafe del Opera* şi se terminau în camere mobilate simplu cu bătăi şi iubire sălbatică, implorîndu-şi astfel iertarea. Era plătită întotdeauna pentru timpul petrecut în orgasme superbe de către tineri superbi, şi abia dacă le mai ținea minte numărul.

Astăzi, negociind distribuirea lui *Firenze* în săli de cinema din Milano pînă în Laos şi Nigeria, sînt plătită în valută pentru eforturile mele de către bărbați cu mult mai puțin tineri şi superbi, dar extrem de rentabili. De banii mei se ocupă o mare bancă internațională. În acele ultime clipe dinaintea zorilor cînd demonii nopții o trag pe Bethy înapoi la locul ei din trecut, iar eu mă trezesc fără să fi dormit prea bine începîndu-mi ziua ca Elizabeth, îmi studiez agenda cu întîlniri şi mă gîndesc ce ironie a soartei pentru amîndouă că acum sînt Elizabeth şi ştiu să negociez cu bărbati egoişti, periculoşi, profitînd de ei ca să mă îmbogățesc.

Apoi îmi închid agenda şi încerc să mai dorm cîteva ore, dar nu mai merge. Bethy obişnuia să se limiteze la perimetrul nopții, dar acum mă urmăreşte şi ziua... insistent, violent, cu secretul nostru ascuns... îmi întinde ceva, iar atracția e prea puternică, aşa că o urmez.

3

– *Hola que tal?*

– *Bien, muy bien, y tu?*

– Bien, y tu esposa, como esta?

Mă înconjoară zgomotul făcut de prieteni salutîndu-şi prietenii. Deasupra cafenelei, soarele s-a mutat mai sus, iar culorile verii şi turiştii umplu spațiile mici dintre mese. Schimbîndu-mi poziția scaunului, trăgîndu-mă mai în spate în umbra copertinei, în raza mea vizuală apare din nou bărbatul cu ochi cenuşii în tricoul negru care m-a făcut să roşesc puțin mai devreme. Masa la care stătuse era ocupată.

Un bărbat şi o femeie care tocmai intraseră în cafenea căutînd o masă liberă pe terasă îi făcură cu mîna. Expresia de pe chipurile lor spunea: „Iar nu sînt mese." Şi alții îi făcură cu mîna bărbatului cu ochi cenuşii.

Un chelner merse imediat la ei cerîndu-şi scuze cu un gest larg dînd de înțeles că mesele dinăuntru erau şi ele ocupate. Toți păreau să se cunoască între ei. Cafeneaua avusese întotdeauna clienți constanți. Bethy şi prietenii ei din corpul de balet făcuseră parte cîndva din acest peisaj, întîmpinînd veseli pe toată

lumea. Iar dacă se întîmpla să nu cunoască pe cineva, făceau tot posibilul să-l întîlnească.

– E liber? întrebă bărbatul cu ochi cenuşii indicînd spre cele trei scaune de la masa mea, de data asta arătînd el cam jenat.

– Păi... eu... Nu ştiam ce să spun.

– Mulţumesc... replică bărbatul străduindu-se să pronunţe cît mai corect.

Mi-am ţinut răsuflarea şi-am zîmbit în sinea mea. Engleza lui era groaznică, iar eu uitasem mai tot ce ştiusem din spaniolă. Nu puteam „comunica". Voi fi scutită de acele discuţii lungi, dezastruoase despre cine sîntem, de unde venim şi ce facem aici. Eliberată în sfîrşit de obiceiul tipic pentru New York şi Los Angeles de a deschide o conversaţie explicîndu-ţi viaţa fiecărui bărbat proaspăt cunoscut, de estimarea iniţială şi replicile fără perdea schimbate între bărbaţi şi femei în astfel de locuri. Limbajul deteriorează întotdeauna orice cale de comunicare reală dintre un bărbat şi o femeie.

Nu face decît să stabilească prime impresii false ale unor posibile scenarii viitoare şi competiţii subtile răstălmăcind tot ce va urma. La ce-ar strica dacă aş accepta să-mi împart masa cu el? În caz că mă răzgîndesc pot pleca oricînd şi probabil c-o voi face oricum.

– *Por favor,* ia loc, am răspuns simplu şi am rămas în tăcere la masa noastră şubredă.

Ramblas, cîndva un pîrîu curgînd spre port, acoperit cu mult timp în urmă şi transformat într-o stradă lungă de peste un kilometru, se întindea în faţa noastră trepidînd de viaţă, plină de oamen trecînd în grabă, zbughind-o dintr-un loc în altul, oprindu-se pentru o fracţiune de secundă să cumpere flori, o cafea cu

lapte, un corn. Clădiri din granit cu o arhitectură europeană specifică secolului al şaptesprezecelea şi balcoane elegante, spaniole, se uită în jos spre noi. Tineri în blugi aleargă spre cursurile de la universitate.

Pe terasă intră un cuplu de suedezi cu rucsacuri în spate întrebînd într-o engleză extrem de corectă dacă pot ocupa, „vă rog", cele două scaune libere de la masa noastră. Eu şi bărbatul cu ochi cenuşii sîntem de acord şi stăm la masă fără un cuvînt. Combinaţia dintre parfumul florilor proaspăt tăiate, tutunul turcesc şi gazele traficului e exact aşa cum mi-l aminteam.

Nu departe de noi, preocupat să urmărească o trupă de mimi, se află bărbatul lîngă care am stat la zborul de noapte dintre New York şi Barcelona. L-am zărit prima oară în sala de aşteptare de la aeroport înconjurat de contingentul vrăjit al personalului de sex feminin. Părea un pic cam prea obişnuit cu atenţia care i se acorda.

Steven Brandon, fost campion olimpic de schi era acum reporter şi comentator TV la Los Angeles, un bărbat derutant de aproape patruzeci de ani călătorind cu fiica lui adolescentă, teribil de posesivă.

– Îhm, sînt eu, acelaşi Steven Brandon din articolul despre burlacii celebri apărut în revista *People,* încercă el să abordeze un ton nepăsător după ne aflam deja în aer. Dar am observat că nu părea prea supărat continuînd: Ce să zic? De asta se vînd revistele... Vrei totuşi să vorbeşti cu mine?

Fiica lui îmi aruncă o privire ucigătoare şi ceru căşti pentru film. Zborul nostru de şapte ore a trecut foarte repede. În ciuda acelei prime impresii de îngîmfare, Steven s-a dovedit a fi foarte drăguţ, cu rîsul cel mai robust pe care l-am auzit vreodată la un bărbat. Nici tare, nici dulceag, doar o veselie sinceră în

care m-am lăsat prinsă fără să vreau. Avea umeri laţi, dar era zvelt. Trupul unui tînăr schior olimpic ajuns la maturitate. Iar părul său castaniu avea şuviţe argintii deasupra capului, aşa cum era normal, şi nu la tîmple, cum era şic. Ochii îi erau de un albastru limpede, iar faţa pătrată.

La două ore după decolarea avionului am început să vorbim despre soartă, aşa cum li se întîmplă oamenilor aflaţi printre nori. Măsuţa cu băuturi a trecut deja pe intervalul îngust dintre rînduri, iar noi am fost printre primii dornici să scăpăm de stresul zilei cu porţii mici de whisky cu gheaţă.

– Da, da, cum să nu, îl luam încă peste picior din cauza articolului din *People,* un burlac mass media care crede în destin.

Dar Steven părea foarte serios.

– Nu crezi că destinul e cel care te-a făcut să stai lîngă mine?

– Nici vorbă, am rîs eu, a făcut-o funcţionara companiei aeriene *Iberia.*

– Mesagera destinului, declară Steven logic. Destinul lucrează pe căi ciudate punînd oamenii în situaţii ciudate. Acea funcţionară s-a aflat la ghişeu anume ca să ne pună unul lîngă celălalt.

Explicaţia stupidă ne delectă atît de mult, c-am rîs din nou.

Tînăra gardiană se făcu a nu auzi nimic, îngropîndu-se în revistele avionului. Stewardesa ne aduse tăvile cu cina. Eu comandasem ceva sănătos şi hrănitor, iar acum mă uitam deprimată la fructele acoperite de celofan.

– N-ai prefera la micul dejun nişte tort de ciocolată? glumi Steven întinzîndu-mi o felie dublă plină de ciocolată, pe dinăuntru şi pe dinafară. Trecusem deja

prin cîteva fuse orare şi nu mai ştiam dacă era dimineaţă sau seară.

– Pe undeva trebuie să se servească cina, am acceptat eu cu un zîmbet recunoscător.

Gardiana îmi aruncă o privire ceva în genul „Cît poţi fi de vulgară!" şi mări volumul sunetului din căşti.

Am încercat să mănînc cît mai delicat ciocolata topită, deşi nu ştiu de ce voiam să-mi aprecieze bunele maniere. Cîteva firimituri scăpară atenţiei mele căzînd jos, iar gardiana îmi aruncă o privire şi mai arogantă, apoi întoarse capul şi se uită la nori.

Steven se purta prea relaxat ca să nu-i fi băgat în seamă privirea.

– Sper că nu crezi toată propaganda asta publicitară. Ştii, articolul ăla despre mine şi aşa mai departe, explică Steven. Nimeni nu plăteşte pentru o revistă care publică adevărul.

– Nu zău? Şi care ar fi adevărul? l-am întrebat eu.

– Vrei să afli adevărul despre mine?

– Sigur, de ce nu?

– Adevărul este că, în tinereţe, călătorind prin lume după ce-am cîştigat argintul la olimpiadă, am avut parte de o grămadă de fete, şi mai este adevărat c-am făcut destule nebunii. Eram un puşti, nu ştiam ce înseamnă frica, încă. Genul acela de viaţă s-a terminat cu ani în urmă, dar publicitatea provocată de ea încă mai persistă, iar acum, că lucrez pentru o reţea de televiziune, se folosesc de ea ca să atragă publicul de sex feminin.

– Ca să vezi ce pramatii!

– Aşa-s ăştia de la televiziunile particulare, n-au pretins niciodată c-ar fi organizaţii de binefacere, şi vor continua s-o facă indiferent de ce-aş spune pentru că obţin publicitatea de care au nevoie. Profită fără

jenă de imaginea mea de bărbat chipeş.

– Totul e de vînzare, nu-i aşa? Exploatare comercială.

– Ascultă, zilele nebune de altădată au fost grozave în tinereţe, dar acum nu mă mai interesează deloc.

– Deci, treci printr-un fel de criză a bărbatului de treabă ajuns în floarea vieţii? I-am înţepat eu răutăcioasă.

– Nu e vorba de o criză, răspunse el sincer, ci de alte preferinţe. În clipa de faţă descopăr că viaţa îmi oferă alte posibilităţi, iar în ce priveşte femeile am făcut o mulţime de schimbări. Dacă ar fi să mă implic într-o relaţie cu o femeie, ar fi vorba de ceva mult mai serios.

– Ohh, acel cuvînt formidabil care începe cu R, hmm? Dar nu glumeam. Detest cuvîntul „relaţie". Distruge orice urmă de romantism. E folosit mult prea des, sună pompos, clinic, psihiatric.

– Oh, da, psihiatric, sînt întru totul de acord, rîse Steven, iar surîsul fotogenic îmi arăta admiraţia lui. Mă făcu să mă simt spirituală, isteaţă. „Relaţie" sună într-adevăr de parcă urmează nişte mari dureri de cap şi de cele mai multe ori aşa se şi întîmplă, fu el de acord. Dar ce alt nume i-ai putea găsi? Legămînt?

– Oh, nu, te rog, sună şi mai groaznic. Te scoli dimineaţa şi îţi spui: „Am un legămînt." Sună de parcă urmează să te apuci de lucru. Iar de lucru sînt sătulă.

– Cum ţi se pare „o aventură amoroasă", Elizabeth?

– „Aventură amoroasă" e mult mai bine. Păstrează romantismul, am replicat eu dusă pe gînduri. Zici „aventură amoroasă" şi îi vezi deja sărutîndu-se în Paris sau Roma.

– Sau Barcelona?

– Sau Barcelona.

– Dar eu am avut deja destule aventuri amoroase în viața mea, spuse Steven, hotărît să mute conversația noastră pe un teritoriu mai serios. Am nevoie de o legătură mai profundă cu cineva. Nu prea mi-am asumat riscul sentimental.

Am rămas tăcuți uitîndu-ne pentru o clipă unul la celălalt, doi străini aflați pe punctul de a spune mai multe decît ar trebui şi neştiind de ce.

– Probabil este ceva în aerul din noaptea asta, Steven, am spus eu cînd stewardesele au stins luminile, şi-au dat drumul filmului văzut pe o altă cursă. Nu credeam că „riscurile sentimentale" ale lui Steven, Faimosul Burlac, vor fi la fel de sincere odată aflat cu picioarele pe pămînt, dar trebuia să recunosc că mă simțeam în largul meu stînd lîngă el. Ni s-au dat pături şi perne, apoi am ridicat brațele scaunelor ca să avem mai mult loc. Paharele de whisky începură să-şi facă efectul şi am adormit amîndoi. Deschizînd ochii după un timp am constatat că pînă şi fiica lui Steven a renunțat să mai facă de gardă şi a adormit.

– De ce nu vii cu noi la Barcelona? îmi propuse ca un adevărat gentleman, ajutîndu-mă cu bagajele la vamă. Am la dispoziție o limuzină.

– Nu! răspunse fata în locul meu. Are prea multe valize. Nu vor intra în maşină.

Biata fată se porni să recite agitată toate planurile de călătorie pe care le aranjase doar pentru ei doi. „Fără intruşi, spuneau ochii ei, aşa că nici măcar să nu-ți treacă prin cap." Încheie:

– Tata şi cu mine vom fi foarte ocupați şi trebuie să-mi fac însemnări despre locurile mele preferate pen-

tru cele două prietene din Beverly Hills care vor sosi aici săptămîna viitoare.

– Din fericire tații lor vor scăpa de ele, aproape că m-am răstit, refuzînd invitația.

– Voi sta la *Colon,* am spus eu. Te sun şi te invit la cină.

– Promiți? întrebă el.

– Promit.

– Bine, pentru că acum ştiu unde să te găsesc şi, dacă nu mă suni, vin şi te iau pe sus.

Cît e de simpatic, mi-am zis eu în gînd, luînd din mîna lui cartea de vizită pe care era trecut numărul de telefon al hotelului *Avenida Palace*. Biata fată mai că îşi ieşi din minți, dar nu avea nici un motiv de îngrijorare, nu aveam de gînd să mă complic cu cineva cu o reputație atît de pitorească precum a lui Steven Faimosul Burlac.

Stînd la vechea mea cafenea alături de străinul cu ochi cenuşii şi cuplul suedez, conversația din avion cu Steven de acum cîteva ore părea să fi avut loc într-o altă lume. M-am uitat în poşetă ca să văd unde i-am pus cartea de vizită. Cînd am ridicat din nou privirea l-am văzut traversînd strada aglomerată de maşini însoțit de fiica lui, îndepărtîndu-se de Ramblas şi luînd-o pe o străduță laterală ce ducea la Barrio Gotico.

Chelnerul reveni la masa noastră, iar bărbatul cu ochi cenuşii întinse mîna după nota lui de plată, apoi după a mea care avea acum trecută pe ea şi consumația suedezilor. Deşi am protestat cu toții, plăti bine dispus. Cei doi suedezi îi mulțumiră şi ne lăsară singuri. După un timp, bărbatul cel generos se ridică în picioare şi mă invită să facem o plimbare prin piața de flori. Ce zi frumoasă! Era acel moment al zilei de la începutul verii, la Barcelona, înainte ca înaltul cerului

fără nori să înăbuşe căldura plăcută a dimineţii, înainte să fie reflectat de metalul maşinilor îngrămădite de la un perete la celălalt, înfierbîntat de trotuarele crăpate şi străzile asfaltate...

M-am ridicat să-l urmez în mulţimea de pe Ramblas oprindu-mă la un vînzător de păsări, studiind zecile de zburătoare cu penaj multicolor aduse din toate ţările, ciripind fericite în micile lor colivii curate.

Murmure masculine de demult *Que guapa, guapisima,* frumoasă-frumoasă, care o întîmpinaseră pe Bethy cea cu picioare lungi atunci cînd se plimba prin Ramblas începură să se audă iar. *Que guapa, guapisima, que guapa, guapisima.*

Vocile masculine deveniră mai puternice şi mai ritmate pînă ajunseră un tremur al mulţimii. Bărbatul cu ochi cenuşii îşi trecu cu îndemînare braţul în jurul taliei mele, să mă protejeze de ceilalţi pretendenţi sau numai ca să-şi afirme întîietatea, n-aş putea spune, dar am fost surprinsă să simt înţepătura unei senzaţii crezută dispărută strecurîndu-se spre conştientul meu... Pericol, mă ademeni vocea pierdută a trecutului meu. Am străbătut Ramblas alături de bărbatul necunoscut, luînd-o spre faimoasa *La Boqueria,* hala uriaşă de legume şi fructe proaspete. Lui Bethy îi plăcuse întotdeauna să hoinărească prin *La Boqueria.*

Ajunsă înăuntru, mirosurile, formele şi culorile mă entuziasmară. Străinul cel amabil cumpără nişte struguri cafenii de la o tarabă părînd a avea în spate munţi întregi de lăzi, dar numai pînă cînd un copil venit în fugă nu le atinse răsturnîndu-le. Ne-am aplecat să ajutăm vînzătorul să-şi adune avalanşa zburătoare, rostogolindu-se pe jos ca nişte milioane de bile roşiatice. Rîdeam ca doi copii. Necunoscutul îşi puse mîna peste a mea ridicîndu-mă în picioare. Stînd

unul în fața altuia, rîsul ne deveni mai liber, apoi se dezlănțui în hohote puternice trezindu-ne înconjurați de imaginea unui roşu halucinant. Mii de căpşuni roşii dansau cu mii de roşii coapte, mere lucioase şi cîrnați de toate grosimile.

Hălci de carne proaspătă se înălțară în aer, trăgînd după ele peşti în nuanțe de roz, portocaliu, apoi roşu. Moluşte, scoici şi crustacee de toate formele, mirosuri de brînzeturi, purpuriul prunelor şi strugurilor se dezlănțuiră în acest dezmăț al roşului. Fîşii de verde, de la cel deschis al măslinelor la cel închis al frunzelor deveniră verdele cel mai intens văzut vreodată.

Zgomotoasa *La Boqueria* era încărcată de cumpărători şi vînzători, aristocrați şi cerşetori, iar noi eram anonimi în propria capsulă tăvălindu-se în culori şi promisiuni senzuale. Undeva de-a lungul drumului am aflat că se numea Carlos, era artist cu galerii permanente în Barcelona şi Madrid. Mă durea în cot de cine era şi ce făcea. Mă simțeam eliberată pînă la extaz de monotonia trecutului şi de realizările personale.

– Mă numesc Bethy, am spus ca să aud cum sună din nou. Mi-am scuturat părul într-o rază de lumină, aşa cum ar fi făcut ea. Călătoresc. Trupurile noastre călătoriră în armonie printre tarabele şi standurile pieței, iar picioarele îşi găsiră acelaşi ritm.

În *Boqueria* era răcoare şi umezeală, iar cînd ne-am întors în cele din urmă spre Ramblas am fost uluită de valul de arşiță sufocantă. Eram abia la jumătatea dimineții. Pe această planetă nouă, rochia mea albastră şi jacheta cu mîneci lungi trebuiau înlocuite cu bumbac deschis la culoare, cît mai şters.

– Vrei să mă aştepți aici pînă mă duc la hotel să mă schimb? l-am întrebat pe Carlos în spaniola mea cea mai bună.

Carlos îmi răspunse într-o combinație revoltătoare de spaniolă, engleză proastă, ba chiar şi un pic de franceză, că mă va însoți pentru că nu mai suporta să se despartă de mine.

Ne înlănțuim şi pornim înapoi spre hotelul *Colon,* coborînd pe străzile înguste, medievale, ocolind Ramblas de las Flores spre Avenida de la Catedral. Tocurile cui scot un sunet încîntător izbindu-se de pietrele vechi. M-am mirat întotdeauna că în Barcelona poți face plimbări lungi în pantofi cu tocuri fără să te împiedici sau să-ți răneşti picioarele.

Acum mulțimea de oameni din oraşul vechi intra şi ieşea din cafenele şi baruri mici. Totul se accelera înnebunitor pînă procesiunea şerpuitoare de oameni şi străzi se deschise spre o piață însorită din fața unei vechi biserici de piatră. Aici era o altă Barcelonă de care îmi aminteam. Peste tot erau cafenele singuratice, acoperişuri cu țigle roşii şi balcoane din fier forjat împodobite cu garoafe proaspete. Oamenii aşezați în cafenele se aflau acolo ca să-şi petreacă întreaga dimineață sau poate chiar toată ziuia. Soarele era necruțător, dar nu puteam risca să pierd acest miraj. Mi-am scos jacheta şi ne-am aşezat cît mai în umbră la o măsuță minusculă aflată sub un copac unde chelnerul ne ignoră nepăsător. Mintea mea de femeie de afaceri se întrebă imediat: „Cafenelele astea cîştigă ceva bani?"

În cafeneaua următoare, aproape de a noastră, Steven Brandon se pregătea şi el să ia loc. Fiica lui găsise o masă pe care încă tronau pahare. Îl parcă acolo, sub copertină, apoi vînă chelnerii, comandă mîncarea, grăbindu-se să-şi continue conştincioasă supravegherea.

Eram bucuroasă să-l văd din nou pe Steven. De

trei ori într-o dimineață, mi-am zis în gînd în timp ce schimbam saluturi protocolare şi zîmbete ca doi parteneri de zbor şi colegi de profesie. Salutul gardienei fu doar o încruntare.

Carlos şi cu mine ne-am reluat dezbaterea dacă să bem *naranja* sau *citron,* pînă am observat o nemțoaică uluitoare pe care o văzusem mai devreme în Ramblas. Părea pusă pe agățat, dar o făcea atît de fincă nu puteai fi sigur, iar acum se plimba alene prin mulțime, venind spre masa lui Steven. De o frumusețe aproape clasică, cu un ten foarte deschis, ochi mari, albaştri şi o coamă bogată de păr negru, nu arăta a prostituată; poate nu era, poate era doar o tînără frumoasă, destul de îndrăzneață sau rebelă ca să se îmbrace într-o fustă neagră, strîmtă, cu un maieu din satin negru şi ciorapi din dantelă neagră.

– Mă numesc Soosi, am auzit-o eu torcînd cu un accent provocator.

Steven se prezentă, iar ea îi pronunță numele „Stefen". Suna sexy. Îmi venea s-o omor.

La masa lor apăru şi un tînăr chipeş, profitînd rapid de şansa oferită de Soosi ca să înceapă s-o vrăjească pe fiica lui „Stefen". Gardiana se va arăta oare suficient de interesată ca să-i permită lui Soosi să-şi facă mendrele?

I-am urmărit pe cei patru interpretînd scena din fața mea. Soosi progresa încet, dar studentul cel chipeş şi fiica găsiseră acea prietenie instantanee de care sînt capabili doar cei rămaşi încă copii.

– Cum să nu, poți merge cu el să-i cunoşti pe ceilalți studenți de la masa lor, îi spuse Steven fiicei lui.

Fata plecă încîntată, iar Soosi trecu la atacul frontal.

Carlos se uită la mine cum îl studiez pe Steven, apoi îmi întoarse fața spre el. Ochii deschişi la culoare sclipiră de gelozie latină, iar mie mi se acceleră pulsul... Vocea lui Bethy era aproape prea departe ca să o aud, dar rîsul gutural declanşat în Barcelona îşi bătea joc de mine în mod indiscutabil. *Da, a trecut mult timp, nu-i aşa, Elizabeth?*

Carlos îmi dădu părul peste ureche şi mîna lui îmi mîngîie gîtul. Apoi coborî posesiv pe braţ, oprindu-se în dreptul pieptului.

Vocea din mine deveni mai apropiată, rîsul nonşalant, iar ochii mei se îndreptară în mod intenţionat spre Steven. Ce-ar fi să încerc asupra lor vechiul joc de aţîţare practicat de Bethy? Să văd ce senzaţie îmi va da?

Dar jocul se întoarse împotriva mea. Am ajuns eu cea care să sufere de gelozie din cauza atenţiei acordate de Steven nemţoaicei cu piele albă şi îi permisesem prea multe lui Carlos. Mîna lui stătea la pîndă chiar sub sînul meu drept. Ochii mei erau aţintiţi asupra lui Steven... Bethy continua să rîdă. Carlos îmi întoarse uşor trupul spre el, făcîndu-mă să stau cu spatele la restul cafenelei, iar mîna îi coborî cuprinzîndu-mi talia, degetul mic înfigîndu-se periculos de jos. Buzele lui îmi atinseră ceafa ca nişte petale, iar mîna cealaltă începu să-mi ameninţe partea interioară a coapsei. Fesele mi se încordară şi întreaga mea fiinţă îi dori atingerea. Am simţit excitarea umedă din exterior şi transpiraţia de la căldura de afară sau poate era tocmai invers.

Braţul lui Steven se odihnea pe umerii goi ai nemţoaicei, părul ei mătăsos mîngîindu-i faţa, dar el nu-şi putea lua ochii de la Carlos şi de la mine. *Rîsul lui Bethy ţîşni şi mai batjocoritor.*

– Pentru ziua de azi, Carlos, am spus eu desprinzîndu-mă de el, bînd în cinstea acestui vis al unei zile de vară din paharul cu vin apărut pe măsuță. Îhh, ce poşircă acră, am gemut eu la început, dar după cîteva înghițituri avu un gust mai plăcut decît toate vinurile vechi din care sorbisem, cu ocazia dejunurilor la toate restaurantele la modă din New York şi Los Angeles şi, fericită, am început să pierd orice noțiune a timpului.

Strigăte de „Bravo", „Ole" şi aplauze ritmice mă aduseră la realitate. Grupului de jazz din centrul pieței i se alăturaseră două chitare flamengo, iar melodiile din *Porgy and Bess* fură înlocuite cu frînturi abstracte din *Granada.* Cînd interveni un bătrîn cu castaniete şi o lamentație guturală, specifică țiganilor, clienții cafenelelor îl bombardară cu monede de toate naționalitățile. Soosi cea în satin negru se mutase practic în scaunul lui Steven şi depărta amabilă un picior în dantelă. M-am înfuriat pe el şi pe ea. Ce emoții surprinzătoare simțeam astăzi.

– Ce prostie, i-am mărturisit lui Carlos. De ce aş fi geloasă? N-a fost decît un flirt nevinovat pe parcursul unui zbor lung. Doar atît... nici nu-l cunosc. Şi niciodată nu sînt geloasă. Nici măcar Bethy nu s-ar fi lăsat umilită de gelozie. Iar Soosi aia, indiferent cine o fi, are dreptul să facă tot ce-i place. Atunci de unde pofta asta de a-i trage o cafteală?

– *Si,* fu de acord Carlos, fără să fi înțeles vreun cuvînt. Cel puțin îi acordam întreaga mea atenție. Îşi puse protector brațul în jurul meu, ochii sclipindu-i din nou.

Am mai înghițit un pic din vinul acru de casă şi am luat hotărîrea să mi-l scot pe Steven din cap pentru totdeauna, fără să mai pierd nici măcar o fracțiune de secundă din această zi minunată.

– Cameron, şampanie, *por favor,* i-am strigat chelnerului, integrîndu-mă ritmurilor de flamengo, simţindu-mă acum calmă în soarele arzător al amiezei. Am fost mereu foarte pricepută la a trece cu nonşalanţă peste situaţii neplăcute.

Carlos şi cu mine am luat sticla de şampanie şi ne-am apropiat de muzicieni. *„Aqui, Aqui"*, strigară ei, sticla trecînd de la unul la celălalt. Am mai comandat una care se goli la fel de repede ca şi prima. Ce bine ne-am distrat!

Eu şi Carlos am dansat flamengo, iar cînd muzica a încetat, am plecat din piaţă dansînd şi cîntînd. După ce-am ajuns la biserica de piatră am întors capul ca să mă uit la Steven şi l-am văzut urmărindu-mă pentru o clipă cu o privire lungă, pustie, dar poate că nu erau decît propriile mele speranţe.

Carlos şi cu mine am pătruns şi mai adînc pe aleile întortocheate din Barrio Gotico. Îngustimea lor împiedica soarele să pătrundă prin umbra aruncată de clădirile din secolul al XV-lea, iar magazinele îşi aveau obloanele trase pentru prînzul şi siesta de la amiază. Pustietatea străzilor era vegheată de lampadare vechi atîrnate de stîlpi înalţi. Ne-am opri la un colţ.

– *Te quiero,* Bethy. Carlos îşi mişcă mîinile pe coapsele mele.

M-am retras revenind la mine însămi, ameţeala provocată de soarele fierbinte şi vinul prost dispărînd urgent, dar vocea lui Bethy deveni nerăbdătoare, insistentă, convingătoare. O auzeam foarte clar. Era exact aşa cum îmi suna în vise... *Îţi aminteşti cît am fost de fericite în acel timp scurt cît am iubit? Îţi aminteşti... timpul scurt cît am iubit.*

– *Te quiero,* Bethy, spuse Carlos. Ochii aceia deschişi păreau să ştie. *Te quiero,* Bethy, repetă el.

Mi-am sprijinit trupul de al lui şi mi-am plimbat mîinile peste pieptul şi braţele lui.

Pieptul era musculos şi tare, dar părea ciudat de transparent... aş fi putut trece prin el...

Îţi aminteşti de timpul scurt cît am iubit...

– *Te deseo,* Bethy. În ochii palizi sclipiră luminiţe roşii... Probabil mă înşelam. Picioarele nostre îşi regăsiră ritmul.

Carlos mă conduse pe lîngă o fîntînă în paragină. La marginea ei un bătrîn bea apă dintr-o cană, iar pe o lespede stătea un bărbat cîntînd la flaut, sunetele instrumentului însoţindu-ne pe drum.

Încă o alee şi ne oprirăm în faţa celei mai înguste uşi văzute vreodată. Mă simţeam ca Alice gata să cadă în groapa iepurelui dintr-o Ţară a Minunilor foarte bizară. Nu-mi puteam imagina unde altundeva ar putea duce această uşă atît de îngustă. I-am trecut pragul. De cealaltă parte era o grădină sălbatică de liliac avînd în spate o clădire cu mulţi îngeri sculptaţi şi lucarne gigantice. Am traversat grădina şi am intrat în atelierul lui.

4

M-am simțit pierdută în spațiu. Era imposibil să-ți dai seama unde începea încăperea şi unde se termina. Un balcon hexagonal ieşea în afară undeva deasupra şi privind prin peretele de sticlă am reuşit să văd Mediterana, sau poate era doar cerul.

Lumina soarelui reflectată de mare înălbea pereții zugrăviți deja în alb, aşa că îți puteai imagina doar dacă erau hotare reale sau simple transparențe cristaline de care atîrnau tablouri. Pînze în culori pastel, aproape spălăcite, se amestecau cu punctele pastel, strălucitoare, răspîndite de mare.

Țara Minunilor în care m-am trezit era o versiune abstractă a unei picturi de Monet, subiectul fiind doar unghiuri confuze, tablourile lui Carlos neavînd nici un fel de structură.

Mi-am simțit propria alcătuire pierzîndu-şi forma şi răspîndindu-se în lumina orbitoare a acestei încăperi nemărginite. De cînd lumina avea atîtea nuanțe? Pluteam renăscută. Eu însămi din nou. Balerina.

Ştiam că dacă eu şi Carlos am fi vorbit aceeaşi limbă sau dacă am fi schimbat vreun cuvînt, strălucirea asta extraordinară n-ar mai fi avut loc niciodată.

Ar fi existat prea multă conversație, gînduri exprimate conştiincios. Cuvinte, cuvinte, combinîndu-se şi atrăgînd alte cuvinte. Nuanțe şi aluzii, ipostaze şi speranțe ca să ne înlănțuie. Replici prompte, sprințare, ca să ne păzim lanțurile.

Am fi discutat despre munca şi realizările lui Carlos, despre teoriile, părerile, ambițiile, încercările şi cuceririle lui. Mi-aş fi exprimat opinia despre opiniile lui. Am fi discutat despre expozițiile lui, planurile de viitor, mediul din care provenea, educația lui. E faimos, îşi doreşte faimă?

Conversația va trece la munca mea, premii şi noul film, iar astea vor duce la mediul din care provin, teorii, ambiții, încercări, cuceriri.

Vom ajunge să ne cunoaştem intim din punct de vedere intelectual, va avea loc un fel de întîlnire a minților. Mai tîrziu am fi ajuns amanți, am fi avut dispute.

Dar în clipa asta eram din nou tînără şi liberă. Ce-mi păsa mie de lumea realizărilor şi disputelor? Nu. Nu voiam să pierd nici măcar un dram de energie, nici un gînd despre gîndurile în comun.

Iar Carlos nu făcu nici o încercare de a vorbi şi-a explica. În sfîrşit, lipsa totală a oricărei comunicări. Cît am tînjit după ea!

Am traversat încăperea urcînd scările spre balcon, iar pentru o clipă am îndrăznit să scad vigilența lui Elizabeth în privința cuvintelor, adresîndu-mă Mediteranei. N-a fost decît o crăpătură, dar Bethy s-a strecurat repede prin ea.

Lumina soarelui se reflecta atît de puternic pe suprafața apei, că atunci cînd mi-am întors privirea spre cameră se dezintegrase într-o masă de puncte dansînd.

După un timp am reuşit să disting silueta lui Carlos înălţîndu-se în faţa mea. Trupul lui gol prinse formă în stropii sclipitori din jurul nostru, la fel de frumos şi de atletic pe cît mi-l imaginasem la plecarea din cafenea. Umerii uşor înclinaţi şi muşchii bine conturaţi ai pieptului erau acoperiţi cu aceeaşi piele netedă şi aurie pe care Bethy o venerase atît de mult în relaţia ei cu Luiz, partenerul de balet.

Aceleaşi braţe care o ridicaseră cîndva aşezînd-o în pat se întindeau acum spre ea. Am văzut aceleaşi coapse tinere în jurul cărora şi le pusese pe ale ei în mii de feluri. Iar Carlos avea aceleaşi fese rotunde şi tari ca ale unui dansator.

Braţele lui se apropiară şi mai mult de mine, gestul trimiţîndu-mă cu gîndul la acele prime nopţi de miracol al pasiunii, iar albastrul, cafeniul şi ruginiul unui alt timp înlocuiră punctele strălucitoare din jurul meu....

E prima noapte cînd Luiz o invită acasă pe Bethy după spectacol. Cei doi viitori amanţi se plimbă ţinîndu-se de mînă prin vechiul cartier al Barcelonei, străbătînd străduţe dosnice cufundate în beznă. Se opresc pe o alee de lîngă clădirea în care locuieşte Luiz şi rămîn faţă în faţă, cu trăsăturile ascunse de umbre. Mîinile lui Luiz se întind spre ea atingîndu-i pomeţii, apoi coboară mîngîindu-i forma gurii, degetele pătrunzînd înăuntru pipăind interiorul umed. Îl urmează sus pe scări şi ascultă sunetul făcut de cheia răsucindu-se în uşa apartamentului.

Ajunşi înăuntru, Luiz aprinde o lumînare roşie fixînd-o cu stropi de seu pe o farfurie de porţelan de pe o masă stingheră dintr-o cameră aproape goală. Înainte ca umbra ei să joace pe perete, începe să o dezbrace ca pe un cadou preţios, iar dezvelirea deli-

cată e parte a darului său. Îi scoase cu grijă jacheta şi sărută partea interioară a fiecărui braţ luminat de pîlpîirile lumînării, de la cot pînă la încheietură, apoi îi lăsă fusta să-i alunece peste fese şi coapse, urmînd-o cu gura şi sărutînd cu adoraţie pielea lucioasă de dedesubt. Îngenunchează şi ridică fiecare picior peste fustă, iar mîinile îi urcă frecîndu-i gleznele şi coapsele... şoaptele pasiunii îi scapă fără să vrea cînd îşi înfige degetele în fesele ei, zeci de înţepături de durere şi plăcerea alăturîndu-se suspinelor ei... Se dezbracă în faţa ei, expunîndu-şi coapsele sinuoase, pe care ea le urmărea de cîteva luni pe scenă, cucerind aerul cu salturile lor – noaptea îndrăznise să le viseze frumuseţea. Corpul lui compact de dansator e fluid şi zvelt avînd încă graţia tinereţii, iar Bethy va fi eliberată de senzaţia de sufocare simţită la apăsarea pieptului unui bărbat în plină maturitate. Vede fesele tari şi rotunde cu gropiţe adînci de o parte şi de alta, locurile de care se va prinde ca să-l apese în speranţa contopirii trupului şi a minţii. Stă pe loc fascinată. Magnificul Luiz, starul trupei de balet, îngenunchează în faţa ei, cuprinzîndu-i coapsele cu adoraţie. Fluvii de sărutări se revarsă în sus pe trupul ei.

O ridică pe şolduri şi o ţine strîns, apoi o lasă uşor pe patul întunecat, aplecîndu-se spre sînii ei cu limba şi dinţii. Pentru ea timpul începe să se dilate pînă nu mai rezistă şi-l apucă apăsîndu-i corpul în al ei. Trupurile amanţilor se contopesc în umbrele nopţii, iar Bethy simte pentru prima oară dansul înnebunitor, dezlănţuit pe care îl va dansa întotdeauna cu Luiz şi iubirea.

... Săptămîni la rînd amanţii sînt vrăjiţi unul de celălalt. Seara, orchestra de la Teatro del Liceo *cîntă doar pentru ochii care se caută prin vîrtejul dansato-*

rilor de pe scenă. Iar după spectacol şi pînă a doua zi zac pe patul lui Luiz, încleştaţi unul de celălalt în spasme de nebunie şi tandreţe.

Apoi brusc totul se schimbă. Noaptea trecută a ignorat-o, iar acum cînd se trezesc Bethy vede în trupul lui o altfel de încordare. Se mişcă mai aproape de el, jinduind după căldura lui, dar e apucată de nişte mîini reci şi trasă în jos pe scări. Cheia lui deschide uşa unui mic apartament cu rafturi pline de pînze de păianjen, costume rupte de balet, peruci vechi, tuburi şi cutiuţe cu lichide şi creme de toate culorile. Lumina soarelui se revarsă prin obloanele crăpate ale ferestrei despicînd pete de întuneric, şi dînd la iveală diagonale groase de praf.

Urmăreşte ochii negri de ţigan ai lui Luiz înfigîndu-se într-ai ei şi zvîcnind de un roşu sălbatic. O strînge de încheieturi provocîndu-i durere şi aruncînd-o la podea. Mîinile îi sînt ca de gheaţă. Cuprinsă de panică încearcă să se ridice, dar nu-şi poate elibera încheieturile din încleştarea mîinilor lui, apăsînd tot mai mult în jos, pînă părul îi alunecă în praf. Ochii lui o domină, sfredelindu-i mintea. Nu! Nu se poate, trebuie să fie un coşmar, doar un vis, acesta e iubitul ei... Luiz cel atît de tandru... da, nu va ţine decît o clipă şi se va termina curînd. Acum îi mîngîie cu blîndeţe obrazul şi părul plin de praf, iar ea ştie că are dreptate. „Iubirea mea" – vocea lui e doar o respiraţie, permiţîndu-i să se ridice în genunchi, iar ochii lui se ţintesc neînduplecaţi asupra ei. Le acceptă voinţa, le dă ascultare hipnotizată, dornică să urmeze tot ce s-ar fi desfăşurat în faţa ei. El continuă să o fixeze pînă cînd din Bethy dispare orice urmă de luptă. O lasă să stea în picioare, iar ea se supune atrasă doar de lumea din acei ochi întunecaţi.

De pe rafturile încărcate, Luiz ia o mantie galbenă de matador şi o înfăşoară în jurul ei. Hainele îi sînt date la o parte de propriile mîini. El se înfăşoară într-o mantie purpurie şi îi face semn în tăcere spre o masă înaltă, sculptată. Tremurînd, Bethy se grăbeşte să urce pe masă urmărind silueta lui Luiz înălţîndu-se deasupra ei în mantia purpurie.

Luiz ţine în mîini o curea de piele. Bethy simte ţipetele urcînd, dar anii în care învăţase să şi le reţină i le înăbuşă în gît; iubitul ei o sărută cu blîndeţe, apucînd fiecare sîn... mîna i se mişcă spre gîtul ei; curînd se va termina. Cureaua se izbeşte de coapsele ei, iar Bethy se uită la dungile roşiatice. Luiz trage mantia galbenă de pe ea şi fixează cureaua strîns sub sînii ei. Îl urmăreşte acoperindu-i cu degete în mişcare schimbînd ritmul, îl aude sugînd mai întîi un sfîrc, apoi celălalt, dar nu simte decît sîngele arzîndu-i coapsele, excitînd-o şi mai mult. La porunca lui întinde mîna în interiorul mantiei lui ca să-l încalece, să-i domine grosimea, să-i domine mintea, dar ochii lui rîd cruzi de ea, împingînd-o înapoi, iar cureaua izbeşte din nou. Ştie că iubitul ei a prins-o într-o capcană, dar nu poate decît să-i dea ascultare.

Luiz o apucă de partea interioară a coapselor şi îi desparte larg picioarele pînă cînd durerea simţită de ea devine o plăcere delicioasă. Zace întinsă pe mantie şi-l urmăreşte ca prin transă cum desenează diferite forme între coapsele ei cu capătul ascuţit al unei pensule albe. Graniţa dintre durere şi plăcere dispare. Cînd nu mai suportă durerea sau plăcerea, trage în jos capul iubitului, iar el îi linge rănile tot mai încet sau tot mai repede, pînă pelvisul îi zvîcneşte în ritmuri de nerecunoscut, dintr-o altă dimensiune. Înmoaie pensula în ea şi îi foloseşte umezeala ca să

picteze desene circulare pe coapse, oprindu-se mai mult deasupra rănilor. Pensula se plimbă alene peste fiecare tăietură urcînd pe trup în linii lungi pînă e convinsă c-a trecut de pragul nebuniei. Îşi avzîrli capul pe spate fixînd stelele prin fereastra crăpată şi nu îndrăzneşte să privească înapoi, simţind cum capătul ascuţit trece prin centrul fiinţei, urmat de lichidul fierbinte care e sîngele ei. Atingerea caldă a sîngelui îi acoperă pieptul cu linii noi, iar gîtul îi zvîcneşte. Se uită în jos, tînjind să vadă roşul sîngelui, dar privirea nu-i întîlneşte decît albeaţa iubitului.

Stă pe mantie, zvîrcolindu-se, urmărind şi rîzînd ca o dementă în timp ce iubitul ei alege de pe rafturi borcane sparte albastre, mov, bej şi roz. Mîna lui coboară lăţindu-se adînc în ea, iar cealaltă îi pictează trupul cu modele lipsite de formă. Camera se umple de suspinele ei guturale venite dintr-un loc a cărui existenţă n-o bănuise pînă acum şi i se predă complet lui Luiz... La porunca lui freacă şi suge ca o creatură bezmetică, trage şi întărîtă, linge şi mîrîie în praf, amîndoi pe culmea freneziei.

Priveşte, înălţîndu-se parcă deasupra propriului trup, cum se tîrăsc pe duşumele vechi, Luiz înainte, trăgînd-o după el. Cînd ajung la ferestre, o încalecă pe la spate, îndesîndu-se brutal în ea, scheunînd şi grohăind, scoţînd nişte sunete care n-au în ele nimic omenesc, iar sub el, Bethy geme şi strigă chiar mai tare pînă o frînge în orgasmul rîsului său care nu e rîs deloc. Capul îi va plesni de la rîsul ăsta. Se tîrăşte pe podea, culorile de pe trupul ei dansînd în lumina strecurată prin obloanele crăpate. Luiz înalţă cureaua, iar ea ştie că trebuie să rămînă foarte tăcută.

... Luiz o ridică şi o trage sus pe scări. Îi spală metodic rănile şi o culcă în pat unde dorm pînă lu-

mina devine de un portocaliu intens şi trebuie să se pregătească pentru spectacolul din seara aceea. Bethy se trezeşte îngropînd cu grijă ziua de azi sub bariera durerii, fără să spună nimic, pentru că acum iubitul ei e din nou tandru.

Îşi poartă bariera durerii în jurul pieptului; ştie că o va proteja, un fel de pavăză, dar dacă va ceda vreodată, atunci va ieşi la suprafaţă ceva de care se temea mai mult decît de moarte. Acel ceva este ascuns într-un cotlon şi mai adînc al fiinţei ei, ţipete din beznă, iar ea nu le vă mai putea opri.

– Bethy... Bethy... Bethy. E vocea lui Carlos care mă cheamă din prezentul luminat strălucitor al atelierului său.

Culorile întunecate ale tablourilor din mintea mea sînt înlocuite treptat de soarele Mediteranei şi-mi dau seama că trebuie să fi stat acolo de mult timp.

– Bethy, este *ma$ana cuando yo...*

Îl aud pe Carlos vorbindu-mi şi-l văd stînd în faţa mea, dar nu mă pot concentra.

În spatele lui un cuplu dansează în ploaie... două trupuri minunate de balerini, fata într-o rochie din şifon albastru, rotindu-se deasupra capului bărbatului, ţinută doar într-o mînă, mai uşoară ca aerul, aterizînd apoi ca un fulg pe umerii lui, picioare lungi alunecînd încet pe spatele bărbatului, atingînd podeaua pentru numai o secundă într-o coardă executată perfect, apoi saltă din nou în aer, suspendată, menită parcă să zboare, plonjînd extaziată în braţele dansatorului, Luiz, iubitul ei, pasul greşit, căderea, cît de repede a abandonat-o pentru alte dansatoare, şi cum s-a prefăcut ea că totul era încă frumos.

– De ce plîngi, Bethy? Carlos vine spre mine. Mă uit cum intră în raza mea vizuală, iar dansatorii dispar. Fața lui Carlos e aproape de a mea. Ochii cenuşii sînt înceţoşaţi. E îmbrăcat în tricoul negru. Dar fusese gol. Nu, era îmbrăcat.

Ochii mei se obişnuiesc cu strălucirea atelierului... ceva e diferit în ritmul paşilor lui. Felul în care îşi ţine rigid braţele pe lîngă trup, de ce stau aşa?

Umerii ridicaţi par gîrboviţi, fuseseră uşor înclinaţi, pielea aurie de mai înainte era albicioasă, degetele, inelul, îl avusese şi mai devreme, inelul negru cu un pentagram, abstract, dar totuşi un pentagram, de ce nu l-am observat pînă acum?

Ajunse aproape lîngă mine.

– Bethy, nu plînge. Mîna cu inelul se ridică spre faţa mea.

– Trebuie să plec, îi strig eu acestui străin de pe Ramblas. Ce e cu mine? De ce am venit aici? Mi-am pierdut minţile? N-ar afla nimeni dacă mi s-ar întîmpla ceva. Şi cine ştie ce mi s-ar putea întîmpla?

– Te rooog...

Carlos dă să-şi pună braţele în jurul meu. Îi simt pielea rece ca gheaţa.

– Nu!

Şi fug din atelierul lui cu îngeri şi lumini, stăpînită de o senzaţie copleşitoare de pericol şi moarte. Alerg prin grădina de liliac spre poartă şi mă strecor prin uşa minusculă spre străzile din Barrio Gotico.

Merg şi fug, clătinîndu-mă şi împiedicîndu-mă cu tocurile înalte pe aleile pietruite şi desfundate, ajungînd în cele din urmă într-o piaţă mare cu clădiri şi arcade sprijinite de coloane, împrejmuită de culorile băncilor, cafenelelor şi copiilor hrănind porumbei, dornici să-i prindă şi văd în apropiere portul cu ambar-

cațiunile albe şi miile de pasageri ieşiți să se plimbe pe dig. Am rămas în port simțindu-mă în siguranță în mijlocul mulțimii în mişcare, pînă norii portocalii de deasupra Mediteranei dispărură dincolo de munții înveşmîntați în nuanțele ruginii ale serii. Am plecat cu frînturi ale picturilor din debaraua lui Luiz uscîndu-se adînc în pielea mea precum culorile unui tablou intrat în putrefacție ascuns de hainele mele elegante.

5

În noaptea aceea am dormit pe apucate sau n-am dormit deloc, temîndu-mă să mă mişc, temîndu-mă şi să stau într-un singur loc în întuneric. Am îndrăznit să mă scol din pat, pe furiş, şi m-am aşezat la masa rotundă de la fereastră. Făcînd lumina veiozei cît mai mică ca să nu deranjez noaptea, mi-am notat în jurnal detaliile zilelor din debaraua lui Luiz. Am descris fiecare cruzime cu lux de amănunte, furioasă, permiţîndu-mi să simt durerea curelei şi durerea supunerii lui Bethy, sperînd mereu că va fi pentru ultima oară. Am scris cu teamă, înşirînd cuvinte peste cuvinte, formînd din ele o barieră. Voi fi în siguranţă în noaptea asta, dar numai dacă voi termina de scris totul pînă dimineaţă.

Soarele Barcelonei începu să-şi trimită razele prin faldurile groase ale draperiilor păzind ferestrele camerei de hotel, luminînd paginile. Un Pied Piper ascuns îmi cheamă imaginile încă neterminate din minte şi am fost ademenită prea departe ca să mă întorc înapoi. Strîng la piept caietul închis, apoi îl pun în sertarul unei comode sub lenjerie. Ce se întîmplă cu mine? Nu-mi pot permite aşa ceva.

A fost o greşeală să revin. Dar sînt aici pentru că am de produs un film important. Acum nu mai pot pleca. De mîine vor începe întrunirile cu cei de la studioul *Goya y Ximinez.* Mi-am planificat să-mi petrec ziua în stadionul olimpic, făcînd pregătirile necesare, analizînd problemele tehnice ale filmului. Munca, edificiul şi ţinta existenţei mele, singurul loc unde am simţit mereu că totul e în ordine.

Dimineaţa sosi în sfîrşit, iar ziua mea de lucru se derulă normal. Portarul hotelului aranjă ca un taxi să mă ducă la studioul olimpic din Perque Montjuich. Maşina mă purta departe de Ramblas, în afara oraşului. Am încercat să mă concentrez.

Am început imediat să studiez totul, imagini pe care le voi folosi şi altele pe care nu le voi folosi, munţii din depărtare, apoi o privire de ansamblu asupra vechii faţade a stadionului restaurată la întreaga ei grandoare din 1920. O trecere rapidă prin pustietatea holului interior aşteptînd sosirea milioanelor de oameni din toate colţurile lumii dornici să asiste la drama unui spectacol antic. Mi-am făcut însemnări într-un alt caiet decît cel de dimineaţă, un blocnotes cu pagini galbene pe care le umplu cu numerele de producţie ale profesiei. Numere, o manta sigură cu care să-mi pot acoperi mintea.

Şaptezeci la sută din filmul meu va fi turnat în aer liber, restul în studiourile din Madrid. Asta înseamnă cheltuieli tehnice enorme, probleme de logistică, mai ales într-o ţară străină. În coloane drepte, cu cifre mici, mi-am notat alte numere, şi mai multe calcule. Studioul *Goya y Ximinez* mi-a scris: „Vă promitem pentru filmul acesta un buget extrem de generos. Bancherii noştri nu se vor opune nici unei sume de bani." Nu citiseră recenziile de anul trecut la *Firenze* în care se

declara că sînt „o maestră a filmărilor de calitate cu numai strictul necesar"? Nu ştiau că bugetul pentru mult lăudatul *Firenze* fusese atît de mic, că era o minune că filmul se turnase, reuşind ca prin farmec să fie terminat? A trebuit să opresc montarea lui în New York pînă am făcut rost de bani prin contactele din Londra ca să plătesc cheltuielile din Italia.

Dar cine îşi mai aminteşte de lucrurile astea în lumea filmului unde faima aduce o finanţare instantanee? Cît timp îmi va trebui ca să mă obişnuiesc cu ideea că toate astea mi se întîmplau mie?

Am părăsit stadionul olimpic şi m-am dus să explorez Palatul San Jorge, un pavilion de sport nou-nouţ. În faţa lui o companie americană de film se pregătea să turneze. Am stat pe margine curioasă să văd genul filmului, amuzată de mania grandorii tipică companiilor americane cu ocazia filmărilor în aer liber. Camioane uriaşe dotate cu tot ce era mai nou în domeniul tehnicii se înşirau unul după altul pe o distanţă de două străzi.

Magia din interiorul cercului de filmare din faţa Palatului San Jorge era păzită straşnic de asistenţi de producţie impertinenţi îmbrăcaţi cum era la modă, în blugi uzaţi, decoloraţi, făcînd pe grozavii, dirijînd aranjarea reflectoarelor masive, a şasiurilor rulante, a aparatelor de filmat, toate cărate afară din camioane. O femeie neaşteptat de tînără în blugi vechi se adresa strigînd unui grup de spanioli de vîrstă mijlocie care descărcau echipamentul greşit.

– Nu! Nuuuu! zbiera ea cît mai tare ca să o audă toată lumea. Aparatele video de playback rămîn în camionul video. Se depărtă ţanţoşă învîrtindu-şi walkie-talkie cu aceeaşi bravadă cu care directorii executivi se plimbau tacticoşi şi plini de importanţă.

– Mmmm... nuuu... ahaaa... Stallone, joi... mmmm, murmurau directorii executivi, prea încet ca să se distingă ce spuneau.

– Aduceți reflectorul doi, strigă cineva. Alți asistenți apărură pe platou mărşăluind, răcnind în walkie-talkie, strîngînd la piept blocnotes-urile ca pe nişte *Biblii.* Cît naiba vă trebuie ca să coborîți curva aia de reflector din curva aia de camion?

– Vă rugăm să nu vă apropiați, repetă fata pe un ton arogant mulțimii adunate în jur, unii din cei prezenți veniți să privească, alții sperînd să ajungă în film.

Cît de diferită era scena din fața mea de filmările pentru *Firenze.* Echipa noastră era mică şi nimeni nu s-a oprit să privească sau să întrebe ce se întîmplă. Iar în sarcina mea, cea care luam toate hotărîrile decisive, cădea şi cea de a spune timid „Vă rugăm să nu vă apropiați" cîte unui trecător destul de interesat ca să se oprească.

Acum însă, cu bugetul promis pentru filmul despre Olimpiadă, nu voi mai face economii. Echipa tehnică şi actorii vor avea aceleaşi camioane uriaşe ca americanii din fața Palatului San Jorge. La *Firenze,* a trebuit să amenajăm cabinele bieților actori la toaleta unui bar cu un proprietar înțelegător care avea nevoie de cîteva lire în plus. Iar o bucată de trotuar crăpat mi-a servit drept birou. Dar, în ciuda tuturor neajunsurilor, m-am străduit ca din bugetul mizer să asigur echipei şi actorilor mese cît mai hrănitoare, şi din fericire în Italia mîncarea e întotdeauna bună.

Dar cu filmul despre Olimpiadă voi putea în sfîrşit oferi echipei aceleaşi mese lungi, cu fețe de masă albe pe care le instalau aceşti americani, avînd la dispoziție şi camioane speciale pentru servirea hranei,

dotate cu tot ce era necesar ca mîncărurile să fie păstrate calde. Am zîmbit cu o satisfacție sinceră. Anumite lucruri simple sînt ca nişte pietre de hotar arătîndu-ți cît de departe ai ajuns.

– Scuzați-ne, senora. Doi membri spanioli ai echipei tehnice, un electrician şi un operator aflați în pauza de prînz se depărtară de activitatea de pe platou venind spre mine. Vorbeam... ridică din umeri operatorul chinuindu-se cu engleza lui stîlcită. Oh, să nu crezi vrem agățăm, pero... ni se pare că te cunoaştem.

Ce nebunie, mi-am zis eu. Am făcut un singur film cu succes comercial şi se joacă abia acum în Spania. Nu, cum m-ar putea cunoaşte?

– A fost timp mult în urmă. Operatorul îmi scrută curios chipul, vrînd să se asigure că nu se înşela. A fost *aqui,* în Barcelona. Se uită timid spre celălalt bărbat. Am lucrat şi atunci la un film american. Era o fată cu noi, o americancă, dar locuia aici. Să nu crezi că sîntem prea îndrăzneți, dar fata foarte simpatică, muncit mult, o iubea toată lumea.

Am înghețat.

– Nu! Nu eram eu. Probabil se înşelau. Se refereau la o altă fată. Nu eram singura americancă, desigur, care lucrase aici.

– Scuze că te deranjăm, senora. Operatorul îl trase jenat pe celălalt după el. Vezi, începu el să-şi lămurească prietenul în spaniolă. Ți-am spus eu că nu e ea. Fata era diferită, foarte slabă, o balerină.

Se întoarseră la grupul lor, dar eu încă îi puteam auzi. Înțelegeam ce-şi spuneau.

– Îți spun eu că e ea. Uită-te numai la ochii ăia de căprioară.

– În America există mai multe femei cu ochi de căprioară. De ce ar minți?

– Nu-ți mai amințeşti ce s-a întîmplat cu ea? Ceva atît de îngrozitor.

– Nu. Ce s-a întîmplat? Operatorul se aşează pe un cufăr şi scoase un sandviş dintr-un şervețel de hîrtie.

– Toreadorul... îți amințeşti? Țiganul plin de temperament, nebun după ea? Gelos pe toată lumea. Tuturor le era teamă să se apropie de ea.

– Ah... da... şi el era faimos. Operatorul rămase o clipă pe gînduri. Îmi amintesc acum, fetele de la producție bîrfeau mereu pe seama lui, dar ea îl iubea pe celălalt, aşa se zice, balerinul, tot țigan, un mare ticălos, povesteau cum o bate, apoi o urmărea peste tot, iar ea s-a întors la el. Tinerii, ce nesăbuiți!

– Îți amințeşti de ziua aceea? Au venit amîndoi pe platou. Balerinul i-a spus ceva, poate să se întoarcă din nou la el. Aşa că fata stă de vorbă cu el, numai cîteva minute, lucrează, e ocupată. Dar toreadorul se înfurie şi-l apucă de gît pe balerin. Îl izbeşte de un zid. Totul s-a petrecut atît de repede. Balerinul nu avea cum să-i facă față. Am încercat să-i oprim, dar toreadorul a fost prea rapid pentru noi. I-a trîntit capul de podea. A început să-i curgă sînge din gură, din cap, din urechi. Pînă am ajuns să-l imobilizăm pe toreador, balerinul arăta deja ca o păpuşă de cîrpe.

– Ah, da, îmi amintesc, toată lumea zbiera, ambulanța întîrzia. Fata era isterică, am încercat să o calmăm, să o tragem de lîngă corpul lui. S-a prăbuşit deasupra lui ca o păpuşă de cîrpe. Brațele îi erau mînjite de sînge. Apoi a sosit poliția. Am jurat toți că n-a fost vina ei, toată lumea o plăcea. Arăta atît de inocentă.

– Oare ce s-o fi întîmplat cu balerinul?

– A murit în drum spre spital. Din cauza loviturilor de la cap. Toreadorul a scăpat. Se pare că şi celălalt

a avut un cuțit, a încercat să-l înjunghie. Nici unul din noi n-a văzut cuțitul, dar totul s-a petrecut atît de repede.

– Cine ştie? Era un toreador faimos, mai popular decît un balerin. Susținători mai importanți.

– S-a zis că balerinul era drogat. Cine mai ştie? Mă întreb ce s-a întîmplat cu fata.

– Nu a mai venit la lucru. Nici măcar ca să-şi ia salariul.

– Ar fi trebuit să-şi ia banii. Americanii plătesc bine. Şi era simpatizată, n-a fost vina ei, o ştiau toți.

– Probabil s-a întors acasă şi s-a însurat cu un american. Electricianul îşi îndreptă privirea spre mine. Pun pariu că e ea. N-am mai pomenit aşa ochi.

– Păi dacă s-a măritat cu un american, spuse operatorul, trebuie să fie unul bogat. E bine îmbrăcată. Cealaltă nu avea prea multe haine.

Şeful de echipă îşi chemă oamenii înapoi pe platou.

– Haideți, *hombres,* să-i dăm bătaie. Cît vă trebuie ca să mîncați un sandviş? Cei doi îl urmară în interiorul cercului.

Am început să mă depărtez rapid. Îmi trebuiseră ani ca să uit ziua în care murise Luiz, iar acum amintirea mă amenința din nou ca o creatură hidoasă înălțîndu-se pe neaşteptate în fața mea.

Îmi aud propriile țipete, țipete stranii, de copilărie, apărute în mine dintr-un loc cu totul necunoscut. Îl văd pe Luiz şi sîngele curgîndu-i din gură. I-am astupat-o cu mîna încercînd să-l opresc, iar țipetele de copil deveniră mai puternice. Dar nu mă auzea nimeni. Cînd m-au tras de lîngă el eram la podea urlînd şi zbierînd.

– Salut, ce mai faci?

Un asistent mă ajunge din urmă înainte să apuc să mă strecor prin îmbulzeala de oameni.

– Mă mai ţii minte? Am fost asistentul tău acum doi ani la filmul din Grand Canyon.

– Da, am replicat eu fără să-mi aud vocea, agăţîndu-mă de orice gînduri ca să mi-o alung pe Bethy din minte.

– Nu ştiam că eşti aici, continuă asistentul de regie. Lucrezi la ceva?

– Mă gîndeam să fac un film aici. Am încercat să grăbesc pasul.

– Am văzut *Firenze*. Mă urmă la o distanţă respectuoasă încercînd să poarte o conversaţie. Grozav! A avut de toate. Scenele de violenţă sînt magnifice. Mai mult ca sigur că Bruce Willis moare de invidie.

M-am oprit. Nu avea nici un rost. Ţipetele se răsuceau în jurul meu, iar mirosul sîngelui lui Luiz începu să se rotească odată cu ele. Senzaţia de greaţă mă făcu să tremur.

– Un stil superb, nu se lăsă asistentul. Şi cine ţi-a făcut lumina aceea albăstruie?

– Paola Bonini... „Orice, vorbeşte despre orice, orice care ţi-ar putea calma senzaţia de panică."

– O chestie excelentă, de efect! Mă surprinde că n-am auzit niciodată de ea. Ştii, lucrez mult în Italia, ar fi trebuit să dau de ea.

– Nici eu n-am cunoscut-o. Am avut noroc. Am permis vorbăriei asistentului să pătrundă pînă la mine, verificînd prezentul. Imaginea infectă a sîngelui lui Luiz devenea tot mai intensă. M-am agăţat de cuvintele asistentului, recunoscătoare micului colac de salvare.

– Ştii, adăugă el făcîndu-mi cu ochiul, nici unul din noi nu te- ar fi crezut capabilă să faci genul ăsta de film de acţiune. Acum te afli într-adevăr în mijlocul

curentului, adică chestii bune, sinistre. Dar ai mai filmat genul ăla de scene amoroase?

– Presupun că înainte nu-şi aveau sensul. „Controlează-te, vorbeşte despre prezent, Elizabeth."

– Mă bucur că ţi-au ieşit atît de bine. Se opri. Ascultă, dacă ai nevoie de ajutor pentru filmul de aici, sună-mă. Uite numărul. Am lucrat mult prin locurile astea şi cunosc bine Barcelona. În plus, rîse el, n-aş refuza niciodată să lucrez în Spania.

– Mulţumesc. Am dat din cap şi mi-am continuat drumul conştientă de fiecare pas, numărînd spărturile din trotuar pe o distanţă lungă poate de kilometri pînă cînd senzaţia de panică dispăru în sfîrşit.

Ştiam din primii ani ai întoarcerii în America că lupta împotriva ţipetelor lui Bethy era sortită eşecului. Vor reveni mereu pînă îmi voi permite să mă întorc în timp şi să închei ziua aceea din Barcelona. M-am plimbat de-a lungul şoselei lăsîndu-mă să văd ambulanţa luîndu-l pe Luiz şi pe Bethy depărtîndu-se de platoul de filmare.

... Era o zi de februarie, umedă şi rece. Bethy purta un palton lung, cafeniu, cu glugă, sub care se putea ascunde. Se plimbă ore în şir în jurul oraşului numărînd liniile asfaltului, plîngînd în hohote. Se duse la locurile cunoscute şi se aşeză studiind fiecare arcadă iubită a fiecărei clădiri iubite. Găsi o bancă în Ramblas, vizavi de Teatro del Liceo *şi retrăi în gînd fiecare pas al fiecărui balet dansat alături de Luiz. Fiecare duet de iubire şi fiecare lecţie de pregătire pînă îi rămaseră întipărite în minte.*

Se făcuse deja seară şi întuneric cînd mulţimile îmbrăcate elegant sosiră la vechea clădire luminată de mii de becuri. Bethy îşi părăsi banca pornind agale

prin Ramblas, îndreptîndu-se spre port şi întrebînd toate vasele care plecau spre Statele Unite dacă nu aveau un loc pentru o chelneriță. Urcă pe vas chiar în noaptea aceea la adăpostul paltonului, cărînd doar o sacoşă mică. Toate hainele şi pantofii de balet rămaseră în urmă.

Călătoria spre America i se păru fără sfîrşit, dar nu conta. Timpul şi locul nu mai aveau nici o semnificație. Cînd va ajunge acasă, în America, era posibil să se întîmple ceva, aşa cum era posibil să nu se întîmple nimic. Noaptea, Bethy zăcea în măruntaiele vasului împreună cu ceilalți angajați inspirînd aburul fierbinte venit de la motoare. Ascultă şoarecii lipăind pe podelele vopsite în negru ale depozitului de alimente. În timpul zilei i se face rău de la mîncarea servită pasagerilor agitați sus, în aerul sărat, şi e bucuroasă că greața îi abate atenția de la alte lucruri. Zbieretele plutesc tot timpul în jurul ei. Dar le îndură cu stoicism. Vor dispărea curînd ca o boală groaznică care se vindecă în cele din urmă.

Am ajuns abia peste cîteva ore în centrul Barcelonei. Țipetele lui Bethy se liniştiseră, dar menghina care îmi strîngea pieptul nu voia să cedeze. Mîine va trebui să fiu din nou eu însămi. M-am oprit la un restaurant aproape gol şi-am comandat o sticlă de vin roşu şi genul de mîncare care ştiam că mă va adormi pentru douăsprezece ore. Am mîncat şi-am băut tot, fără să simt gustul, umplîndu-mă, droguri fără consecințe, mestecînd metodic. Mîine nu-mi voi putea permite să divulg genul de probleme personale despre care învățasem că sînt distrugătoare în industria filmului sau să simt vreo durere care m-ar putea face vulnerabilă. Ar fi chiar mai cumplit.

6

Serviciul în cameră al hotelului *Colon* îşi făcu datoria şi cineva bătu la uşa mea exact la ora zece dimineaţa.

– *Senora, cafe y las flores?* mi se adresă un bătrînel, împingînd o masă pe rotile pe care se afla o cană cu o cafea dătătoare de viaţă şi trei vaze cu şase duzini de boboci negri. Am mers în vîrful picioarelor şi tocmai închideam uşa cînd am început să simt un parfum puternic. În căldura din camera mea bobocii se transformau rapid în flori gigantice. Am luat bileţelul şi-am separat o floare catifelată de restul regimentului întorcîndu-mă în pat. Pe bileţel era scris:

„Para Elizabeth,

Bienvenida a Barcelona.

Aştept cu mare plăcere întîlnirea noastră de astăzi de la prînz în birourile din Paseo de Gracia. Dacă eşti liberă în seara asta, m-aş simţi onorat să o am ca invitată la masa festivă de la hotelul Ritz *pe cea mai talentată femeie din Barcelona.*

Al tău, Jorge Ximinez, preşedinte,
Studioul Goya y Ximinez."

Am studiat florile prea frumoase în vazele prea scumpe şi biletelul prea perfect. Experienţa mea din Hollywood m-a învăţat că, oricît de ideal ar părea partenerul de producţie, n-ai voie să faci nici o mişcare sau uneori nici măcar să spui un cuvînt pînă n-ai analizat toate variantele posibile. La asta se adăuga experienţa din New York; toţi ascund ceva, dar nu e niciodată ceea ce crezi.

Am admirat caligrafia frumoasă a invitaţiei.

„Hmmmm, Jorge, încerci să mă prinzi pe picior greşit? Secretara ta cu accentul ei atît de britanic şi-a dat toată silinţa să nege prezenţa ta la întrunirea de astăzi."

– Vai de mine. Nici vorbă! exclamase ea pe un ton arogant. La Barcelona va avea loc doar o întrunire preliminară care să-ţi permită să întîlneşti grupul de creaţie. Fireşte că nu va fi prezent. Senor Ximinez nu ia niciodată parte la întrunirile preliminare. Este conducătorul companiei şi participă doar la probleme financiare mai importante. Senor Ximinez va fi toată săptămîna la Atena la o şedinţă a consiliului de conducere.

„Nu-i frumos, Jorge, s-o faci să mintă aşa. Dar ce e mai important? Ce-ai avea de cîştigat? Să-ţi confirme puterea? La ce ţi-ar trebui?"

Poate am fost prea nerăbdătoare să fac filmul ăsta. Am avut motivele mele artistice, iar ideea de a lucra din nou aici m-a atras prea mult şi n-am fost la fel de meticuloasă şi de atentă ca de obicei cu verificarea tuturor aspectelor financiare.

Nu, le-am verificat. Prin intermediul unei cunoştinţe de la departamentul de investiţii al unei bănci internaţionale cu o filială în Spania, am obţinut raportul anual al studioului *Goya y Ximinez* şi l-am studiat. Celelalte

afaceri ale lui Jorge aveau şi ele o bază solidă. Cercetările făcute de echipa mea din New York au dat la iveală faptul că era şi conducătorul unei companii uriaşe cu filiale în toată lumea. Analizînd totul la rece, mi-am dat seama că un bărbat cu succesul lui e capabil de gesturi excentrice ca aceste extraordinare flori negre cu parfumul lor straniu. Însă asta nu mă liniştea deloc.

Înainte de a pleca din New York am urmărit cîteva casete video cu frumosul Jorge ţinînd conferinţe la *Harvard* şi *Wharton* în timpul unei vizite recente în Statele Unite. N-am putut să nu mă bucur şi să nu mă simt intrigată de ţinuta lui mîndră, de manierele impecabile, de răbdarea şi cunoştinţele demonstrate de acest bărbat ai cărui duşmani îl pun pe primul loc în rîndul rechinilor necruţători, gata să acapareze oricînd, fără milă, companii prea slabe ca să se apere.

Afacerile lui cuprindeau o companie de petrol şi gaze din Orientul Mijlociu, o fabrică de utilaj greu din Germania şi o bucată considerabilă a unei case de modă franceze. Un titlu recent dintr-un ziar financiar londonez anunţa: *„Se zvoneşte că Ximinez cumpără acţiuni ale unei firme franceze."* Iar puţin mai tîrziu în acea zi preţul acţiunilor companiei crescuse deja la bursa internaţională. Jorge făcuse curse regulate de la Madrid la Moscova cu mult înainte ca restul lumii să bănuiască măcar că zidurile spre estul Europei se vor prăbuşi, deschizînd astfel calea spre noi pieţe de desfacere. Se vorbea că vicleanul Jorge Ximi-nez încheiase din timp un contract pentru reclame cu televiziunea sovietică. Am pus bileţelul lui Jorge înapoi printre florile lui negre şi-am început să gîndesc cu voce tare:

– Îmi pare rău că mă îndoiesc de bunele intenţii ale unei invitaţii atît de impresionante, Jorge, şi de o contradicţie atît de neînsemnată în comunicarea din-

tre noi, dar în zilele astea am motive întemeiate să fiu paranoică ori de cîte ori vine vorba de afacerile mele. De cînd cu succesul lui *Firenze,* compania mea aflată în plină dezvoltare e considerată un premiu de industria filmului; un specialist în acapararea companiilor, aşa cum eşti tu, mi-ar putea cumpăra datoriile enorme de la banca internaţională, devenind stăpînul meu şi al companiei, intrînd astfel în proprietatea unei baze americane pentru studioul *Goya y Ximinez.*

– Sau poate buchetul ăsta frumos n-are nici o legătură cu afaceri murdare şi nu e decît începutul unui alt episod uimitor din viaţa unui bărbat puternic cu nenumărate femei satelit, obsedat de cucerirea încă uneia. Te rog să te opreşti, Jorge, nu e cazul. Am avut plăcerea să experimentez pe propria piele cum îşi urmăresc bărbaţii puternici femeile, cu aceeaşi precizie, tenacitate şi viclenie cu care ar pune la cale o lovitură politică sau una financiară, iar după ce reuşesc, reorganizează totul veseli sau se leapădă de inamicul capturat.

Am încetat să mai vorbesc. Din nou jocuri? Din nou durere? Nu se sfîrşesc niciodată? Cu mai bine de şase ani în urmă am reuşit să pun capăt unei aventuri amoroase aproape catastrofice cu Yves Bolanieu, un om de afaceri francez, rival al lui Jorge. E înspăimîntător cum uneori, chiar şi acum, gîndul la Yves poate deveni o experienţă senzuală. Yves e regele fanteziilor nutrite de tinere despre bărbaţii în vîrstă. Am plimbat una din florile lui Jorge peste sîni, apoi în jos, între coapse. Petalele catifelate se întăriră mişcîndu-se spre centru, apoi îmi atinseră clitorisul închizîndu-se în jurul lui. Primul sărut al lui Yves îl primisem pe clitoris. Dar în dimineaţa următoare şi întotdeauna după, mă făcea să merit atenţia acordată, iar de fie-

care dată era tot mai dificil. Extazul care urma nu m-a dezamăgit niciodată.

Yves m-a dominat mai mult decît sexual. A apărut în viața mea într-un moment crucial cînd lucram peste program ca producător de serie încercînd în acelaşi timp să produc şi ceva pentru mine. Un şir parcă fără sfîrşit de zile cu vreme proastă au întîrziat turnarea unor secvențe în Filipine pentru un studio important. Treceam dintr-un loc în altul, eforturile noastre fiind zădărnicite de furtuni. Conducătorii studioului din California mă chemau la telefon în fiecare zi şi cu toată legătura proastă reuşeam să aud aceeaşi întrebare.

– Cînd? Vocile abia se distingeau. Cheltuielile în plus ne omoară! strigau ei. Sponsorii ne amenință. Anunță-ne cînd termini. Închideam telefonul, apoi mă tîram prin noroi pînă la corturile îmbibate cu apă din junglă terorizînd şi implorînd echipa să nu dezerteze. Eram îngrozitor de udă, muşcată de țînțari şi disperată, la fel ca ei. Întîrzierea continuă genera probleme financiare şi de producție extrem de complicate pentru primul meu film ca realizator independent. Drepturile erau rîvnite şi de alții, iar eu nu puteam face nimic decît să trimit faxuri din Manila. Eram îngrozită c-aş putea pierde.

– Dă-mi voie să te ajut, îmi spuse la telefon Yves, noul meu prieten, expert în afaceri. Voi negocia în numele tău cu băncile, *chérie,* mă asigură el. Tu concentrează-te să termini treaba de acolo. Nouăzeci la sută eşti aproape gata. Vom vorbi în fiecare zi şi-ți voi trimite toate documentele prin fax.

Yves s-a descurcat fantastic. A cumpărat drepturile, s-a ocupat de împrumuturi, a închiriat spațiul pentru birouri şi a angajat personalul de producție. S-a întîlnit cu contabili şi avocați ca să rezolve impozitul şi

contractele. Ba a investit în film o parte din banii lui.

– Totul este perfect, mi-a promis el în clipa în care am ajuns pe aeroportul din New York. Şi într-adevăr aşa era. Acum nu-ţi lipseşte altceva decît o binemeritată odihnă, mi-a spus el la o cină romantică din seara următoare. Am o idee extraordinară, vom merge în vacanţă la casa mea din Bermude. Vor sosi nişte oameni de afaceri din Franţa pe care aş vrea să-i întîlneşti. Ar putea fi foarte importanţi pentru tine, e posibil să investească bani în filmul tău. Mi-am luat libertatea de a le povesti subiectul. *Chérie,* sper că n-ai nimic împotrivă?

Era magnific, de fapt era exact ce-mi lipsea. Cîteva săptămîni mai tîrziu, cînd filmul se afla sub control datorită excepţionalei priceperi manageriale a lui Yves, acesta îmi propuse:

– *Chérie,* iahtul unui prieten important se află în Newport. O să-ţi placă enorm. Dar dacă trebuie să te întorci pentru ceva, acostăm şi luăm un avion rapid. Dacă nu, poţi rămîne pe vas unde marea e atît de liniştită ca să citeşti cîte scenarii vrei, sînt sigur că te vei concentra mai bine. Te voi trezi devreme ca să vedem răsăritul, apoi voi avea grijă să te apuci imediat de lucru.

A fost chiar mai grozav decît în Bermude.

Odată cu trecerea timpului am devenit atît de absorbită de fermecătorul Yves, că abia dacă am observat cum independenţa mea, pentru care mă luptasem cu dinţii, şi noua companie de film îmi erau înghiţite încetul cu încetul. Şi numai în ultima clipă, o binecuvîntată voce interioară m-a adus înapoi cu picioarele pe pămînt. Sau mai degrabă a fost norocul unei după-amieze liniştite în biroul meu. M-am hotărît să studiez registrele de contabilitate cu toate că oamenii

lui Yves se oferiseră galanți să facă totul în locul meu şi-am descoperit că pe lîngă conducerea unei companii, eram implicată şi într-un fel de operațiune de spălare a banilor pentru acțiunile internaționale ale lui Yves Bolanieu.

E adevărat, a fost şi „un avantaj extraordinar" pentru cariera mea după cum a încercat Yves ceva mai tîrziu să-mi calmeze şocul cu logica lui perfectă şi poate c-ar fi trebuit, după cum s-a exprimat el, să fiu recunoscătoare pentru şansele artistice oferite de acest aranjament pe care altfel nu l-aş fi avut şi să accept faptul că nici unul din noi nu era înger căzut din ceruri.

Dar nu asta era esențial. Ci să mi se întîmple tocmai mie, cea pe ai cărei umeri, presupuşi puternici, prietenele, inteligente şi spirituale, au vărsat lacrimi amare, refuzînd cu suspine sfîşietoare să creadă că bărbații pe care îi adorau se foloseau de ele pentru propriile interese. Oh, da, şi pe deasupra mai era şi însurat.

Dar întotdeauna îmi voi pleca fruntea recunoscătoare şi-i voi trimite sărutări din vîrfurile degetelor lui Yves pentru acel moment dureros cînd adevărul a ieşit la iveală. Am putut apoi să mă concentrez asupra muncii mele cu aceeaşi hotărîre arătată la lecțiile de balet. Disciplina e o unealtă pe care o poți scoate oricînd de la naftalină, o poți scutura şi folosi ca să te salvezi din nou. În mod ironic, acesta trebuie să fi fost şi momentul în care am închis uşa ultimelor amintiri despre Bethy.

După Yves, în următorii şase ani, munca a devenit totul pentru mine. Am învățat arta de a-mi crea din viziuni propriile scenarii. Stăteam zi de zi în cămăruța mea comandînd mîncare prin telefon, fără să-mi permit ca atenția să-mi fie abătută nici măcar de cumpă-

rături sau de pregătirea meselor. Apoi am lucrat să-mi transcriu scenariile în caietul de regie. Într-o zi, interiorul gol al unei maşini. În a doua, am trecut la filmarea unui picior intrînd în maşină şi a mîinilor de pe volan, chipul lipsind. Am muncit pînă cînd totul a fost perfect. Duminica mi-o lăsam liberă, ca să nu-mi distrug inspiraţia, dar aşteptam ziua de luni cu nerăbdare. Au existat şi ocazii festive, da, dar numai ca să împrumut rochii de seară pentru dineuri ieftine unde mă puteam întîlni cu oamenii de care aveam nevoie pentru a filma *Firenze*. Am început producţia imediat ce-am strîns minimumul necesar ieşind din crisalida cămăruţei mele.

Din moment ce turnam în Italia n-am avut cum să nu dau peste bărbaţi atrăgători, dar dacă la un moment dat aveam vreo bănuială că mă îndreptam spre o legătură, preluam urgent controlul situaţiei şi mă debarasam de acea persoană. Nu-mi mai puteam permite suferinţele unei vieţi în cuplu. Şase ani e o perioadă lungă fără bărbaţi pentru oricare femeie. Dar a meritat. Prin *Firenze* am cîştigat bani şi putere. Şi m-am schimbat. Sunetele au devenit mai clare, viziunea mai limpede. Unde îmi fusese mintea pînă acum? Şi nimeni nu putea spune că-mi datoram succesul unui soţ sau unui prieten influent, vreunui mentor masculin. La discursul de acceptare al *Oscar*-ului i-am mulţumit recunoscătoare doar lui Dumnezeu.

Am revenit din trecut şi am împins florile la o parte. Ora douăsprezece se apropia. Pentru întîlnirea de astăzi am ales un taior maroniu lung cu o bluză simplă bej şi o mapă din piele ca să-mi dea alura unei femei de afaceri. M-am dus la duş ca să-mi planific strategia. Duşul e locul în care îmi vin idei, mai ales cînd mă spăl pe cap.

Analizează totul cu mare atenție, m-am avertizat singură. Filmul despre Olimpiadă e succesul prin care îți poți asigura locul în lumea de celuloid sau poți deveni din nou aceeaşi necunoscută de pînă acum. La filmul ăsta te interesează doar elementele artistice, de aceea ai venit aici şi, dacă nu sînt perfecte, nici o sumă de bani nu te va convinge să-l faci. Vei afla cum stau lucrurile la întrunirea cu echipa de creație. Enormele flori negre ale lui Jorge nu sînt probabil decît dovada orgoliului unui bărbat şi n-au nici o legătură cu filmul.

„Joacă, joacă, joacă, mă îndemnă o voce interioară. Nu asta vrei de fapt? Îți mai aminteşti de mine? Îți mai aminteşti dansul? Îți mai aminteşti cum era să pluteşti?"

M-am înfăşurat în halatul pluşat şi-am mai luat cîteva înghițituri din cafeaua caldă încă. Răzgîndindu-mă am hotărît că taiorul scurt, alb, ar fi mult mai şic decît cel maroniu, dar am rămas la bluza simplă. Paşii mari m-au purtat de la hotelul *Colon* la Ramblas, sufocat de trafic, în jurul parcului şi fîntînilor din Plaza de Cataluna şi pînă la Paseo de Gracia unde începea trotuarul pavat cu mozaic albastru.

Exact ca într-o plimbare prin Madison sau Park Avenue, mi-am zis eu, neliniştea dimineții dispărînd încetul cu încetul pe măsură ce depăşeam clădiri familiare cu fațade din sticlă adăpostind gigantice bănci internaționale.

Pe stradă se aliniau aceleaşi exorbitante boutiqueuri franțuzeşti şi italieneşti, alături de magazine *Benneton* umplute cu tricouri la modă. Prin traficul aglomerat circulau *Mercedes*-uri şi *BMW*-uri noi aproape la egalitate cu tradiționalele *Fiat*-uri spaniole şi *Ford*-urile internaționale. Oameni de afaceri mai în vîrstă, cu o

înfățișare serioasă, îmbrăcați în culori sobre, mergeau alături de alții tineri, la fel de eleganți, în plină formă, purtînd sub costumele franțuzești sau italienești modele unicat de suspensori. Turiști japonezi și germani mînuindu-și cu pricepere aparatele de fotografiat și mereu prezenții studenți ai Universității din Barcelona defilau prin Paseo de Gracia, intrînd și ieșind prin arcadele din marmură, trecînd pe lîngă clădirile în spirală, fantasticele creații ale lui Gaudi, faimosul arhitect al Barcelonei. Nu mă observă nimeni și, chiar dacă o făcu, nu se obosi să-mi dea de știre.

M-am oprit la colțul hotelului *Avenida Palace,* adresa din Barcelona a lui Steven Brandon, și-am scos din poșetă numărul de telefon. Ce ghinion cu întîlnirea de ieri de la cafenea! Să intru, oare, numai pentru o clipă, să sun de la telefonul din hol, să încerc să îndrept răul făcut?

Da, dă-i drumul, ce mai aștepți? ar fi hotărît Bethy fără să mai stea pe gînduri. Mi-am imaginat-o traversînd aceeași stradă spre repetițiile de la *Teatro del Liceo,* deja în întîrziere, dorindu-și disperată să bea o cafea. Își arunca pe umăr mica sacoșă în care se înghesuiau echipamentul de dans, treningul de încălzire, pantofii cu poante, părul fiindu-i prins într-o coadă lungă, împletită. *Vei întîrzia un pic,* ar reacționa ea șmecheră. *Mare scofală. Nu este la fel de important ca iubirea. Știi bine cît de mult îți dorești iubirea. L-ai putea iubi pe Steven. El te-ar putea iubi. Îți mai aminteşti ce e iubirea? Îți mai aminteşti razele noastre de soare?* De data asta, însă, Elizabeth-femeia trecu repede mai departe.

Paseo de Gracia era dotat cu vreo zece noi cafenele și baruri, vitrinele prezentînd mîncăruri tipic spaniole, pizza și hamburgeri *McDonald.*

În Barcelona mîncarea nu era scumpă, un lucru bun pentru că locuitorii păreau să ciugulească mereu cîte ceva sau să bea cafea, coniac, sifon, apă minerală, douăzeci şi patru de ore pe zi.

Doar cîteva străzi şi-am ajuns în partea liniştită din Paseo de Gracia, acolo unde bulevardul e mărginit de o combinaţie extraordinară de clădiri înalte, lucioase, şi vile cu o arhitectură în vechiul stil european. Blocul cel mai impunător anunţa printr-o placă discretă cu iniţialele SCX că aici se afla sediul studioului *Goya y Ximinez*.

Intrînd în hol, m-am trezit în faţa unuia dintre acele ascensoare tipic europene, mici, cu uşă din gratii, de care mă temusem întotdeauna că n-ar avea destul aer pentru americani. Mă aştepta ameninţător, gol, cabluri groase atîrnînd de undeva, de sus. La dreapta o scară cu balustradă din lemn urca în spirală spre un infinit întunecat.

– O.K., m-am adresat cu respect acestei cuşti vechi, ciudate. Mă simt intimidată. Sînt o americancă care se teme pînă şi în ascensoarele noastre de oţel, construite după ultimul răcnet al tehnicii. Aşa că, te rog, fii blînd cu mine. Ascensorul mă propulsă cuminte la etajul patru într-un salon care mă purtă în Spania lui Velazquez de acum cîteva sute de ani. Patru bărbaţi se ridicară politicoşi şi, cu o curiozitate plină de amabilitate, mă studiară din cap pînă-n picioare. Mai bine aş fi rămas la taiorul maroniu.

Jorge Ximinez se mişcă de lîngă ceilalţi, alunecînd spre mine în acelaşi costum negru şi cămaşă albă, strălucitoare, ca Yves Bolanieu. Ochii de culoarea chihlimbarului, nasul drept şi gura plină erau nişte trăsături crunt nedreptăţite de imaginile video.

Jorge făcu o plecăciune mişcîndu-şi doar capul, ca

un prinț dintr-un balet. Numai țăranii se aplecau din mijloc. Mi-am revenit rapid şi am întins mîna pentru o strîngere fermă.

Jorge Ximinez mi-o luă ținînd-o o clipă în stilul european al unui gentleman adevărat. Îşi duse buzele la palma mea, doar o aluzie de umezeală. Am replicat, lăsîndu-mi surîsul cel mai cuceritor, cu o spontaneitate calculată.

– Senor Ximinez, *mucho gusto,* am spus eu, avertizîndu-mă să nu mai scot nici un cuvînt. La cina din seara aceea voi avea timp suficient să aflu totul despre Jorge Ximinez. Sau să-l sun mai bine pe Steven. Steven? El de unde a mai apărut? „Ştii doar cît de mult îți dorești iubirea", mă sîcîi vocea. „L-ai putea iubi pe Steven; el te-ar putea iubi." Pentru cîteva clipe am intrat în panică gîndindu-mă că-şi dau seama de ce se petrece cu mine, dar ei nu părură să observe nimic neobişnuit. Am strîns calmă mîinile celorlalți.

– Elizabeth, spuse Jorge, mă bucur că ți-l pot prezenta pe formidabilul Jose Alonzo, *mi buen amigo,* regizorul filmului.

Bine. Era un fapt bine cunoscut că Jose era homosexual. Nu prezenta o amenințare pentru liniştea mea sufletească.

Regizorul se purtă extrem de amabil. Venise la întrunirea oficială îmbrăcat într-o cămaşă cu mîneci scurte.

– Iar el e Sven Jansen, mi-l prezentă pe operatorul de imagine de origine suedeză, tăcut, slab şi foarte respectabil. Cunoscătorii din lumea filmului au descris foarte corect această echipă ca două jumătăți separate ale aceleiaşi persoane, legate însă între ele. Jose era creierul şi sufletul inventivității lor, iar Sven, aparatul tehnic care pune în practică ideile creierului. Sînt

văzuți doar împreună. Dacă sînt iubiți, e un caz clasic de narcisism, iar el e Paco Cortazar, continuă Jose, prezentîndu-mi-l pe scenarist, un fel de copil-minune, protejatul lor.

Acesta era grupul pe care am venit să-l întîlnesc astăzi şi i-am acordat întreaga mea atenție.

– Îți admirăm munca de mai mulți ani, îmi spunea Jose în spaniolă, vorbind rar, ca să înțeleg. Săptămîna trecută am urmărit pe video *Tristesse* şi *El Pecada.* Formidabil.

– *Muchos gracias, se$ores.* Am fost surprinsă de cele două filme amintite, succese artistice de la începutul carierei, dar nişte eşecuri financiare de care nimeni nu dorea să-şi mai amintească. Deşi eu am fost întotdeauna mîndră de ele.

– *Ciao,* spuse Jorge întrerupîndu-l, pornind spre ascensor. Vă las acum, aşa cum i-am promis lui Elizabeth. Dunga pantalonilor lui Jorge rămase la fel de dreaptă şi cînd se mişcă.

După plecarea lui Jorge, ne-am pus imediat pe treabă. Ne-am împărțit scenarii, am analizat şi discutat viziunea filmului nostru în timp ce-am mîncat, s-au strîns farfuriile, apoi s-au servit cafele în ceşti delicate cu linguriţe minuscule. Ne treziserăm la viață, abia aşteptam să ne întîlnim din nou, să stabilim un program de turnare, să căutăm locurile de filmare şi să începem distribuția. La şapte seara, fără să-şi fi făcut cineva tradiționala siestă, ne-am hotărît să ne oprim.

– Elizabeth, îmi explică Jose cît putu de bine în engleză, noi, spaniolii moderni, ne facem siesta după lucru. Nu după-amiaza. Luăm cina foarte tîrziu. Zece treizeci. Ne culcăm foarte tîrziu. E adevărat! Ne place viața de noapte din Barcelona.

Am rîs şi ne-am luat rămas-bun sărutîndu-ne pe

amîndoi obrajii. Eram deja prieteni, nu numai colegi. Eram siguri că filmul despre Olimpiadă va fi cel mai bun din cariera fiecăruia.

Ne-am îngrămădit cu toții în ascensor coborînd într-o seară încă luminată de soare. Taxiul meu se tîrî spre hotelul *Colon* printre bicicliști, pietoni și gaze de la țevile de eșapament, șoferul adăugînd noi înjurături spaniolei pe care mi-o aminteam destul de greu. În sfîrșit, am ajuns. Am zbughit-o imediat la recepție. Mesaje? Nici unul de la Steven? Am deschis ușa camerei mele, am înhățat telefonul și-am format numărul.

– Alo, Steven Brandon, răspunse vocea cunoscută din avion.

Dar la auzul ei am fost sigură că indiferent ce-aș fi spus, ar fi sunat anapoda.

– Alo, alo? E cineva la aparat?

Am închis repede, fiindu-mi greu să cred că nu îndrăzneam să vorbesc, și m-am apucat să rearanjez florile lui Jorge.

Siesta „modernă" de care îmi vorbise Jose părea ceva logic, dar evenimentele de ieri îmi aduseră în minte mult prea repede o mare parte din întîmplările trecutului. Nu-mi puteam permite luxul de a visa, mai ales că aveam de luat cina cu Jorge. Va trebui să iau una din pastilele de urgență pe care încă le purtam la mine. Cu vodcă și sifon, dacă visam, voi dormi atît de profund, că nu-mi voi aminti.

Betty chicotește. Tăticu' mai face o strîmbătură, iar ea rîde scoțînd niște țipete încîntate. O poveste atît de caraghioasă despre copacul din fața ferestrei ca să n-o mai sperie.

– Haide, Bethy Dolly, spuse el și îi scoate halatul alb pentru baie. Marya plînge. În ultimul timp plînge

mereu cînd vine vremea băii. Se distraseră atît de bine pînă acum.

– Te rog, Marya, nu mai plînge, încearcă Bethy nedumerită s-o consoleze pe tînăra femeie. De ce plîngi, Marya? Dar Marya se mulţumeşte doar să-şi pună braţele în jurul lui Bethy rămasă goală.

Tăticu' însă n-o lasă. O îmbrînceşte într-un colţ al băii.

– Nu, tăticule, las-o aici, se roagă Bethy. Tăticu' zîmbeşte şi îşi vîră mîna în apă asigurîndu-se că are temperatura potrivită pentru „fetiţele" lui.

Bethy sare în cadă, dar Marya nu vrea să intre. Tăticu' începe să strige la ea în rusă. De data asta Marya îndrăzneşte să ţipe la rîndul ei.

– Să n-o atingi, destul; voi muri; apoi cu alte cuvinte în rusă.

Tăticu' stă nemişcat, fixînd-o cu privirea pînă Marya pare să-şi piardă voinţa. Îşi coboară vocea vorbindu-i în rusă, continuînd să o fixeze. Ea îl ascultă şi se duce la cadă. Tăticu' ţine în mînă paharul de cristal cu lichidul maroniu, îşi bagă degetul înăuntru şi lasă un strop pe limba lui Bethy. Îi arde gîtul şi-o face să tuşească. Tuşeşte, rîde şi împroaşcă apa din cadă. În cameră se aud acordurile unei minunate bucăţi, clasice, iar Marya zace tăcută lîngă Bethy.

– Fetiţele mele, murmură tăticu', dezmierdîndu-le. Mîinile lui pline de spumă se plimbă peste tot trupul lui Bethy, pe piept şi stomac. Fetiţa mea încîntătoare, gîngureşte el. Mîinile alunecoase se mişcă spre locul dintre picioarele ei.

Ohh, ce senzaţii plăcute.

– Tăticule, mă gîdili, se retrage ea sfioasă.

Marya parcă înnebuneşte şi-o trage pe Bethy din mîinile lui. Se întinde peste degetele lui pline de să-

pun şi îşi loveşte umărul de cadă. Marya încearcă să iasă afară trăgînd-o pe Bethy după ea.

– Cățea, cățea, țipă tăticu' către Marya şi o împinge înapoi în apă. Fața lui tăticu' se face şi mai roşie şi bagă capul Maryei sub apă. Coboară atît de uşor. Şi dintr-o dată nu se mai zbate, apa rămîne nemişcată.

– Te rog, las-o afară, te rog, te rog. Bethy apucă brațul lui tăticu'. N-a vrut nimic rău. Îi pare rău.

Bethy îl imploră.

– Las-o să se ridice. Marya este prea rigidă. Oh, Dumnezeule, las-o să se ridice.

Tăticu' îi dă drumul, ea plînge, încercînd în acelaşi timp să-şi înăbuşe hohotele. Arată îngrozită. Bethy nu îndrăzneşte să se mişte.

– Fetițele mele, începe tăticu' să îngîne din nou şi s-o săpunească pe Bethy între picioare de parcă izbucnirea Maryei nici n-ar fi avut loc. Bethy îi dădu cu săpun pe spate ca să o facă să se simtă mai bine.

Tăticu' o şterge cu prosopul, apoi îi pune halatul şi o duce la o masă cu prăjituri cumpărate anume pentru ea.

– Vino, fetița mea preferată, arată-i lui tăticu' cît de larg îşi poate depărta picioarele mica lui balerină, apoi poți să mănînci cîte prăjituri vrei.

Fireşte că-i va arăta lui tăticu' progresele făcute, chiar şi fără prăjituri, dar el o iubeşte atît de mult, încît vrea să i le dea. Îl va face să fie mîndru de ea. Bethy se întinde pe pat şi-şi desface larg picioarele în timp ce tăticu' o hrăneşte cu toate acele bunătăți. Oh, şi cît de mult le poate depărta. Seara asta ar fi atît de frumoasă, dacă Marya n-ar fi atît de tristă. Tăticu' îi dă şi ei prăjituri. Poate Bethy s-a înşelat în ce priveşte întîmplarea din baie... da, asta e, s-a... înşelat.

Marya plînge din nou.

– De ce plîngi? o imploră Bethy.

Dar îi răspunde tăticu'.

– Pentru că se teme că vei povesti cuiva cît de mult te iubesc, cum te îmbăiez şi te ating. Vezi tu, în Rusia e altfel. Tăticii nu-şi iubesc fetiţele aşa cum vă iubesc eu. Marya se teme că, dacă povesteşti, cei din Rusia vor afla. E îngrozită c-o vor sili să ne părăsească şi să se întoarcă înapoi. Iar acolo o vor pedepsi. Te rog, Bethy, promite-mi că nu vei spune nimănui, de dragul Maryei.

– Da, da, Marya, nu voi povesti niciodată, scînceşte Bethy. Nu ne părăsi. Te iubesc atît de mult. Nu, nu voi spune niciodată, niciodată, niciodată.

Dar Marya plînge şi mai tare. Tăticu' se duce la ea. Marya se ghemuieşte.

– Crede că vei spune, Bethy.

– Niciodată, nu voi spune niciodată, Marya. Promit, promit, nu voi spune niciodată. Te iubesc, Marya. Niciodată!

Acum Marya e liniştită... atît de nemişcată, abia dacă mai e acolo, ca o fantomă... Tăticu' îi piaptănă părul peste umeri.

7

La ora nouă în seara aceea m-am prezentat la uşa restaurantului de la *Ritz* onorînd invitaţia la cină a lui Jorge. M-am hotărît să fiu pe măsura cadoului extravagant din această dimineaţă, ieşind din tiparul meu obişnuit. Purtam o rochie neagră fără umeri, un model de senzaţie a unei case de mode franceze, iar deasupra o jachetă bolero.

– Madame, pe aici, vă rog.

Şeful de sală îşi feri ochii de trandafirul argintiu de la şold care trăgea la o parte faldurile fustei, expunînd vederii partea exterioară a coapsei stîngi. Nu eram aproape deloc fardată, dar mi-am ridicat părul sus ca să pun în evidenţă cerceii cu diamante primiţi de la Yves Bolanieu la o cină de la hotelul *Ritz* din Paris.

De data asta va fi cu totul altfel, am rîs în sinea mea. Cine ştie? S-ar putea să practic eu însămi jocul de-a preluarea unei companii. Studioul *Goya y Ximinez* ar fi pentru mine o excelentă bază europeană. Yves Bolanieu s-ar face verde de invidie.

Ne-am oprit la o masă dintr-un separeu. Jorge îşi alese locul cu grijă, aşa încît lumina din spate să-i şteargă ridurile de pe faţă, dîndu-i o nuanţă sănă-

toasă, înălțînd uşoara cădere a bărbiei apărută odată cu vîrsta. În strălucirea feerică nu se vedea nici urmă de rid, doar o piele tînără şi netedă.

Cu trupul lui viguros şi mişcările agile, Jorge arăta de treizeci şi cinci, nu de cincizeci şi cinci de ani, păstrînd însă lustrul şi demnitatea specifice unui bărbat de cincizeci şi cinci de ani petrecuți într-o lume rafinată – ochiul lui antrenat se îndreaptă spre glezna nu spre coapsa unei femei.

„Imaginează-ți cum te transformă această iluminație la Hollywood", am reflectat eu.

În oglinda din minte anii dispărură, iar în mijlocul scenei, sub sclipirile candelabrului, apăru fața lui Bethy cu pielea ei trandafirie.

Buzele îi sînt date cu un ruj pe care ea îl numea purpuriu, e chipul unei ingenue îndrăznețe care într-o zi va deveni un star, dar în seara asta se va lăsa vrăjită de eroul basmelor moderne, Prințul Afacerilor.

Prințul se ridică şi îmi luă mîna întrerupîndu-mi gîndurile cu un uşor accent britanic.

– Eşti o splendoare, *mi* Elizabeta. Ia loc, te rog. Lasă-mă să mă bucur de compania ta. Trebuie să recunosc sincer că „Elizabeta" suna extrem de atrăgător.

Doi chelneri chipeşi îmi potriviră meticulos scaunul cu tapițerie din catifea sîngerie, în timp ce alți doi făceau de strajă ca doi cățeluşi c-o privire încărcată de adorație. Un al cincilea aduse o sticlă de şampanie.

Mda, nu mai încăpea nici o îndoială, eram pe teritoriul lui Jorge. Întreg salonul îl reflecta; strălucitor, matur, irezistibil.

Jorge mă privi radios şi ridică paharul.

– În onoarea celei mai frumoase şi mai talentate

femei din Barcelona. Te rog, îndeplineşte-mi marea dorinţă de a deveni prieteni buni.

Am ridicat paharul la rîndul meu imitîndu-i stilul pompos.

– *Mi buen amigo, salud, amor y pesetas y tiempo para gustar los.* Prietene, sănătate, iubire, bani şi timp să te bucuri de ele.

Jorge goli paharul prea repede. Îl făceam oare să aibă emoţii? Furăm serviţi cu *langostinos* înconjurate de o sculptură complicată în gheaţă. Am luat o înghiţitură de şampanie, apoi am spart una din creaturile cu cochilie roz de pe farfuria mea şi mi-am vîrît în gură o bucată delicată de carne albă.

Jorge îmi urmă exemplul. Am mestecat bucăţile lucioase cu gura închisă, fără să mişcăm vreun muşchi... ochi în ochi, studiindu-ne cu atenţie.

Jorge bău ceva mai temperat din paharul cu şampanie, apoi mi se adresă:

– Sînt un mare admirator al muncii tale. Ai o forţă interioară copleşitoare, o inimă pursînge; femeile calme îmi plac cel mai mult. Sînt ca motorul unui *Rolls Royce* prinzînd viteză pe o şosea liberă. Spectatorii sînt vrăjiţi.

– Jorge, ce compliment frumos şi neobişnuit! Îţi mulţumesc foarte mult. O clipă ne-am privit din nou ochi în ochi. Cînd mi-am ridicat paharul, am observat surprinsă c-am băut mai mult decît îmi aminteam. L-am pus jos. Şi eu sînt o mare admiratoare a muncii tale. Am văzut de curînd o casetă video cu discursul de la *Harvard*. Mi-l amintesc foarte bine. Publicul tău a fost şi el vrăjit.

Cu toate că aranjamentul mesei mirosea a scenă romantică, discuţia dintre noi se reduse la probleme de afaceri, Jorge vorbind cel mai mult. Adevărul era

că ştia prea puţine despre munca de zi cu zi a unui producător de filme. O aprecia enorm, dar celelalte afaceri nu-i permiteau să-i acorde întreg interesul, insistînd să mă convingă că forţa şi talentul din spatele studioului *Goya y Ximinez* îi aparţineau lui Juan Goya. Jorge şi Juan erau prieteni din adolescenţă, iar acum doi ani, ca o favoare, Jorge finanţase compania lui Juan.

Juan făcuse ani la rînd filme excelente, dar la o scară mai mică. Cînd au achiziţionat drepturile pentru acesta, Jorge i-a sugerat să lucreze cu mine, un mare avantaj din punct de vedere al afacerilor. Juan fusese extrem de încîntat, un avantaj din punct de vedere artistic. Acum toată lumea era de acord că va fi un mare succes.

– De fapt, recunoscu Jorge, ştiu foarte puţine despre scenariu, doar că Juan mi-a spus că e excelent şi perfect pentru tine. Educaţia britanică a lui Jorge avea o preferinţă pentru acest „de fapt", şi i se potrivea de minune. Jorge era un tip dinamic.

Treaba odată rezolvată, Jorge îmi făcu un tur de orizont al celorlalte afaceri, prezentîndu-mi domeniile în care era expert. Totul era extrem de fascinant, fireşte, dar de ce se străduia să-mi prezinte atît de amănunţit *curriculum vitae?*

Păi, oamenii au obiceiul să vorbească despre lucrurile pe care le fac... iar florile din această dimineaţă fuseseră un gest romantic, poate era modul lui de a mă impresiona. Eram impresionată. Cel puţin nu era interesat de compania mea de film, nu-mi pusese nici o întrebare în această privinţă sau nu ştiuse ce întrebare să-mi pună. Trebuia să fiu atentă, tipul începea să-mi placă.

Primul fel de mîncare dură aproape o oră.

În cele din urmă resturile de *langostinos* fură luate de pe masă şi înlocuite cu *consomm* de fazan adus de un detaşament de chelneri zvelţi în smochinguri cu cozi negre. L-am urmărit pe Jorge sorbind din supa fierbinte. Sufla în ea exact ca Yves. Buzele îi arătau moi, iar gropiţa din bărbie hotărîtă şi sexy. Urmaseră oare aceeaşi şcoală pregătitoare pentru oameni de afaceri cu sex-appeal?

Jorge se trase mai aproape de mine. Era o mişcare strategică, entuziasmul i-o permitea.

– Elizabeta, mi-a venit o idee minunată. Săptămîna viitoare trebuie să plec la Paris – numai cîteva zile – iar după aceea, ce-ar fi să ne întîlnim acolo? Am un apartament superb pe Avenue Foch care nu e folosit mai niciodată. Te-ai simţi excelent în el. Apoi am merge la Atena şi ţi-aş arăta-o aşa cum n-ai văzut-o niciodată.

Nu ştii niciodată cum îţi sînt oferite lucrurile astea, dar eu le-am luat aşa cum era logic, Jorge trecuse la atacul frontal.

– Eu... nu cred că pot, am răspuns.

– Ei, haide. În perioada asta a anului Grecia e mai frumoasă ca oricînd, regiunile de la ţară, satele mici, nici nu-ţi poţi imagina. Străzile sînt atît de înguste, că, dacă stai în mijloc şi întinzi braţele, poţi atinge clădirile. Iar oamenii, atît de prietenoşi, minunaţi, te invită în casă şi-ţi oferă mîncăruri cum n-ai mai gustat niciodată. Dar înainte de asta ne întîlnim la Paris şi ne bucurăm un pic şi de vraja lui, înainte să se facă prea cald, iar turiştii să dea năvală. Vom vizita opera şi creatorii de modă de pe Rue Faubourg. Tu îţi faci cumpărăturile, nu e o problemă, eu am registre de verificat. E darul meu pentru şansa de a colabora cu tine la acest film.

– Totul sună minunat, Jorge. Şi te cred, iubesc Parisul şi îți mulțumesc pentru generozitate, dar mă tem că la filmul ăsta nu-mi pot permite să pierd nici o secundă. Peste cîteva săptămîni va trebui să mă întorc în State. Ca să fiu complet sinceră cu tine, dacă vrei într-adevăr să cîştigi ceva din proiectul ăsta, ar fi bine să mă laşi să mă apuc imediat de treabă.

– Am deja bani. Jorge o spuse foarte încet, iar entuziasmul păru să-i dispară odată cu cuvintele. Banii n-au adus niciodată fericirea unui bărbat. Fără ei, oamenii găsesc iubirea mult mai uşor. „Unul" este cuvîntul cel mai singuratic pentru un bărbat bogat, chiar dacă înseamnă un miliard... mai ales cînd nu-şi poate împărți lucrurile frumoase cu o femeie frumoasă, una pe care am aşteptat atît de mult să o întîlnesc.

Se referise la femei în general sau voise să mă întîlnească pe mine? Ca la comandă detaşamentul de chelneri se uită la Jorge promițînd ca nişte ființe loiale de sex masculin că vor face pe dracu' în patru să-l ajute să-şi convingă doamna inimii să-l însoțească în Franța şi Grecia. Jorge continuă părînd să prindă puteri noi:

– Am sperat atît de mult că vei spune da, Elizabeta. Am urmărit şi eu casete cu interviurile tale. Am fost amîndoi curioşi fără să ne fi văzut pînă acum. A existat ceva care ne-a atras unul spre celălalt. N-ar trebui să-ți mărturisesc aşa ceva, dar cînd Juan mi-a spus că vei fi aici mi-am contramandat şedințele din New York şi-am luat primul avion spre Barcelona. Nu mă uit des la casete cu interviuri.

Era greu de crezut că Jorge Ximinez putea contramanda întruniri după cum îl tăia capul, ținînd seama de harta complicată a afacerilor lui, dar începeam să mă simt flatată.

– Elizabeta, nu vrei să vii la Paris cu mine pentru că nu-ți place să fii cu un bărbat care e încă însurat? Ochii de culoarea alunelor îmi sugerau răspunsul cu toată forța lor virilă: „Da, da, asta e, cum să nu? Ce alt motiv aş putea avea?"

N-am rostit nici un cuvînt.

Jorge arătă aproape disperat.

– Ştii, aici în Spania, nu e uşor să divorțezi. Sîntem o țară catolică. Căsătoria rămîne doar pentru nume şi familie. Soția mea şi cu mine ne înțelegem şi ne respectăm libertatea. Ştiu că pentru voi, femeile americane, e greu de înțeles şi deveniți bănuitoare.

Nu ştiu de ce am simțit că trebuie să alin orgoliul lui Jorge jignit de refuzul meu, dar bănuiesc că femeile simt întotdeauna aşa în privința orgoliului unui bărbat, mai ales cînd e vorba de unul atît de mîndru, aşa că am spus:

– Jorge, n-aş vrea să mă îndrăgostesc de un bărbat însurat, iar cu tine aş fi în mare pericol.

Jorge păru ceva mai liniştit. Orgoliul lui era în siguranță. Nu-i mai stătea în drum decît moralitatea. Acum, că rostisem fraza magică, mă simțeam mai puțin vinovată. În fața noastră apărură farfuriile cu salată de andive. Ceremonia punerii sosului linişti spiritele.

– Mă surprinzi puțin, Elizabeta. Acum, că te cunosc personal, constat că eşti mult mai blîndă, mai simpatică, decît în interviurile de la televiziune. Acolo nu vorbeai despre nimic altceva decît despre munca ta. Muncă, muncă şi iar muncă.

– De asta mi-ai vorbit pînă acum despre munca ta, Jorge?

– Da. Am vrut să te fac să te simți în largul tău.

– Nu vreau să dau impresia c-aş fi o persoană severă, dar ştii cum e cu interviurile astea. Dacă spui

un singur cuvînt despre viața ta personală, îl răstălmăcesc după bunul lor plac.

– Există o întrebare pe care o eviți întotdeauna cu multă iscusință, spuse Jorge, şi bănuiesc că nici un bărbat de pe glob nu se poate împiedica să nu te întrebe. Cum de nu te-ai măritat niciodată? Sînt convins că trebuie să fi existat mii de propuneri.

– Depinde ce numeşti propuneri.

– Bolanieu?

Felul cum pronunță „Bolanieu" păru să fie o insultă pentru toți francezii. Deci Yves îl făcuse să-şi piardă manierele. Aveam ceva în comun.

– El în nici un caz, am replicat eu, bucurîndu-mă aproape pervers de gelozia pe care Jorge nu şi-o putu ascunde din ochii căprui, dar am adăugat: Deşi nu se poate nega că Yves Bolanieu e unul dintre cei mai grozavi amanți din lume.

O procesiune triunghiulară formată din paji în smochinguri împinseră spre noi măsuța pe rotile pe care tronau tot felul de platouri de argint şi vase de prăjit. Am păstrat o atitudine regală urmărind cum trei chelneri cu mănuşi albe taie, frig, dau cu sos şi servesc, apoi ne lasă să savurăm în intimitate festinul de gusturi şi mirosuri.

Jorge îşi atacă friptura cu o poftă nesățioasă, iar eu m-am implicat la fel de mult cu a mea. Un timp aproape c-am uitat unul de celălalt, preocupați doar să mestecăm şi să înghițim.

Cînd de pe farfurii dispărură şi ultimele bucăți gustoase, atenția mi se îndreptă din nou asupra restaurantului şi a persoanei de cealaltă parte a mesei. Ca două mîțe grase care-şi găsiseră locurile preferate din casă, ne lăsarăm pe spătarele din catifea roşie. Paharele fură umplute cu *Armagnac*.

Înainte de a vorbi, Jorge mă studie din nou.

– Cunosc o femeie care mi-e prietenă foarte bună de mult timp. E şi o femeie de succes. Îmi aminteşti de ea.

– În ce mod?

– Are aceeaşi ţinută ca şi tine. E o dansatoare faimoasă, cunoscută în toată lumea.

– Ce fel de dansatoare?

Jorge îmi surprinse imediat interesul surescitat de cuvîntul „dansatoare".

– Mercedes e una dintre cele mai celebre dansatoare de flamengo, focoasă, talentată, inteligentă, superbă... A crescut cu ţiganii din Sevilla şi a studiat cu marii maeştri de dans din Madrid. Tehnica ei şi senzualitatea gesturilor sînt renumite în toată Spania. Mi-ar plăcea ca voi două să vă întîlniţi.

– Mi-ar plăcea să o cunosc.

– Mercedes şi soţul ei sînt amîndoi influenţi, interesanţi, oameni mîndri. Fireşte, sînt căsătoriţi, dar soţul ei, Rodolfo Cebellos, este bisexual. Iar Mercedes? E creatura desăvîrşită pe care o vezi cînd dansează. Nimic nu e limitat de convenţional.

– Dar sînt căsătoriţi, nu? E ceva convenţional.

– Mercedes şi Rodolfo sînt spirite înrudite care se vor întoarce întotdeauna unul la celălalt ca să danseze şi să realizeze coregrafia pentru compania lor. Sînt căsătoriţi de cincisprezece ani. E un alt gen de iubire. Au avut un copil, un băiat, dar a murit de meningită. Acum ar fi avut zece ani. Mîndria i-a împiedicat pe Rodolfo şi pe Mercedes să-şi arate suferinţa. Rodolfo mi-a spus că soţia lui nu va mai fi niciodată la fel, însă lucrurile s-au schimbat. Au deschis un club de flamengo ca să uite de tragedie şi-au format o mică trupă de dans. Mercedes a devenit o artistă şi

mai mare. Vezi, o cunosc foarte bine. În seara asta te voi duce la clubul ei, *Las Cuevas,* să-i vezi dansînd. *Las Cuevas* e la marginea Barcelonei.

– Mi-ar plăcea foarte mult să-i văd dansînd.

– Iar lui Mercedes i-ar plăcea foarte mult să te cunoască şi să afle mai multe despre munca ta. O ştiu. O femeie de mare talent la fel de independentă ca ea care nu e nevoită să se plece în faţa nimănui. Detestă oamenii care se tîrăsc în faţa ei. E ca o felină.

– Pare destul de ameninţătoare.

– Nu, e foarte bună şi extrem de respectată pentru generozitatea şi măiestria ei artistică. Se va oferi să te ajute cu multe lucruri pentru film care s-ar putea să-ţi fie greu să le găseşti. Aşa e Mercedes.

Nu mă puteam împiedica să nu mă gîndesc că prietenii mei din New York l-ar considera pe Jorge un tip extrem de incitant. Oraşul ăla te face să nu mai crezi în nimic. N-a trecut decît o săptămînă de la întîlnirea cu fetele „cu carieră" care mi-au relatat tot felul de poveşti despre înşelătorie.

– Fii cu ochii în patru, m-ar fi avertizat ele, băieţii ăştia eleganţi de pe bătrînul continent adoră perversiunile. Nu se lasă pînă nu încearcă. Dar dacă gîndurile lui Jorge erau îndreptate spre două femei sugîndu-şi delicat sînii în toate poziţiile imaginabile, pe faţa lui nu se vedea nimic. Jorge se dovedise un bărbat înţelegător, inteligent, interesant.

Şi nu exista nici un pericol să mă îndrăgostesc de el, acum în nici un caz. Admit că emana o senzualitate puternică, poate şi romantism, dar nu după genul ăsta de iubire tînjeam eu.

N-ar fi decît o luptă a voinţelor. Jorge sorbi din paharul cu *Armagnac,* şi, răspunzînd parcă gîndurilor mele, îşi trecu uşor mîna peste cerceii cu diamant

primiți de la Yves Bolanieu. Şi-o lăsă pe ceafa mea. Gestul lui mi-a amintit de împerecherea dintre un leu şi o leoaică pe care am filmat-o cîndva în Africa.

După ce terminară, masculul, blînd, muşcă ceafa alesei sale.

Jorge achită nota de plată şi ieşirăm de la *Ritz,* el ținîndu-mă de mînă. Da, am petrecut destul timp în locul ăsta şi era mai bine să plecăm înainte ca lucrurile să se complice.

Jorge observă că starea de spirit mi se schimbase şi se grăbi să reia conversația, conducîndu-mă galant la uşa unde aştepta *Rolls Royce*-ul său argintiu. Eram înconjurați de aerul înmiresmat al Barcelonei.

– Trebuie să plec, am spus.

– Dar ce-am făcut? întrebă el. E încă devreme şi-am crezut că vrei să o vezi pe Mercedes dansînd, nu-i aşa?

– Da. A trebuit să fiu de acord cu el. Aş vrea să-i văd dansînd. Dar poate nu chiar în seara asta.

– Ohh, *Las Cuevas* e un loc minunat, iar trupa ei de flamengo, magnifică. Sînt cei mai mari artişti din toată Spania. Iar curînd vor pleca în turneu. Odată ce vei începe lucru la film, nu vei mai avea nici o clipă liberă.

Era adevărat. Va fi în regulă dacă în seara asta mă voi întoarce cu două ore mai tîrziu, dar mai mult de atît ar fi un dezastru.

Uşile limuzinei fură deschise, ne instalarăm confortabil, iar fîntînile din Plaza de Cataluna rămaseră în urma noastră.

Comportament inexplicabil, şopti vocea lui Bethy înăbuşită de zgomotul fîntînilor.

Stînd aproape de Jorge în interiorul limuzinei aura de virilitate ascunsă sub masca omului de afaceri de-

veni şi mai intensă. Oricărei femei i-ar fi fost greu să-i reziste. Mă cuprinse în braţe, iar felul în care mă sărută fu o experienţă de neuitat.

– Eşti premiul meu, flacăra mea, murmură Jorge, începînd să tragă fermoarul rochiei. Maestrul seducţiei cîştigase deocamdată. Sub atingerea lentă a mîinilor acestui amant priceput locurile cele mai inocente deveniră cele mai erotice. Era clar de ce atîtea femei erau nebune după el.

Comportament inexplicabil, insistă vocea lui Bethy ceva mai puternic, iar rochia mea de mătase deveni prea grea. M-am sprijinit cu spatele de o uriaşă pernă orientală şi mi-am scos piciorul prin tăietura laterală. *Da!* aprobă ea recunoscînd mişcarea.

Dar după o jumătate de oră de sărutări pătimaşe şi pipăieli pe trupuri pe sub mătase moale şi pantaloni dintr-o ţesătură fină, Jorge se depărtă de mine şi stătu tăcut, arătînd calm şi atrăgător în lumina venită de la micul bar. Cu toată priceperea şi experienţa lui, Jorge nu reuşise să aibă o erecţie.

Să fie alcoolul sau Jorge era într-adevăr impotent aşa cum pot fi mulţi bărbaţi puternici de vîrstă mijlocie, aceiaşi bărbaţi care se afişează întotdeauna în public la braţul unor femei frumoase, de preferinţă două şi foarte tinere?

Sînt căsătoriţi cu o frumuseţe deloc nefericită rămasă acasă cu copiii făcuţi cu cîţiva ani în urmă. Bethy fusese deseori una dintre fetele de la braţul lor, bucurîndu-se de viaţa de noapte, de restaurante şi complimente. Ce simt bărbaţii ăştia dincolo de spectacolul virilităţii lor? Cum se simt avînd de înfruntat păcăleala necruţătoare a naturii care îi obligă să îmbătrînească, cînd întreaga lor fiinţă se vede silită să dovedească lumii noile cuceriri?

Rezultatul, ceilalți bărbați se tem şi mai mult de ei. Dar Jorge nu era necăjit. De fapt, părea chiar mulțumit de el însuşi, fantezia şi imaginația erau orgasmul şi mulțumirea. Triumful îi aparținea. În fond, nu era aşteptat de alte femei faimoase dorindu-şi cu pasiune să facă dragoste cu el?

– *Carina,* îmi spuse Jorge cu blîndețe, îți voi arăta în multe alte moduri sensul adevărat al iubirii. Vei vedea că sînt bărbatul pe care trebuie să-l iubeşti. Stînd ceva mai mîndru ca înainte, se lăsă pe speteaza din piele.

Înaintam cu maşina prin umbrele nocturne ale copacilor, urmărind stele gigantice care nu-şi vor schimba niciodată locul pe cer. Vinul băut îmi amorțea simțurile şi mi-am pus capul pe pieptul lui. Nu ştiu cît timp a trecut pînă l-am simțit mîngîindu-mi cu dragoste părul de pe umeri.

– Elizabeta, îşi coborî el vocea, de parcă noaptea însăşi ar fi putut trage cu urechea, n-ai de unde să ştii de cînd n-am mai simțit sentimentele puternice pe care le nutresc pentru tine. Singura mea dorință e ca tu să mă iubeşti. Numai cu tine voi reuşi să fiu din nou un bărbat întreg. Te rog, vino cu mine la Paris.

Maşina o luă pe un drum cufundat complet în beznă. Am rămas nemişcată, fiindcă nu ştiam cum să consolez zbuciumul sentimentelor contrarii descătuşate în bărbatul de lîngă mine, orice gest al meu, oricît de neînsemnat le-ar fi distrus echilibrul.

Pietrişul parcării din *Las Cuevas* începu să scrîşnească sub roțile maşinii şi auzirăm sunetele depărtate ale castanietelor şi chitarelor flamengo. Jorge opri şoferul şi îşi îndreptă cravata. Zbuciumul încetă. Îşi turnă un păhărel de scotch şi-l dădu repede pe gît urmat de un al doilea.

Siguranța manifestată la *Ritz* reveni imediat, iar acum i se adăugă şi un dram de aroganță.

– *Carina,* îmi spuse el, abia aştept să i te prezint extraordinarei mele Mercedes, să o vezi dansînd în seara asta. Vei vedea cu ochii tăi cît e de frumoasă. Odată am făcut dragoste împreună cu actrița argentiniană Maria del Cardo. Amîndouă au trupuri suple de îngeri, capabile de orice.

– Şi tu?

– Formidabil, se împăună el.

I-am iertat lăudăroşenia.

Am intrat în *Las Cuevas* exact la timp ca să vedem trupul arcuit al lui Mercedes profilîndu-se pe scenă într-o lumină slabă, fluturîndu-şi fustele largi. Nu se auzea nimic, cu excepția celor două chitare flamengo dintr-un colț întunecat al scenei, cîntînd încet în ritmurile lor, dezlănțuindu-şi apoi lamentațiile.

Cînd Mercedes se adresă publicului în spaniolă am avut impresia că ne văzuse apărînd în partea din spate a clubului.

– Dedic această bucată, *Tangos,* prietenului, iubitului, soțului meu, un artist consacrat a cărui creație e înălțătoare, plină de bucurii.

Toată lumea bătu din palme, iar noi ne căutarăm scaune.

Mercedes traversă scena cu spatele arcuit, fustele tîrîndu-se în urma ei, ochii negri privind vicleni pe sub borul larg al pălăriei, ritmurile castanietelor ademenind publicul să o urmeze spre culmile sau abisurile pasiunii ei.

Chitarele flamengo fură acompaniate imediat de cadența bătăilor din palme ale spectatorilor, crescînd în amploare cînd reflectoarele se aprinseră, iar Mercedes preluă controlul asupra emoției lor colective.

Trupul, fustele şi şalul se rotiră. Castanietele îi seduseră cu ritmurile lor perfecte. Apoi totul se topi în nemişcare, execuţia rapidă a paşilor complicaţi făcînd publicul să-şi ţină răsuflarea. Artista şi cei care o priveau deveniră una şi aceeaşi persoană.

– *Bravisima, bravisima.*

Publicul înnebuni, ridicîndu-se şi strigînd în timp ce Mercedes traversa din nou scena, dansatorii din spate urmînd-o în genunchi.

Forţa ei înflăcără scena, iar dansatorii se ridicară înaintînd spre ea lovindu-şi şoldurile cu pălăriile. Formară un şir cu mîinile pe talie în timp ce ea îl înconjura pe fiecare. Castanietele ei vorbeau despre iubire, trupul despre dorinţă.

Chitarele trecură la note mai înalte, trăgînd-o pe Mercedes de lîngă bărbaţi, aplecîndu-se şi răsucindu-se singură în mijlocul scenei, braţele fluide interpretînd un dans al lor.

Vîlvătaia se aprinse din nou. Cu pălăriile pe ochi, dansatorii porniră cu paşi apăsaţi din marginea scenei, răspunzînd cu mişcări proprii fiecărei provocări din călcîiele lui Mercedes, pînă îşi aruncă capul pe spate şi încheie *Tangos,* în genunchi, fără vlagă, acoperită de şal.

– *Bravisima!* În sală aplauzele explodară din nou. Am rămas pe scaunul meu, extaziată de această dansatoare perfectă.

După spectacol m-am dus cu Jorge în culise. Am fost surprinsă de cît era de mică şi de rotunjoară. Pe scenă păruse foarte înaltă, imensă, un gigant.

Avusese un coc clasic şi o postură arcuită de flamengo, dar am descoperit că-şi purta părul tuns scurt cu bucle lucioase care îi puneau în evidenţă ochii negri şi pometii înalţi.

Întreaga ei atitudine părea să degaje tinerețe şi nepăsare. Căldura şi spiritul jucăuş al lui Mercedes cea din fața mea nu le văzusem decît într-unul din fragmentele spectacolului.

– Mercedes Ceballos, se prezentă ea, întinzîndu-mi mîna şi dorind nerăbdătoare să afle totul despre filmul meu şi călătoria în Spania. Îți doresc mult noroc, îmi spuse ea cu o voce guturală, fermecătoare. Dacă ai nevoie de ceva de la mine sau soțul meu, nu te sfii să ne ceri ajutorul. Filmează aici la *Las Cuevas*. Îți stăm la dispoziție. Vom dansa în film. Pe gratis. Nu ne pasă de bani. Dansăm flamengo din dragoste.

Am plecat la scurt timp după aceea.

– Jorge, am spus pe drumul de întoarcere în oraş, poveştile tale despre Mercedes şi Maria del Cardo sînt nişte fantezii admirabile. Dar n-ar trebui să o implici şi pe ea.

El ridică însă paharul în onoarea mea şi nu-mi răspunse.

8

În săptămîna aceea Jorge plecă la Paris, singur. De data asta plecarea lui îmi fu anunțată de un buchet mic de liliac cu un bilețel scris foarte caligrafic. *„Elizabeta, trăieşte aventura cu mine."* Bietul Jorge, mă întrista acea sciziune dintre sentimente şi acțiuni.

Cei rămaşi în Barcelona abia aşteptam să ne punem pe treabă. Grupul nostru era compus acum din Jose, Sven, Paco, eu şi partenerul lui Jorge, tăcutul realizator de filme, Juan Goya.

Juan şi cu mine vorbiserăm deja de nenumărate ori la telefon. Am revizuit cu atenție problemele de producție discutate, plus bugetul pus la dispoziție. Era grozav. Voi lucra la nesfîrşit la propriul meu proiect şi voi avea destui bani ca să fac totul aşa cum trebuie.

Jose, regizorul, era la fel de emoționat ca mine cînd m-a sunat să pornim în căutarea locurilor de filmare. I-am spus:

– Putem pleca oricînd vrei.

Iar Jose a venit imediat îmbrăcat în pantaloni scurți cu dungi portocalii şi verzi, un tricou albastru şi sandale uzate. Lîngă el se afla Sven cel înalt, slab şi tăcut, în nişte blugi jerpeliți şi o cămaşă de un negru

decolorat. Era duminică şi-am plecat toţi trei spre o mică piaţă spaniolă unde eu şi Jose am dansat sardana cu cei din cartier în timp ce Sven perfecţionistul studia unghiuri de filmare.

Apoi ne-am întors la înălţimile frumoase acoperite de un pământ roşiatic din Parque Montjuich unde am fotografiat munca de restaurare a faţadei originale. Braţ la braţ, Jose şi cu mine aproape c-am ţopăit ca nişte copii prin Costa Llobera şi prin jurul fîntînilor, punînd la cale secvenţele pe care le vom turna cînd locul va fi iluminat. Sven venea în spatele nostru, tăcut, înregistrînd toate ideile noastre cu alte fotografii.

Ne-am dus cu maşina la Tibidado, la peste o mie de metri deasupra nivelului mării şi ne-am uitat la Pirinei, la mare şi la îndepărtata insulă Mallorca. De jur împrejurul nostru dominau nuanţe luxuriante de albastru şi verde.

– Elizabeth, spuse Jose, va trebui să filmăm în Mallorca.

– Bine, am fost eu de acord.

– Şi, continuă Jose, Sven vrea să lucreze cu Fernando Colidos, operatorul de lumini, ca să fie sigur că totul va fi în regulă. E mai scump, dar merită.

– Cred că ne putem permite, am aprobat eu încrezătoare.

– Şi mai există un scenograf şi o costumieră a căror muncă aş vrea să o vezi. Costisitor, dar... formidabil. Se poate?

– Se poate, am răspuns imediat, debordînd de fericire.

Spre seară am plecat la Sitges, o staţiune din apropiere, unde Jose şi Sven aveau o casă. Ideea era ca Paco, tînărul scenarist care nu ne însoţise în drumurile noastre să ne aştepte acolo şi să petrecem cîteva

zile împreună discutînd despre proiectul nostru. Intrînd pe alee, stăpînii casei fură întîmpinați cu lăbuțe puse pe umeri de doi magnifici cîini albi, cu mici scîncete de fericire şi o tentație greu de stăpînit de a linge tot.

În urma lor venea Paco purtînd nişte ochelari groşi, îmbrăcat în nişte pantaloni subțiri şi mocasini fără ciorapi.

– Of, uită-te la Paco, cît e de serios. Jose îi dădu un ghiont tăcutului Sven.

Jose şi cu mine coborîserăm deja din maşină şi ne jucam cu cîinii spre marea noastră încîntare.

– Nu mai face mutra asta atît de sumbră, Paco, spuse Jose. Filmul ăsta va fi cel mai grozav din cariera noastră.

– Dar în condiții precare. Paco nu voia să se înveselească.

– Atît de tînăr şi atît de pesimist, rîse Jose îmbrățişîndu-şi strîns protejatul.

Paco se desprinse de brațele lui şi începu să vorbească în spaniolă, prea repede ca să-l înțeleg. Cînd termină, Jose arăta distrus întorcîndu-şi capul spre mine şi traducîndu-mi.

Se părea că Jorge Ximinez ne minți pe toți. Nu avea nici banii necesari pentru film şi nici drepturile asupra lui, chiar dacă ne arătase contractele.

La sosirea oaspeților invitați de Jose şi de Sven eram încă într-o stare de şoc. Zvonurile de astăzi despre Jorge se răspîndiră în frînturi de conversații trecînd de la un grup la altul.

Jorge se extinsese prea mult cu proprietățile imobiliare; datora milioane. Neînțelegerile politice din Orientul Mijlociu îi năruiseră profiturile, iar poziția lui în lumea afacerilor se deteriora rapid.

Iar ca lucrurile să fie şi mai complicate se părea că o bancă franceză deținea jumătate din drepturile asupra filmului despre Olimpiadă.

Conducerea băncii amenința să-l dea în judecată pe Jorge dacă nu depunea jumătate din bani. Primiseră o ofertă de la un alt investitor, ferm hotărît să ia cu orice preț filmul lui Jorge. Nu, oaspeții nu ştiau cine era acest nou investitor, doar că era un vechi client al băncii din Paris.

Buchetul de flori al lui Jorge şi tentativa lui de seducție deveniră dintr-o dată dureros de clare.

Îmi aminteam de ochii lui blînzi cînd îmi spusese: „Elizabeta, săptămîna viitoare mă duc la Paris. Vino cu mine." Jorge se folosise de mine, de faima şi compania mea americană ca să obțină finanțarea pentru film de la bancherii francezi.

„Apoi vom merge la Atena." A avut tupeul să-mi spună: „Îți voi arăta Atena aşa cum n-ai mai văzut-o niciodată." Sigur, Jorge, cum să nu! Iar la plecare, cîtă nesimțire, biletul de despărțire.

„Elizabeta, trăieşte aventura cu mine." Şi cînd te gîndeşti că mi s-a făcut milă de el. Ar fi trebuit să-mi amintesc cît pot fi de ticăloşi bărbații care devin impotenți. S-a dus dracului joaca lui Bethy.

Singura consolare era că se simțise foarte sigur că putea folosi numele meu ca să obțină finanțarea filmului. M-am amuzat să mă gîndesc c-aş putea finanța filmul de una singură, dar n-am luat ideea prea în serios.

Ce făcuse el îmi restabilise încrederea în mine şi-am simțit acea veche energie dinaintea unei bătălii. Jose şi Paco mă îndemnară să pornesc la luptă.

– Tot va trebui să-l facem, spuseră ei. E prea bun ca să-l lăsăm baltă.

– Ce mai contează banii în comparație cu această şansă? începu Jose să se entuziasmeze. Sîntem artişti, nu? E iubire, nu? Dacă sîntem hotărîți să-l facem, banii vor apărea ei de undeva.

Se părea că noii mei colegi erau la fel de nebuni ca mine. Ne-am promis să nu cedăm şi să continuăm cu preproducția pînă vom şti sigur care e situația cu Jorge.

S-ar putea să nu fie decît un zvon. Între timp, eu voi începe să analizez situația cu banca franceză, să văd de cîți bani voi avea nevoie ca să depăşesc suma oferită de contracandidat şi de unde să-i scot. Vor fi dispuşi să mi-i împrumute? Dacă nu, de unde altundeva aş putea să fac rost de ei?

Dacă voi reuşi, voi deveni singurul producător al filmului, asumîndu-mi riscul eşecului sau succesului. Jose, Sven şi Paco îşi vor asuma nişte riscuri mai mici lucrînd în schimbul unui mic procentaj din profituri, cînd, şi dacă le vom avea. Va trebui să folosim o echipă redusă de tehnicieni şi să facem singuri treaba scenografului.

– Exact ca pentru *Firenze,* am tras noi concluzia. În fond, a munci aproape pe degeaba nu era ceva nou pentru noi, eram obişnuiți şi, dacă vom avea succes...

– Vom pleca oricum în Mallorca să căutăm locuri de filmare. Lui Jose îi veni această idee: La excursia asta nu vom renunța, nu e prea scumpă şi putem sta în casa unui prieten, un actor, nu ne va costa nimic. Vom pleca mîine la prima oră.

Ne-am luat rămas-bun de la ultimul oaspete şi ne-am aşezat la masă în fața resturilor de mîncare şi de vin punînd la cale noul nostru plan de luptă. Eram cam ameți, rămăseserăm treji pînă aproape de zori.

Atunci sună Mercedes. Abia i-am recunoscut vocea, suna foarte diferit. Tonul gutural, spart, dispăruse complet, în locul lui apărînd un glas ascuțit. Mercedes se transformase din nou.

– Elizabeth, Rodolfo şi cu mine te invităm la cea mai magnifică noapte din Barcelona, rosti ea aproape cîntînd. Trebuie să vii. Aniversăm cinci ani de la înființarea clubului *Las Cuevas*.

– Mi-ar plăcea enorm să vin, îți mulțumesc că te-ai gîndit la mine, dar nu cred că ne vom întoarce din Mallorca la timp. Plecăm mîine şi vom avea de lucru mult.

– Te rog, trebuie să vii, oh, te rog, încercă ea să mă convingă aşa cum faci cu un copil ruşinos. Nu ne refuza. E o noapte extrem de importantă pentru mine şi Rodolfo.

– Îți mulțumesc foarte mult, dar nu ştiu dacă pot. Vom încerca. A fost tot ce i-am putut promite.

– Toate celebrităţile Spaniei vor fi aici, toreadorii, artiştii, aristocrația. Te voi prezenta tuturor, vom servi o *paella* specială şi vom bea cel mai bun *Riojas*.

– Eu...

– Spune da, te rog, mă întrerupse ea.

– Aş vrea, am asigurat-o eu, dar nu-ți pot promite sigur.

– Dacă vii, voi interpreta noul dans pregătit de Rodolfo anume pentru acest eveniment. Coregrafia e minunată, mă tentă ea. Dacă vii ți-o voi dedica ție. Se numeşte *La Gitana*.

Terminînd de descris festivitățile extravagante care vor avea loc, adăugă:

– Aş vrea să vă ofer o parte din norocul meu. Îmi pare atît de rău de zvonurile auzite astăzi, că filmul despre Olimpiadă se va încheia înainte ca măcar să fi

început. Îmi pare foarte rău de Jorge, vechiul meu prieten, pentru ghinionul lui şi de tine, Elizabeth, noua mea prietenă.

– N-ai auzit bine, am asigurat-o eu. Vom face filmul despre Olimpiadă, altfel n-am mai pleca mîine în Mallorca.

– Poate reuşeşti totuşi să vii la timp. Îți voi face un cadou special ca să-ți aduci aminte. O pereche de castaniete vechi, pictate de mînă. Le voi trimite odată cu invitația.

– E foarte drăguț din partea ta, dar n-ar trebui să te deranjezi.

– Nu, vreau să fie ale tale, chiar dacă nu vei veni la *Las Cuevas.* Au fost folosite de foarte mulți dansatori. Aduc noroc.

– Mulțumesc, eşti foarte generoasă.

Înțelegea cum mă simțeam, îşi avea şi ea necazurile ei. Era un suflet înrudit, o soră, aşa cum sînt deseori dansatoarele... poate vom reuşi să ne întoarcem mai devreme.

– Mercedes, îți sînt extrem de recunoscătoare. Vom face tot posibilul să fim alături de tine şi să-ți ținem pumnii.

Ceva mai tîrziu, în seara aceea, dominată încă de optimism, am încercat să-l sun pe Steven Brandon. Existau şanse să fi trecut destul timp de la întîlnirea aceea dezastruoasă din cafenea ca să o luăm cumva de la început.

Îl voi invita să mă însoțească la fiesta lui Mercedes. Vor fi prezenți sute de oameni şi ne vom simți în largul nostru încercînd să trecem peste felul în care ne-am purtat unul cu celălalt. Poate nu va aminti de întîmplarea aceea. Eu sigur n-o voi face.

De telefoanele lui Steven se ocupa un funcționar de la recepție.

– Domnul Brandon nu e aici în seara asta, îmi spuse el politicos, dar îl aştept să sune ca să-i transmit mesajele.

Am mai încercat o dată înainte de culcare.

– Da, mi-a răspuns acelaşi funcționar... Domnul Brandon a sunat imediat după dumneavoastră. Da, a primit mesajul, dar îi voi spune că l-ați sunat din nou.

Ei bine, poate Steven va suna, poate nu. Iar dacă nu, ce puteam eu face?

Era tîrziu, iar Jose mă conduse într-o stare de spirit excelentă spre încăperea în care îmi voi petrece noaptea, descriind-o drept „cea mai bună din toată casa, creație a fantasticului Pierre Moreau, pe care l-ai întîlnit la cină".

– Stil franțuzesc țărănesc, am apreciat eu studiind tapetul şi draperiile încărcate de flori.

– Iar pentru prințesa noastră americană avem şi dantelă franțuzească.

Deschise un cufăr de la capătul patului şi scoase afară o cuvertură împodobită cu dantelă, scuturînd-o şi arătîndu-mi-o.

– Mulțumesc, Jose. *Tu eras muy simpatico.* Eşti foarte drăguț. Cuvertura e foarte frumoasă.

– *Da nada, mi amiga.* Să fii sănătoasă! *Buenas noches,* Elizabeth. Mă duc să vorbesc cu prietenul din Mallorca. Să dormi bine, mîine vom lucra mult.

După plecarea lui m-am ascuns în vizuina oferită de puful pernelor în patul cu baldachin, apoi am tras deasupra cuvertura dantelată.

Trebuie să dorm, mi-am zis eu, dar ochii îmi erau larg deschişi, în ciuda zilei obositoare, iar entuziasmul mi se transforma în fiori.

Prea multă adrenalină, asta trebuie să fie explicația. Sînt prea obosită. M-am străduit să mă relaxez, dar nu aveam astîmpăr.

Am început să mă simt înspăimîntată, paranoică, iar gîtul mă strîngea de parcă aş fi încercat să reţin ceva. Un ţipăt, mi-am zis. Ce ridicol! Ce-mi trece prin cap? Am închis ochii, iar imaginile începură să danseze. I-am deschis, m-am ridicat în capul oaselor, m-am acoperit cu cuvertura. Ce făceam? Nu era nimeni acolo, eram extenuată.

Poate dacă lăsam aprinsă veioza... m-aş simţi mai calmă. Nu e decît neliniştea; fireşte, aceste ultime zile au fost pline de evenimente.

După un timp m-am trezit cam ameţită şi am vrut să aprind veioza. Dar, cînd m-am uitat la noptieră, veioza veche în formă de vază se transformase într-o urnă cu şerpi. Am tresărit îngrozită, apoi mi-am dat seama că mai văzusem imaginea asta.

Oh, nu! Nu! Nu! Nu din nou! Dar nu mi se întîmpla pentru prima oară. Eram în New Orleans, şi petrecerea din French Quarter cineva mi-a pus ceva în băutură.

Am avut aceeaşi senzaţie de trezire şi oboseală, aceeaşi paranoia şi aceiaşi şerpi se tîrau din urnă pe scrinul din apropiere. Am văzut totul foarte clar. Am alergat să aprind lumina din hol şi cea din baie, aşa cum făcusem şi atunci.

Da, trebuie să fi fost tipii ăia de la bar care au încercat atît de insistent să mă agaţe în timp ce-l aşteptam pe Jose să-şi termine convorbirea telefonică. Mi-am lăsat cafeaua pe tejghea şi m-am dus la toaletă.

Atunci trebuie s-o fi făcut. De ce cred oamenii c-ar fi amuzant? Am aprins din nou toate luminile, mă voi

simți mai bine așa. Liniştește-te! Încă o lumină, radioul, muzica plăcută, va trece. Tremur, fiori... asta a fost. Cei doi bărbați de la bar... dacă mă pot relaxa... voi adormi... va trece. De ce fac unii așa ceva?

Dar, oricît de mult aş fi încercat, în minte mi se fixase aceeaşi suită de scene, aceleaşi culori de neuitat, mai că le simțeam mirosul, mi le aminteam pe toate exact...

O colină abruptă pe o alee străjuită de copaci. Crăpături fine în trotuar. O fetiță coboară colina. Apoi încă una. Poartă ciorapi negri de balet, pantofi, şi coboară săltînd, dansînd. La capătul colinei un parc, copaci, peluze şi o autostradă de-a lungul rîului. De cealaltă parte se află New Jersey, conturat vag prin ceață. Dă colțul spre o altă stradă cu case mari, dar una din clădirile din piatră de la capătul străzii e sumbră, o ruină. Pietrele sînt traversate de crăpături ca nişte vene, clădirea s-ar putea prăbuşi oricînd. Îşi ridică privirea. Ferestrele înalte nu mai au geamuri. Unele sînt acoperite cu scînduri. Cu siguranță că nimeni nu mai locuieşte aici. Picioarele ei în pantofi de balet urcă atent pe marginile ascuțite ale treptelor fisurate. S-ar putea să cazi dacă păşeşti acolo unde nu trebuie. Cu grijă... cu grijă...

La capătul scărilor se află un loc gol acolo unde pe vremuri fusese o uşă. Fetița trece pragul - totul e roşu şi maroniu. De undeva de după un colț se aude muzică, un rîs vesel...

Luîndu-se după o rază slabă de lumină porneşte pe covorul maroniu pînă ajunge să vadă de unde vine zgomotul. Rîde şi ea. Sunetul e ascuțit, foarte tineresc, al unui copil mai mic de zece ani. Raza de lumină devine mai puternică, iar ea vede de unde se

aude zgomotul. Un apartament fără uşă, din nou acelaşi abis întunecat.

De cealaltă parte a pragului uşii inexistente se află bărbaţi în costume şi femei în pantofi cu tocuri înalte, rîzînd şi ţinînd în mînă pahare. Chipurile devin mai limpezi. Muzicienii din orchestra lui tăticu', şi prietena brunetă a Maryei de la balet, cea care vorbeşte ruseşte. O observă pe fetiţa din prag.

– E aici, e aici, spun ei venind să o întîmpine, întinzînd braţele spre ea. Mica noastră Bethy Dolly a venit la ziua ei de naştere. Împlineşte zece ani.

Marya se desprinde din mijlocul mulţimii. Zîmbeşte, e fericită, poartă rochia verde cu flori mari, galbene. Părul blond este lăsat să cadă liber în jurul umerilor. Ochii sînt daţi cu fard albastru. Se grăbeşte să o îmbrăţişeze pe Bethy, fredonînd în engleză.

– Oh, da, da, fiica mea mult iubită, degeţelul meu a venit aici la mine.

– Nu, nu, eşti moartă. Bethy aleargă de lîngă ea spre gaura neagră a uşii. Ştiu! Nu se poate! Mi-a spus tăticu'.

– Nu, copilul meu, sînt aici. Marya încearcă să o tragă pe Bethy înapoi peste prag. Bethy se luptă, ţipă.

– Eşti moartă! Pneumonie!

– Nu, nu e moartă. Prietena brunetă a Maryei de la trupa de balet ia mîna lui Bethy şi încearcă să o aducă în cameră.

– Ştiu că e moartă, ţipă Bethy cu o voce de copil. A murit de pneumonie. Mi-a spus tăticu'.

– Nu, s-a sinucis, îi explică prietena Maryei cu o voce muzicală în timp ce Marya se roteşte prin încăpere – pentru că ai povestit – ai povestit.

– Nu, nu, n-am făcut-o. Nu e adevărat. N-am spus niciodată, niciodată.

Li se alătură o altă prietenă într-o rochie înflorată, luînd mîna lui Bethy şi încercînd s-o potolească. Îi vorbeşte în şoaptă:

– Marya a preferat să-şi ia viaţa ca să se poată întoarce la tine. Vezi, trăieşte şi te vrea. Du-te la ea, Bethy. Du-te la mama ta.

– Vino la mine, degeţel scump. Vino la mine. Marya dansează învîrtindu-se spre Bethy. Vino să vezi că nu mai sînt moartă.

Bethy o lăsă pe Marya să-i ia mîna, dar Marya o conduse spre coşciugul din centrul încăperii. E înconjurat de flori, iar oamenii stau de-o parte şi de alta cu pahare în mînă uitîndu-se în jos la el.

– Nuuu! Eşti moartă, urlă Bethy. Încearcă să scape de mîna Maryei, dar aceasta o strînge ca într-o menghină.

– Uită-te în coşciug şi vei vedea că nu sînt acolo, murmură Marya. Vei vedea că trăiesc.

Bethy se uită în coşciug şi începu să zbiere, ţipete de copil, ţipete de groază. Înăuntru e Bethy.

– Haide copilaş, îngînă Marya ridicînd-o pe Bethy din coşciug de parcă ar lua-o din leagăn.

Ţipetele lui Bethy nu se mai opresc. Vede cum capul lui Bethy cea din coşciug începe să se izbească de umărul Maryei. Nu are gură, ci doar două găuri în locul ochilor...

Am ţîşnit în picioare şi-am alergat în baie să mă spăl pe faţă. Mă întind pe podea şi îmi lipesc faţa de lespezile reci. Vă rog plecaţi, implor eu imaginile iar şi iar pînă îşi pierd din intensitate.

Îmi smulg pajamaua dată de Jose şi mă îmbrac cu altceva. Fie că mi s-au pus sau nu droguri în cafea n-aş mai putea rămîne în camera asta nici o secundă. Dacă visul va reveni? Nu, n-a revenit.

Data trecută, imediat ce drogurile şi-au pierdut efectul, visul a dispărut. Pînă a doua zi ai uitat aproape totul. S-a întîmplat cu ani în urmă. Nu mai fi proastă.

Dar tot nu puteam rămîne aici. Dacă plecăm în zori voi uita visul imediat ce vom porni la drum, aşa cum oamenii uită întotdeauna ce-au visat.

Le voi sugera lui Jose şi Sven că, dacă vrem să facem ceva în afară de a vorbi, va trebui să plecăm înainte ca traficul să se aglomereze. Am coborît în bucătărie. Totul era cufundat în tăcere.

Am făcut nişte cafea ca să mă asigur că nu voi adormi mai tîrziu şi m-am apucat să spăl vasele şi farfuriile murdare. Odată cu răsăritul, plină de energie, am trezit pe toată lumea.

Ne-am început călătoria permiţîndu-le să vorbească numai despre film.

Dacă urma să facem singuri totul, aveam de rezolvat un milion de probleme tehnice, de coordonare, nu vom avea timp pentru nimic altceva.

Mi-am dat seama că Steven nu mă sunase abia după cîteva zile de muncă intensă în Mallorca.

9

– *Por favor,* te rog, grăbeşte-te, am implorat şoferul de taxi dîndu-i cinci sute de pesetas, dar nu voia să meargă mai repede. Cît mai e pînă la *Las Cuevas?* am strigat prin geamul despărțitor. Nici un răspuns. Cerceii cu safire cumpărați în Mallorca pentru Mercedes sclipiră în întuneric.

Toți am vrut să luăm parte la petrecerea de la *Las Cuevas* şi după cum au mers lucrurile am reuşit să ajungem seara în Barcelona. Puțin mai devreme, la hotel, am tras în grabă fermoarul rochiei preferate din mătase albastră cu spatele gol pe care o port întotdeauna cînd n-am timp să aleg altceva, şi n-am putut să nu observ că acum arăt mai tînără decît în New York cu cîteva săptămîni în urmă.

Am slăbit, probabil din cauza emoției pentru film, dar era straniu felul în care fața mea părea să se elibereze de ani. Mi-am studiat-o în oglindă. Pielea îmi era mai întinsă, iar obrajii îşi redobîndiseră strălucirea trandafirie. Ochii păreau mai mari, pometii bine conturați, şi m-am trezit că din oglindă mă privea Bethy cea din fotografiile vechi făcute la *Teatro del Liceo.*

Magia ei ca balerină dispăruse demult din trupul meu, înfățișarea revenise. Uitîndu-mă la imaginea mea mi-am dat seama că dansul îmi lipseşte mai mult ca niciodată. Ştiam că mă va durea să-i văd pe alții dansînd. Mai ales pe Mercedes cu mişcările ei atletice, fluide, ținuta perfectă şi tehnica impecabilă.

În dansul lui Mercedes nu exista început sau stagnare. Fiecare mişcare curgea indiferent cît de sacadat ar fi fost ritmul de flamengo. Pentru mine Mercedes reprezenta energia prinzînd viață, dansatoarea unei dansatoare. Jorge îmi surprinse invidia imediat ce-am intrat la *Las Cuevas.*

– *Si, carina,* se uitase el la mine cu subînțeles cînd luminile se aprinseseră după spectacolul lui Mercedes. Încă mai vrei să dansezi.

– Ce gînd ademenitor, Jorge. M-am simțit imediat tulburată, nu din cauza adevărului şi a uşurinței cu care îmi descifra sentimentele. Şi apoi? Să trec iar prin agonia unui accident?

– Agonie pentru ceea ce iubeşti mai mult ca viața.

– Dimpotrivă. Îmi cîştig existența destul de bine şi altfel.

Dar Jorge ştia că avea dreptate. Aflată acum în taxi aşteptam cu nerăbdare să o văd pe Mercedes dansînd *La Gitana,* şi mă încînta ideea că mi-o va dedica mie.

– Hei, ia-i, m-am adresat din nou spatelui şoferului, oferindu-i încă cinci sute de pesetas. Primind ce-şi dorise mă duse la *Las Cuevas* în cîteva clipe.

Jose, Sven şi Paco erau deja acolo.

– Te-ai pierdut pe drum? m-au întîmpinat ei, apoi au urmat pupături, mîncăruri pe cinste, vinuri şi prezentarea tuturor oaspeților din şatra de țigani, cum era amenajată încăperea principală a clubului. Mercedes

şi Rodolfo erau ocupaţi să-l îmbrăţişeze pe Almodovar, regizorul, artistul Tapies şi Jose Greco venit cu fiul şi fiica lui, amîndoi cunoscuţi dansatori de flamengo, apoi Mercedes dădu porunci pline de vervă armatei de chelneri şi bucătari. Eram sigură că nu mă văzuse.

Cîntăreţul rock de pe scenă fu înlocuit în sfîrşit de chitarele flamengo. Venise vremea ca Mercedes să-şi încînte oaspeţii. Am luat loc la mese. Cînd Mercedes intră din partea laterală a scenei într-o uluitoare rochie roşie, ne-am întors cu toţii să o privim; luminile se stinseră, iar ea rămase perfect nemişcată, trupul arcuit, pălăria la şold.

– *Senoras y senores,* începu ea pe deasupra aplauzelor care îi precedaseră urcarea pe scenă. Dedic *La Gitana* noii mele prietene americane, creatoare de filme care a fost cîndva o mare dansatoare. O dansatoare duce viaţa de hoinară a unei ţigănci şi înţelege lucrul cel mai drag inimii ei, libertatea.

Poate felul în care înţelegea ea cuvîntul „libertate" fu motivul pentru care am simţit un gol imens în mine. Inima îmi şopti. „De ce să fie ea acolo şi nu tu? Du-te să simţi ce înseamnă să fii în seara asta în trupul ei. Du-te să simţi din nou ce înseamnă să dansezi în lumina reflectoarelor. Du-te şi vizitează locul în care ai fost întotdeauna fericită, unde lumea de afară a dispărut, unde n-a existat decît acel moment magic al dansului, cînd muzica devine un univers aparte, cînd totul e perfect."

Am ascultat şi m-am strecurat în muzică şi magie. O vedeam pe Bethy dansînd primul solo la *Teatro del Liceo.* Bethy, traversînd scena cu o viteză ameţitoare executînd sąlturile ruseşti aduse la perfecţiune sub îndrumarea lui Madame Verusha.

Străbătu aerul, o săritură în care îşi atinse ceafa cu piciorul, o aterizare fără nici un zgomot, bătăile rapizi şi înalte ale picioarelor cu vîrfurile întinse perfect, pirueta extraordinară terminată pe un picior, un braţ arătînd spre public, apoi întuneric.

Cînd muzica se termină, iar luminile din sală se aprinseră, Bethy şi nu Mercedes fu cea care făcu o reverenţă. Trupul lung, încordat al lui Bethy, era îmbrăcat într-o fustiţă, acceptînd trandafirii şi furtuna de aplauze.

– *Bravisima, bravisima,* îi strigă publicul lui Mercedes după ce îşi termină dansul, florile acoperind scena. Mercedes acceptă florile şi adulaţia cu o plecăciune umilă.

La o jumătate de oră după spectacol, Mercedes, îmbrăcată elegant, ni se alătură la masă. Mă îmbrăţişă. Eu am ţinut-o strîns. Se aşeză lîngă mine.

– Mă bucur că aţi putut fi aici în seara asta.

– Era cît pe ce să nu reuşim, spuse Jose tot în spaniolă, zîmbind celor de la masă, încîntat că reuşiserăm să ajungem să-i vedem dansul.

– *Hombres,* o faceţi pe Elizabeth să muncească prea mult. Ochii negri ai lui Mercedes scăpărară şi-l certă pe Jose. Se va întoarce curînd la New York fără să fi văzut ceva. Elizabeth, ce-ar fi să vii cu mine la Pamplona pentru La Feria de San Fermin? Taurii vor alerga liber pe străzi.

M-am uitat la chipurile din jurul mesei. În zilele următoare nimeni nu avea prea mare nevoie de mine. Jose şi Sven aveau de terminat montarea unui alt film al lor, iar cum problema lui Jorge nu se lămurise încă, cîteva zile libere nu aveau cum să-mi strice.

– Tot ce se poate.

– Formidabil. Îmi luă răspunsul drept încuviințare. Plecăm poimîine, 7 iulie. Să fii gata la şase dimineața. Apoi plecă să discute cu alți invitați.

Mercedes se ocupă de toate cele necesare pentru călătoria noastră şi mă sună să mi le comunice. Totul suna fantastic şi teribil de simplu. Veni să mă ia la şase fix într-o maşină condusă de un şofer şi pornirăm spre aeroport. Acolo ne aştepta un avion mic care urma să ne ducă la Pamplona.

Eram ca două şcolărițe, în blugi şi tricouri scurte, alergînd pe pistă, țopăind entuziasmate, cîntînd vechi cîntece spaniole, ținîndu-ne de mînă şi rîzînd. Pepe, pilotul nostru, era şi el într-o stare de spirit asemănătoare. Făcu pregătirile de decolare cîntînd şi rîzînd.

– *Vamos para arriba,* îi strigă Mercedes lui Pepe peste zgomotul motorului.

– *Arriba,* am strigat eu la rîndul meu încercînd să pronunț r-urile la fel ca Mercedes.

– Arriba, mă învață ea.

– Arriba, am încercat eu din nou, sunetul ieşind ceva mai bine.

Avionul se înalță în aer cu mine strigînd *Arriba* iar şi iar pînă am reuşit în cele din urmă să stăpînesc R-urile buclucaşe. Neînfricatul Pepe ne oferi o călătorie de groază, avionul plonjînd şi hurducîndu-se.

Într-un avion atît de mic se simțea fiecare mişcare. Cînd am ajuns în Pamplona, îmi era greață, eram ametită şi în plin extaz. Mercedes sări din avion înaintea mea, se întoarse să-mi ia mîna, dar cînd m-am oprit din cauza amețelii, mă lăsă singură.

– *Vamos, chica,* strigă ea, alergînd înaintea mea.

– *Yo vengo,* i-am răspuns încercînd să țin pasul cu ea. Am ajuns-o abia la ieşirea din aeroport. Era la

volanul unei maşini sport roşii şi cu bagajele puse deja în portbagaj.

Urma să locuim, îmi spuse ea fericită, într-o cameră însorită cu ferestre înalte şi balcon dintr-un parador, un han de pe o stradă numită Estefa, din centrul oraşului, lîngă vechea piaţă, acolo unde – cum se spune? – totul e în mişcare.

Dacă ne grăbeam puteam ajunge la timp să vedem *el encierro,* fuga taurilor prin oraş. Începe la opt dimineaţa. Mi-ar plăcea să conduc? Maşina era fantastică. Ar trebui să încerc. Mercedes se dădu la o parte, iar eu m-am instalat la volan.

– *Muy bien chica,* mă încurajă Mercedes în timp ce navigam spre Pamplona pe întinderile verzi ale ţinutului Navarra. Arăţi frumoasă în maşina asta. Părul îţi zboară în bătaia vîntului. Roşul e culoarea care te prinde cel mai bine. Cum de reuşeşti să arăţi atît de frumoasă la o oră atît de infect de matinală? Mercedes veni mai aproape de mine şi mă îmbrăţişă strîns. Mă sărută pe obraz şi i-am simţit prospeţimea pielii. Mi-am luat mîna de pe volan şi-am îmbrăţişat-o la rîndul meu.

– *Que simpatica tu eres.*

Abia mi-am pus valiza jos, că Mercedes o zbughi pe balcon strigînd mulţimii zgomotoase, care alerga pe stradă. M-am dus după ea. Balcoanele din jur erau pline de oameni bînd vin din sticle şi îndemnînd mulţimea de jos.

Pe stradă domnea haosul şi praful. Numărul oamenilor năpustindu-se prin faţa noastră era tot mai mare. Pe stradă se înşirau bărbaţi, femei, copii, apucîndu-se de pereţi în spatele unor bariere de lemn, bătînd din palme şi strigînd, trecîndu-şi unul altuia sti-

clele de vin. Cînd un bărbat se împiedica, cei de pe margine alergau imediat şi-l ridicau, trăgîndu-l la o parte.

Am văzut apoi şase tauri masivi repezindu-se în urma oamenilor. În spatele lor veneau alergătorii mai puțin curajoşi, țipetele lor înnebunind animalele. Trecură în cîteva minute cu excepția unei mici gloate de oameni îngrămădiți unul peste altul în praf.

Se ridicară cîntînd şi rîzînd, bînd din sticlele de vin oferite de spectatori. N-am reuşit să înțeleg cum nici unul din ei nu se rănise şi scăpase fără să fie călcat de tauri. Mi se tăiase răsuflarea.

– *Chica,* spuse Mercedes chipul strălucindu-i de surescitare. Alergarea taurilor e doar începutul. Se întîmplă în fiecare dimineață a festivalului. Este singurul moment cînd taurii deţin superioritatea, rîse ea. În după-amiaza asta vom merge la luptele cu tauri. Am fost invitate să stăm în loja unui toreador faimos, *mi buen amigo* Manolo Arriegas. Va lupta astăzi.

– Am fost cîndva îndrăgostită de un toreador frumos, Jose Malaga, am spus eu zîmbind. L-am numit mereu Joselito, după marele toreador, de fapt...

– Fără fapte, te rog, se răsti Mercedes cu o scînteie de gelozie.

– *Buen.* În regulă. Am fost luată prin surprindere de schimbarea ei şi probabil că o priveam ciudat.

– Ce vreau să spun, rîse ea tulburată văzîndu-mi expresia, e că nu avem timp. Mi-e foame. Haide, mergem în piață şi găsim o cafenea.

Ce-mi amintesc cel mai bine despre piață e că toată lumea era beată la ora opt dimineața, iar miile de eşarfe roşii ale lui San Fermin erau purtate sau fluturate de oameni într-o zăpăceală muzicală.

Cîntecele fanfarelor, plînsetul cimpoaielor medie-

vale erau întrerupte de ritmurile bateriştilor de jazz de la aproape fiecare colţ. Noi nu beam. Cine mai avea nevoie de băutură? Marijuana plutea în jurul nostru. Era suficient să ne plimbăm ca să ne trezim în starea de extaz. Ne-am instalat la *Cafe Rio* în mijlocul unei mulţimi de studenţi veniţi din toată lumea. Un neamţ tînăr îşi arăta cămaşa sfîşiată lăudîndu-se cum fusese atins de cornul unui taur.

– Exact aici, aici, arăta el tulburat spre pieptul gol. I-am simţit respiraţia exact aici.

Prietenii lui aplaudară şi îşi ridicară paharele în cin-stea lui. Cînd veni să se aşeze la masa noastră îl aplaudară şi mai furtunos.

– Poftim, zise el, fumaţi cu mine, şi ne făcu ţigări cu marijuana din hîrtia de corespondenţă de la hotel.

Mercedes şi cu mine mîncarăm un mic dejun copios, iarba dulceagă trezindu-ne şi mai mult apetitul. La scurt timp după micul dejun, piaţa începu să se golească, amatorii de petreceri de noapte ducîndu-se să doarmă pentru cîteva ore, iar noi ne-am hotărît să facem la fel.

Întorcîndu-ne la han, am constatat că nu eram chiar atît de obosite şi ne-am gîndit că dacă tragem draperiile alungînd lumina din încăpere ne va fi mai uşor să adormim.

Dar, oricît ne-am fi chinuit să aranjăm draperiile, soarele tot găsea o crăpătură pe unde să se strecoare, desenînd fîşii galbene, lucioase, pe lespezile podelei. Ameţite încă de marijuana, am lopăit desculţe pe acele insule de lumină de parcă am fi jucat şotron, apoi ne-am mai liniştit şi ne-am apucat să ne despachetăm hainele, pregătindu-ne de culcare. Stăteam de o parte şi de alta a patului dublu, spate în spate, scotocind în sacoşele de pînză puse jos.

– *Chica,* eşti o femeie de admirat. Mercedes se răsuci spre mine. Nu admir multe. N-aş fi invitat pe nimeni altcineva cu mine. Numai tu posezi bucuria, inteligenţa şi frumuseţea ca San Fermin să prindă viaţă pentru mine.

M-am întors să-i mulţumesc şi-am rămas holbîndu-mă la Mercedes îmbrăcată într-un halat negru, transparent. Îl legase în talie, sub sînii plini, cu un cordon verzui.

Părţile laterale ale halatului erau despicate pînă deasupra şoldurilor dînd la iveală nişte picioare de dansatoare atît de lungi, că păreau să înceapă din umăr. Mercedes e una din femeile care devin ele însele numai dezbrăcate.

Cînd se roti am văzut că halatul era despicat şi în spate dînd la iveală nişte fese perfect rotunde. Fără să vreau m-am simţit tentată să le ating, să văd dacă sînt la fel de tari pe cît păreau. Gîndul m-a făcut să roşesc.

– De ce nu te dezbraci? Mercedes veni spre mine. Ai adormit în picioare?

Combinaţia dintre sînii grei împingîndu-se prin dantela neagră şi dantela în sine avu un efect ciudat asupra mea. Era genul de lenjerie sexy care mă excita imediat ce o îmbrăcam pentru bărbaţi. De fapt o purtam mai mult pentru plăcerea mea.

Acum, văzînd-o pe o altă femeie eram teribil de conştientă că sfîrcurile mi se întăriseră. Am rămas nemişcată, încercînd să-mi recapăt stăpînirea de sine, savurînd în acelaşi timp lipsa oricărui control.

– *Chica,* haide. Nu te mai holba şi scoate-ţi hainele. Trebuie să dormim. Ne aşteaptă o zi mare. Mercedes glumea cu mine cu totul nepăsătoare şi inocentă aşezîndu-se şi punîndu-şi braţul în jurul umerilor mei.

Cu mîna cealaltă începu să-mi descheie nasturii bluzei, foarte calm, cu totul altfel decît bărbații cărora le tremurau degetele. Ce piele ai, piele de *rosas,* ca de trandafiri. Mercedes îmi mîngîie brațele şi gîtul. Aş putea omorî pentru o piele ca asta. Am stat acolo întrebîndu-mă dacă auzea bătăile puternice ale inimii mele aşa cum le auzeam eu. Mercedes îmi desfăcu blugii şi îi trase jos dezvelindu-mi şoldurile şi abdomenul. Ai o burtică plată cum nu avem decît noi, dansatorii. Nimeni, nimeni nu ne poate aprecia trupurile aşa ca noi. Sînt aşa de fericită pentru tine că nu ți-ai pierdut suplețea, chiar dacă nu mai dansezi.

– Aş vrea să fie adevărat, Mercedes.

– E adevărat, mă asigură ea cu blîndețe. Eşti ca oricare altă dansatoare. Trupurile noastre nu sînt niciodată destul de perfecte pentru noi. Şi asta pentru că noi înțelegem perfecțiunea mai bine ca oricine altcineva. Haide, ia să-ți vedem picioarele. Eu judec, nu tu.

Mercedes apucă centura blugilor şi începu să tragă şi să smucească de ei peste şolduri de parcă m-ar fi descălțat de nişte cizme.

Cînd reuşi în cele din urmă să mi-i scoată, avîntul o trimise spre peretele îndepărtat. Arăta atît de caraghioasă zburînd prin cameră, că tensiunea momentului fu alungată de rîsete noastre.

– *Bailaremos,* hai, hai să dansăm, strigă Mercedes, dîndu-şi capul pe spate, începînd să bată uşor din palme, pocnindu-şi degetele şi ademenindu-mă în ritmurile de flamengo.

Am urmat-o imitînd tot ce făcea, capul sus, spatele drept, izbitul picioarelor goale în podea, răsucindu-mă odată cu ea, fixîndu-mi ochii într-ai ei după fiecare întoarcere.

Brațele i se ridicară de parcă între degete ar fi ținut nişte castaniete. Brațele mele îi urmară exemplul. Cînd castanietele ei invizibile coborîră urmînd linia trupului, ale mele făcură la fel.

Ne-am privit în oglinda mare a dulapului, două femei aproape goale dansînd flamengo în crîmpeiele de lumină pătrunzînd prin draperii.

Arătam diferit, eu înaltă şi blondă cu sîni mici, cu gesturi line, tipice baletului clasic, oricît de mult m-aş fi străduit să le transform în mişcări de flamengo, Mercedes, scundă, cu muşchi rotunzi şi sîni plini deasupra unei talii mici. Fiecare gest al ei părea puternic şi înflăcărat.

– Vezi cît eşti de frumoasă, *mi amiga?* Mercedes se îndoi pocnindu-şi degetele cu pricepere. Trupul ei vibra de muzica dinăuntru. Elizabeth, caută-ți focul interior, lasă-l să iasă pentru flamengo. De ce ai ales baletul? Ar fi trebuit să alegi flamengo. Am trecut una pe lîngă cealaltă într-un fel de paso doble, azvîrlind cu picioarele de parcă am fi fost îmbrăcate în rochii largi.

– *No, mi amiga,* tu ar fi trebuit să alegi baletul. Mi-am pus mîinile pe umerii ei şi mi-am ridicat piciorul la spate. Am fi dansat împreună la *Teatro del Liceo.* Mi-am coborît piciorul în poziția a cincea de balet, apoi mi-am deschis brațele invitînd-o la un *pas de deux,* dar ea îşi puse brațul în jurul taliei mele şi se aplecă superb pe spate.

Mercedes se uită în sus la mine cu zîmbetul ei de spiriduş, apoi îşi mişcă un umăr spre mine de parcă ar fi vrut să se ridice, dar nu făcu decît să se aplece şi mai mult, pînă capul îi atinse podeaua. Trupul ei de dansatoare era atît de puternic, că abia dacă avea nevoie de sprijinul meu. Nu mi-a fost greu să o readuc la poziția inițială.

Mercedes îşi puse mîinile pe umerii mei şi mă împinse uşor în genunchi. Spre surprinderea mea am început să-i mîngîi gleznele, să sărut şi să sug între coapsele ei, făcînd toate lucrurile care îmi plăceau cel mai mult, exact aşa cum îmi rugam amanţii s-o facă. Bărbaţii nu le făceau niciodată cum trebuie, fie din încăpăţînare, fie din aroganţă, sau poate doar dintr-o lipsă de înţelegere specific masculină.

Am supt şi-am muşcat buzele de jos, folosindu-mi dinţii, aşa cum mi-am imaginat întotdeauna c-ar face-o amantul perfect.

Limba se frecă şi linse cu o mişcare sinuoasă. I-am apucat fesele cu mîinile, simţind în palme muşchii tari, apoi mi le-am întins spre talie, urcînd şi mai sus spre locurile excitante pe care le ştiam de la sînii mei.

Era ca şi cum aş fi făcut dragoste cu mine însămi, fără nemulţumirea adusă de amantul dornic să-şi impună voinţa.

Era una din fanteziile mele, nu trebuia să le mai accept nevoile. Era dorinţa unei femei, cea mai naturală şi mai preţioasă dintre dorinţe.

Aproape c-am uitat de Mercedes pînă nu i-am simţit zvîcnirile orgasmului şi-am gustat o femeie pentru prima oară. Am fost aruncată brusc înapoi la realitate, dominată de o senzaţie de vinovăţie şi confuzie.

Parcă îmi auzeam prietenii şi colegii din New York şoptind: „Ştii că Elizabeth e lesbiană?" Oare ce înseamnă etichetările astea?

– Haide, *chica,* ai nevoie de odihnă. Mercedes înţelegea ce simt şi îngenunche lîngă mine, mîngîindu-mi capul şi faţa. Îmi atinse sînii cu faţa şi îi împunse cu bărbia, făcîndu-mă să zîmbesc din nou. *Preciosa,* nu-ţi face probleme, îmi zise ea cu dezinvoltură. O

femeie ştie cum să-i facă plăcere altei femei şi nu trebuie să se rețină. Pentru tine e ceva nou, virgin. Se întîmplă. O ştiu eu. O ştii tu. Dacă nu vom povesti nu va afla nimeni. Şi în fond cui îi pasă, cu excepția lui Jorge? S-ar bucura că fantezia i s-a împlinit. Dar noi nu-i vom spune nici lui Jorge, aşa, ca să-i facem în ciudă.

Mă conduse în pat şi ne-am întins în tăcere. M-am simțit uşurată cînd Mercedes s-a făcut ghem de cealaltă parte, departe de mine, şi a adormit. Să fi pus la cale cele întîmplate?

Am zăcut acolo gîndindu-mă că nu m-am imaginat vreodată implicată într-o relație lesbiană, aşa ceva nu mi-a trecut niciodată prin cap. La fel ca majoritatea femeilor, m-am concentrat asupra bărbaților sau a lipsei lor. Voiam să am un copil, o fetiță.

Aş boteza-o Maria. Fetița mea va avea încredere în lumea pe care i-o voi oferi, va şti că e una bună, perfectă. Cum să fie altfel dacă eu îi voi fi mamă? Va creşte şi va fi ca mine.

De ce nu? Eu am vrut să cresc şi să fiu ca Marya. Iar cînd îi voi povesti întîmplările din copilărie pe care o mamă şi le aminteşte pentru fiica ei, voi avea grijă să fie numai cele de pînă la vîrsta de zece ani.

O voi ține în brațe în diminețile de duminică şi îi voi spune cît de fericită a fost Bethy Dolly.

Îi voi fredona, aşa cum Marya îmi fredonase mie. Îi voi spune: „Sîntem ca două lingurițe într-un sertar, fetița mea. Te iubesc, lingurița mea scumpă", aşa cum şoptea şi mama mea.

10

Cînd ne-am trezit la ora unu, Mercedes şi cu mine n-am vorbit despre ce s-a întîmplat. Ne-am îmbrăcat în grabă şi-am ieşit să ne plimbăm pe faimosul apeduct roman din Pamplona.

După un dejun cu mai multe feluri de mîncare pe care l-am luat abia la trei, am urmat mulţimea spre Plaza de Toros, arena unde se desfăşurau luptele cu taurii. Ne-am aşezat în loja noastră specială, la umbră, iar Mercedes îşi aruncă privirea spre o lojă împodobită cu flori aflată mai aproape de arenă.

– Uită-te acolo, îmi indică ea cu degetul.

Am văzut trăsăturile perfecte şi frumuseţea matură a unei femei în jur de cincizeci de ani. Stătea singură, avea o ţinută mîndră şi era îmbrăcată într-o *mantilla* din dantelă roşie şi neagră, tipic spaniolă, părul negru, bogat, fiind prins cu un pieptene roşu.

Pielea îi era ca porţelanul. Privea drept înainte, cu capul sus, ochii ei refuzînd clar să stabilească un contact cu cei din jurul ei. În mulţimea de oameni de pe stadionul modern era ca o insulă reprezentînd vechea Spanie.

– O actriţă faimoasă? am întrebat-o pe Mercedes.

– Nu, e dona Fernanda Rosa Alcazar, mama lui Manolo Arriegas, matadorul pe care îl vei vedea curînd. Ei sînt lumina ochilor pentru toți cei de aici. Dona Fernanda e singura femeie în care Manolo are încredere, managera lui.

– Şi nevasta?

– Oh, în viața lui Manolo nu există loc pentru altă femeie, nici măcar pentru o soție. Iar dona Fernanda e cu totul absorbită de fiul ei. Îşi ia toate măsurile de precauție ca nici o femeie să nu se apropie de el.

– Şi cum rămîne cu sexul? Să nu-mi spui că sînt şi amanți.

– Nu cred. Manolo călătoreşte întotdeauna cu un anturaj destul de mare format doar din bărbați. Îl păzesc de femei în ciuda pasiunii pe care o pretinde... Iar dacă vrea sex, tipii devin extrem de inventivi. Încerca să vorbească cu un aer cît mai firesc, dar era clar că mă avertiza că nu-i va plăcea dacă mă voi lăsa atrasă de Manolo.

– Serios? am comentat eu sec, fără să-mi dau pe față sentimentele.

În momentul acela fanfara intonă primele note, iar procesiunea începu. Pe stadion intrară toți cei care urmau să participe la corida de astăzi, făcînd apoi un tur al arenei.

Mai întîi veniră matadorii, fiecare înveşmîntat superb în aşa-numitul *traje de luz,* costumul de lumini, jacheta scurtă împodobită cu paiete şi bijuterii, şi pantalonii strînşi pe picior, costumul romantic al acestei profesii periculoase. Doi dintre luptători erau foarte tineri, aşa cum fusese şi Joselito al meu, iar unul era îmbrăcat în albastru, culoarea pe care o purtase Jose în ziua cînd l-am urmărit luptînd şi m-am îndrăgostit de el.

– Uite, *chica,* acela e Manolo Arriegas, îmi arătă Mercedes matadorul în alb, mai în vîrstă şi mai sigur de sine decît ceilalţi, evident favoritul mulţimii. El va lupta primul.

Manolo se plimbă mîndru de sine în jurul arenei oprindu-se să facă o plecăciune cînd trecu pe lîngă loja preşedintelui. Cînd trecu pe lîngă a noastră îşi ridică privirea şi zîmbi. Dacă era neliniştit cumva de ce urma să se întîmple, n-o arăta prin nimic. Ne-am ridicat în picioare, arătîndu-le astfel recunoştinţa pentru atenţia acordată.

– Nu te lăsa păcălită de zîmbetul lui, mă avertiză Mercedes cu o şoaptă uşor răutăcioasă. Pentru el iubirea e doar o aventură.

– Atunci ce-l deosebeşte de alţi bărbaţi sau poate chiar şi de femei? m-am răstit eu.

– *Pobrecita.* Mercedes îmi zîmbi malitios. Ai avut parte de bărbaţi atît de răi. Poate că acum se va schimba, ce zici?

– Poate, dar e puţin probabil.

Luptătorii fură urmaţi de picadori călare, ducînd în braţe lăncile lungi, nişte sulite din lemn avînd la capăt vîrfuri triunghiulare din oţel. Am urît întotdeauna misiunea lor din cadrul unei coride şi anume aceea de a înţepa taurul în spinare ori de cîte ori acesta se repezea cu coarnele în caii de sub ei.

Era adevărat că animalele purtau un fel de saltele groase, protectoare, şi toată lumea era gata să jure că nu simt nimic, dar s-a întîmplat să văd de destule ori muşchii crupei unui cal crestaţi pe la spate cînd călăreţul nu-l întorcea destul de repede.

M-am simţit întotdeauna scîrbită de ideea spectacolului barbar la care mă lăsasem convinsă să asist. Apoi în ring intrară curajoşii *banderillos,* mîinile drepte

ale toreadorilor. Cu mişcări îndrăznețe şi grațioase vîrau trei seturi de sulițe colorate, numite *banderillas,* în umerii taurului pornit la atac, astfel încît biata creatură să fie suficient de slăbită cînd matadorul îşi va executa mişcările extraordinare cu muleta.

Muleta e capa roşie mai scurtă pe care o foloseşte pentru trecerile periculoase dinaintea finalului, acesta însemnînd întotdeauna moartea. Joselito al meu îşi înfigea singur *banderillas.* Trupul lui tînăr fusese inimaginabil de frumos, brațele ridicate sus, picioarele proptite bine în pămînt, arcuindu-se ca să evite taurul năpustindu-se spre el.

Mercedes îmi întrerupse gîndurile îndreptate spre Joselito.

– Ai pe chip o expresie ciudată. Unde ți-e mintea?

– Oh, doar la alte fapte despre un bărbat pe care l-am iubit foarte mult, am replicat eu bucurîndu-mă pervers de mutra ei enervată. Şi unde e mintea ta?

– La fapte noi, *chica,* fapte noi, îți mai aminteşti? țipă ea triumfătoare peste sunetele fanfarei şi aclamațiile mulțimii. Arena se golise, în centrul ei rămînînd doar un picador.

Fanfara cîntă mai tare, poarta se deschise, iar un taur mare, negru, se repezi direct spre cal. Picadorul îl întoarse cu pricepere, iar taurul furios îşi înfipse coarnele în bariera din lemn.

Ajutoarele numite *peoni,* aflate în drumul lui, săriră repede de cealaltă parte a barierei, apoi reveniră fluturîndu-şi capele spre taur, îndreptîndu-l din nou asupra calului.

De data asta picadorul îşi răsuci calul exact la timp aplecîndu-se înainte şi înfigîndu-şi lancea în spatele creaturii nedumerite, alergînd încă în plină viteză. Mişcarea trebuie să fi fost executată perfect, pentru că

mulțimea îl aclamă înnebunită. Am întors capul şi Mercedes rîse.

– Uită-te, îmi porunci ea. Partea asta se va termina imediat. Şi avu dreptate, slavă Domnului. Încă cîteva înțepături brutale, bine plasate, şi-am trecut la actul următor al dramei.

Mai mulți toreadori, inclusiv Manolo, ca divertisment în spectacolul sîngeros şi brutal, se apropiară pe rînd de taur executînd grațioasele *veronicas* reproduse pe posterele şi ilustratele cu coride.

Taurul fioros pufni pe nas, sîngerînd din rănile de la spate, atacă şi dansă cu fiecare matador, luîndu-se după capa colorată. Virtuozitatea seriei de pas de deux avea menirea să amețească şi să obosească taurul. Lupta se reluă, partea de acum devenind mult mai primejdioasă făcîndu-mă să uit la ce priveam. Manolo se hotărîse să vîre singur *banderillas,* şi le plasă perfect. De fiecare dată se postă la distanță de taur şi-l privi în ochi.

Apoi îi vorbi, îndemnîndu-l să atace. Animalul încremeni ca într-o fotografie, iar pînă cînd animalul nu se hotărî, din tribune nu se auzi nici un sunet. Taurul lovi furios cu piciorul în țărînă îndreptîndu-se spre Manolo cu toată viteza. În aceeaşi clipă Manolo alergă spre taur, dar îl evită cu pricepere în ultima clipă, trupul lui numai muşchi înălțîndu-se şi aplecîndu-se peste coarnele taurului. La fiecare trecere spectatorii erau convinşi că inima lui Manolo va fi străpunsă. Dar de fiecare dată scăpa neatins şi o altă pereche de *banderillas* se legăna de spatele taurului. Mulțimea păru să-şi iasă din minți, iar fanfara cîntă mai repede acompaniind isteria generală.

Acum lui Manolo nu i se mai putea întîmpla nimic rău. Mercedes şi cu mine stăteam ținîndu-ne de mînă.

Nu puteam vorbi. Tensiunea din arenă abia dacă ne lăsa să respirăm. Manolo îşi luă capa roşie şi spada pentru finalul grandios de *veronicas.* Singurele sunete din tribună erau strigătele de *Ole,* urmînd fiecărei treceri strălucite. Manolo testă taurul cu cîteva *veronicas* preliminare. *Ole, Ole,* zbieră mulţimea pînă cînd Manolo se lăsă în genunchi în faţa taurului ridicîndu-şi braţele la cer.

În timp ce tribunele gemură la unison admirînd modul nepăsător în care Manolo sfida moartea, acesta porni în genunchi spre taur, întărîtîndu-l, îndemnîndu-l să atace, fluturînd capa sprijnită de sabie. Taurul furios porni la atac, iar Manolo, încă în genunchi, trecu brusc capa peste cap silind taurul să greşească ţinta şi să se retragă. *Ole, Ole.*

Tribunele erau în delir. Manolo era atît de sigur de sine, atît de cutezător, că rămase cu spatele la taur. Taurul scurmă pămîntul cu copita, se repezi spre el cu o viteză şi mai mare, iar Manolo îşi trecu din nou capa peste cap, de data asta ridicîndu-se în picioare. Taurul masiv izbi pămîntul şi se năpusti încă o dată la Manolo, iar acesta rămase din nou cu spatele la el, executînd trecerea finală, rotind capa în jurul trupului, evitînd coarnele la cîţiva centimetri. Sîngele animalului îi pătă costumul alb.

– Omul ăsta probabil că-i nebun, i-am şoptit eu lui Mercedes.

– Aşa e, gemu şi ea. Dar uită-te la dona Fernanda. Ea e şi mai nebună.

Venise în sfîrşit momentul uciderii taurului. Manolo încercui metodic animalul cu sabia întinsă spre el. Se opriră privindu-se. Taurul refuză să atace. Ştia oare? Manolo era răbdător, îi vorbea, îndemnîndu-l. Dar taurul refuza să se mişte. Mulţimea îşi ţinea respiraţia. Cu

o mişcare plină de graţie, amintind de imaginile posterelor, Manolo se ridică pe vîrfurile picioarelor şi porni spre animal, acesta repezindu-se la el. Se întîlniră în centrul arenei.

Manolo îşi plasă vîrful spadei exact în locul dorit de pe spatele taurului. Animalul păcălit se lăsă clătinîndu-se în genunchi. Manolo ridică braţele spre mulţimea care explodă în urale.

Taurul căzu chinuit, inspirînd milă, rămînînd cu picioarele în aer. Tremuram cu lacrimi în ochi la vederea barbariei acestui spectacol cu frumuseţea lui decadentă.

Gestul care urmă fu un omagiu adus atît curajului, cît şi barbariei. Unul din *banderillos* care lucrau cu Manolo trebuia să taie urechile şi coada taurului, trofeul îndrăznetului luptător.

Manolo făcu un tur în jurul arenei, spectatorii aruncîndu-i flori şi cadouri, venerîndu-l dezlănţuiţi. Animalul mort fu tras afară de doi cai. Cînd Manolo trecu pe lîngă loja noastră unul din *banderillos* veni şi-mi oferi urechile şi coada. Văzîndu-le am simţit cum mi se face greaţă. Mercedes îmi dădu un ghiont.

– Acceptă-le, nu ne face de ruşine, acceptă-le.

Am găsit, nici eu nu ştiu de unde, un zîmbet pentru această onoare făcută în public, iar el se întoarse satisfăcut în arenă. Imediat ce atenţia mulţimii se îndreptă din nou asupra lui, m-am ridicat să plec. Mercedes nu se mişcă.

– Du-te să-ţi goleşti bietul stomac, rîse ea, tachinîndu-mă. Eu mai rămîn, ne vedem mai tîrziu. Nu uita, în seara asta mergem la o fiesta pentru toreadori. Sîntem invitate de dona Fernanda.

11

Mercedes şi cu mine am ajuns la fiesta abia după miezul nopții, petrecîndu-ne timpul prin mulțimea extaziată. Manolo era aşezat în capul unei mese lungi aflată în centrul unui podium împodobit cu flori. La capătul celălalt al mesei, dona Fernanda Rosa Alcazar stătea nemişcată ca o statuetă de porțelan, uitîndu-se cu venerație la fiul ei. De o parte şi de cealaltă erau înşirați paznici şi restul admiratorilor. Manolo îşi studia vinul cu atenție în vreme ce toți ceilalți o studiau cu nerăbdare pe dona Fernanda.

– Ah, în seara asta va începe ritualul, spuse Mercedes în şoaptă, pe un ton plin de suspans.

– Ce ritual? am întrebat-o eu pe Mercedes.

– Vezi cum se uită toți la dona Fernanda?

– Da?

– Asta înseamnă c-a visat cine va fi iubita lui Manolo în noaptea asta. Acum aşteaptă porunca ei să-i aducă fiului premiul rîvnit.

– E ridicol. Manolo e un erou național şi un bărbat în toată firea. Nu se poate hotărî singur cu cine să facă dragoste?

– Nu e ridicol pentru Manolo şi dona Fernanda.

Şi-a închinat viaţa fiului ei. I-a călăuzit fiecare pas dincolo de arenă şi uneori chiar şi înăuntru. L-a făcut ce e acum, iar el îi îndeplineşte toate dorinţele. Dacă ea n-are nici un vis, Manolo se linge pe bot de amor.

– Nu te cred. De unde ştii?

– Pentru că ştiu. Dacă nu mă crezi, urmăreşte cu atenţie ce se întîmplă între ei şi vei vedea că am dreptate.

În clipa aceea un bărbat aşezat în dreapta donei Fernanda se ridică şi veni spre noi. Dona Fernanda se uită la el cu nişte ochi negri, machiaţi perfect, în timp ce bărbaţii din jurul lui Manolo rîseră şi ridicară paharele.

– A ales, anunţă Mercedes. Vei fi tu.

– E ridicol. Nu se poate să mă fi visat pe mine.

– De ce nu? Ce poate fi mai potrivit pentru un toreador măsliniu şi chipeş ca o americancă blondă şi frumoasă?

– Nimic nu s-a schimbat în Spania.

– Da, eşti tot Frumoasa de la Balul Toreadorilor.

– Cred că o dansatoare superbă de flamengo e un premiu mult mai potrivit pentru Manolo. Te-au ales pe tine, nu pe mine.

– Dar eu am fost deja visată, răspunse Mercedes şireată.

– Şi cum a fost?

– Nimic cutremurător, chicoti ea.

– Senoras. Lacheii lui donei Fernanda se apropiară de noi zîmbind binevoitori cu nişte dinţi pătaţi de tutun. Scuzaţi, sînt Marcos Ramirez, în serviciul marelui toreador Manolo Arriegas. Vă invit să veniţi la masa noastră în numele onorabilei mame, dona Fernanda Rosa Alcazar care dă petrecerea în cinstea marii victorii a fiului ei.

– Vorbeşte de parcă Manolo ar fi o zeitate, i-am şoptit lui Mercedes.

– Dar nu mai mare ca dona Fernanda, îmi răspunse ea tot în şoaptă.

– Senoras! mai că strigă Marcos. Veniţi să-l onoraţi pe Manolo Arriegas.

– Trebuie să-l ascultăm. Mercedes începu să mă împingă cu forţa spre masă. Dona Fernanda sprijină cu generozitate arta din Barcelona, lucru pentru care îi sînt recunoscătoare şi de care am beneficiat de multe ori.

Bărbaţii de la masă se ridicară salutînd faptul c-am acceptat ilustra invitaţie. Nu i-am făcut o reverenţă Donei Fernanda, dar nici n-am fost departe. Am rămas cuminte în dreptul scaunului meu în timp ce Mercedes s-a dus la ea să-i mulţumească personal pentru invitaţia ei. Dona Fernanda arăta foarte satisfăcută să o vadă pe Mercedes, iar pe mine mă studia cu o atenţie şi mai mare. M-am aşezat numai după ce Mercedes s-a întors. Anturajul de bărbaţi a luat loc după noi. Manolo continuă să fixeze cu privirea vinul rubiniu din pahar şi nu se uită la noi nici măcar o dată.

– Mercedes, am murmurat eu, nu cred că Manolo e interesat să viseze cu nici una din noi.

– Nu depinde de el, îmi spuse ea. Hotărîrea a fost luată de dona Fernanda.

Manolo continuă să se zgîiască posomorît la paharul lui pînă cînd, la un semn al donei Fernanda, Marcos şi alţi doi bărbaţi se ridicară de la locurile lor şi se aşezară lîngă noi.

– Senora. Manolo vorbi în sfîrşit. *Quiere bailar?* Vrei să dansezi?

M-am ridicat să-i iau mîna şi ne-am dus pe ringul de dans, ochii lui Mercedes scăpărînd în spatele meu.

Marcos o invită pe Mercedes, iar toți patru ne rotirăm pe podea în ritmurile tangoului. Ni se alăturară alți doi lachei cu partenerele lor, aşa că Manolo şi cu mine ajunserăm să dansăm într-un pătrat protejat. Dincolo de el, oaspeții fiestei îi făceau cu mîna lui Manolo, felicitîndu-l. Manolo mă ținu strîns de dragul lor, iar eu m-am lipit şi mai mult de el bucurîndu-mă de nervozitatea lui Mercedes. După dans mă trase după ea la toaletă.

– *Chica,* nu arăta aşa fericită, mă luă ea peste picior. Nu eşti decît curcanul cel gras în cuşca aurită a acestei seri. Mîine nu-şi vor mai aminti nimic de tine.

– Mă distrez doar, Mercedes, şi nu e din vina mea, tu m-ai adus aici. Femeia contribuie la proiectele tale. În plus, am venit în Pamplona ca să ne simțim bine.

Ne-am pieptănat apoi am lăsat-o ca să flirtez prin sală. Era amuzant să-i am în spate pe Manolo şi pe Mercedes, amîndoi urmîndu-mă cu ochi geloşi.

Cînd ne-am întors la masă, lîngă dona Fernanda se afla o altă femeie. Ochii ei verzi mărginiți de gene lungi, negre, se uitară de sus la noi cu tot disprețul unei femei mai tinere hotărîte să pună mîna pe bărbatul dorit. Cu totul lipsiți de respect pentru o faimoasă dansatoare de flamengo sau față de o faimoasă producătoare de film, ochii frumoşi nu făceau decît să-şi exprime pasiunea celor douăzeci de ani pentru faimosul toreador.

– Se pare că dona Fernanda a avut un alt doilea vis, i-am şoptit eu lui Mercedes care îmi turna fericită un pahar de vin.

– *Quiere bailar?* Manolo nu pierdu timpul adresîndu-se noii invitate cu părul negru ca pana corbului şi buze de un roşu-aprins. Era îmbrăcată într-o rochie argintie lipită de corp, cu un decolteu adînc. Manolo

păru încîntat că se ridică să danseze cu ea, urmat apoi pe ring de hoarda de lachei şi damele lor.

– Cine e tipa? am acceptat eu veselă consolarea paharului de vin rubiniu oferit de sora mea; dansatoarea de flamengo, după ce Manolo şi paietele argintii dispărură din vedere.

– E Sandra Garia, o actriță şi nimfă vestită.

– Aha, visul oricărui bărbat. Înțeleg acum de ce dona Fernanda şi l-a schimbat pe al ei.

– Şi-a schimbat visul pentru că Manolo trebuie să facă sex în seara asta ca să se calmeze după lupta cu taurul. Apoi cei doi iubiți vor sta împreună vreme de trei zile, dar nici o zi mai mult, pentru că Manolo trebuie să se odihnească şi să exerseze pentru corida următoare. Dona Fernanda nu-i poate întrerupe programul pentru complicațiile pe care le-am aduce tu sau eu. Aşa că a avut un alt vis.

– Iar noi nu vom şti niciodată cine a fost norocoasă, nu-i aşa? M-am întors spre stînga acceptînd un alt pahar de vin de la Marcos, a cărui nouă misiune părea să fie aceea de a ne ține cît mai departe de Manolo.

Făcu semn altor trei bărbați care ne înconjurară, asigurîndu-se că nu vom întrerupe reacțiile chimice dintre Manolo şi Sandra.

– *Chica,* spuse Mercedes trăgîndu-mă în picioare şi scoțîndu-mă printre ei, fericită că Sandra mă salvase de farmecele lui Manolo. A trecut deja de două şi trebuie să prindem trenul spre Barcelona de la ora şapte treizeci. Trebuie să plecăm acum dacă vrem să mai apucăm cîteva ore de somn.

– Ahaa, se auzi un suspin colectiv din partea bărbaților. Misiunea lor se încheiase şi erau liberi să chefuiască nestînjeniți cu femeile inimilor lor.

– *Muchas gracias, muchas gracias,* mulțumirăm noi cu grație îndreptîndu-ne spre dona Fernanda. Stătea la masă ca o regină făcîndu-şi vînt cu evantaiul, mulțumită să scape de noi.

Imediat ce nu mai puturăm fi auzite izbucnirăm în rîs şi chicotirăm pînă la uşă şi la maşina roşie decapotabilă. Cînd am ajuns la han rîdeam deja atît de tare, că ne-am pus una alteia mîna pe gură ca să nu-i trezim pe ceilalți oaspeți care probabil că nici nu se întorseseră încă de la petrecerile lor.

Ne-am strecurat în hanul întunecat ca două adolescente neascultătoare plecate într-o excursie cu şcoala. Odată ajunse în cameră rîsul meu se dezlănțui cu atîta intensitate, că am căzut pe pat urmată de Mercedes.

Apoi, rîzînd de rîsul meu, se rostogoli trăgîndu-mă după ea cu tot cu cuvertură, perne şi pătură. Fața îi era atît de aproape de mine, că avea două nasuri, patru ochi, iar gura îi dispăruse. Începu să strige:

– Ridică-te, Elizabeth, ridică-te. Mercedes era aplecată deasupra mea zgîlțîindu-mă ca să mă opresc.

Dar eu nu mă puteam opri din rîs, era cu totul altceva... devenise îngrozitor.

– Gata, Elizabeth! Ridică-te. Mercedes îmi trăgea palme. Destul! Ridică-te!

Putea să-mi plesnească inima din cauza rîsului, dar nu mă puteam opri. Încăperea se goli, apoi Mercedes se întoarse frecîndu-mă cu gheață. Am simțit pe limbă picăturile reci uitîndu-mă cum îmi alunecă pe brațe, rîzînd şi rîzînd. Prin uşa deschisă intrau alți oameni, toate gurile deasupra mea... spunîndu-mi să mă întind, împingîndu-mă jos.

– Ssst... gheața lucea în vas, rîsul nu voia să înceteze. Ssst.

O fetiță de doisprezece ani rîde, stă întinsă într-o cadă dintr-o cameră luminoasă, gheața sclipește în jurul ei, oamenii se uită în jos la ea, fețe în alb, doctori, asistente, încearcă să iasă, dar ei o împing la loc.

– Ssst, Bethy Dolly. O împing înapoi în gheață. Se va îneca. Dar ea rîde şi rîde.

Fetița devin eu.

... Sînt goală sub cearceafuri într-un pat de spital. Încerc să mă dau jos, dar are gratii de o parte şi de alta. De ele îmi sînt legate brațele şi picioarele. Legăturile din piele mă mănîncă. Fețele în alb se uită la mine.

– Sssst, Elizabeth, nu vor să mă lase să mă ridic, aud cum gratiile sînt fixate, fețele pleacă, iar camera e cufundată în întuneric, sînt singură într-un leagăn de fier, nu mai zbat, voi muri, rîd şi rîd.

Rîsul a încetat, iar în camera noastră de la han e întuneric cu excepția luminii venite pe sub uşă. Mercedes e întinsă lîngă mine.

– Eşti bine acum? mă întreabă ea. Şi din nou: Eşti bine acum? Vocea îi sună înspăimîntată.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat, spun eu. Am avut senzația că sînt într-un spital. A fost groaznic. N-am fost niciodată într-un spital. Fereastra avea gratii, iar patul...

– Te rog, Elizabeth, n-a fost decît un vis, nu o presimțire. Nu-ți face griji, *por favor.* Ai băut prea mult vin, atîta tot. Încerca să mă liniştească, dar se vedea clar că era tulburată. Trebuie să fie deja şase, dacă pierd trenul Rodolfo o să mă omoare. Te rog, hai să ne facem bagajele şi să plătim. În noaptea asta va trebui să dansez la *Las Cuevas. Ven chica, please,* trebuie să-ți aduni puterile. A fost un vis urît.

– A fost un vis îngrozitor. Nu-l pot explica.

– Vrei să mi-l povesteşti? Vocea îi era blîndă, dar neliniştită.

– Nu, am provocat şi aşa prea multe necazuri. Şi vreau să uit. A fost oribil. Dacă ți-l povestesc voi strica totul.

Mercedes era uşurată. Se sculă din pat şi trase draperiile la o parte lăsînd ca în cameră să pătrundă lumina plăcută a dimineții. Încercînd să mă ridic constat că-mi simt trupul teribil de greoi, iar ea insistă să stau nemişcată. Dar nu pot. Mă grăbesc, înghesuind lucrurile în valiză.

– Te simți bine? mă tot întreabă ea.

– Da, mă simt bine, îi răspund eu, vocea sunîndu-mi înăbuşită, aproape prea joasă ca să o aud. Dar mă tem să o ridic. Dacă rîsul începe din nou?

Cînd am terminat cu împachetatul am reuşit să număr partea mea de pesetas. Mercedes conduse maşina roşie pînă la gară unde reuşi să facă rost de nişte cafea fierbinte. Am stat pe o bancă bînd cafea, limpezindu-mi creierul timp de două ore în aerul răcoros al dimineții pînă cînd trenul sosi în sfîrşit în Pamplona.

– Repede, repede, *mas rapido!* Mercedes mă împinse în sus pe scara trenului de parcă graba noastră l-ar fi făcut să ajungă la timp în Barcelona.

Am luat valiza de la ea. Mă simțeam mai bine şi avusese dreptate, nu fusese o presimțire. Am băut prea mult vin, am mîncat mîncăruri condimentate cu care nu mai eram obişnuită. Şi s-a întîmplat noaptea trecută, azi era o altă zi, iar eu aveam de rezolvat probleme importante în Barcelona. N-am fost niciodată într-un spital.

12

Mercedes se instalase deja pe locul ei din compartiment şi scotocea în bagaje după casete, dar eu am rămas pe coridor.

– *Ven chica,* îmi strigă ea, la ce te uiți de e atît de interesant? Şi veni ca să vadă despre ce era vorba.

– Femeia de acolo. Am arătat cu capul spre compartimentul vecin. O cunoşti? Era foarte posibil din moment ce Mercedes părea să cunoască pe toată lumea.

– Bineînțeles. Îmi dovedi că aveam dreptate, uitîndu-se la femeia voinică, cu o înfățişare demnă, privind pe fereastră. E Madame Maria Orario, o cîntăreață faimoasă de operă. Acum nu mai cîntă. Probabil îşi urmează soțul care dirijează cu diferite ocazii orchestra simfonică din Barcelona. E un fel de Toscanini spaniol.

Toate astea Mercedes mi le spuse în şoaptă ca să nu părem nesimțite că vorbeam şi ne holbam.

– Ar fi trebuit să o vezi pe Madame Maria pe vremea cînd cînta, cea mai puternică voce de contralto. Era mai faimoasă ca el.

– Trebuie să o cunosc, am insistat eu. Tu o cu-

noşti, te rog, prezintă-mă. Nu ştiu ce anume m-a îndemnat, dar exista ceva deosebit în modul în care Madame Orario stătea sprijinindu-şi braţul de fereastră.

Exact aşa cum obişnuia să stea Madame Verusha pe scaunul ei de la marginea sălii. Din spate aş fi jurat că era ea, deşi atunci cînd s-a întors trăsăturile îi erau foarte diferite.

Cenuşiul hainelor era de aceeaşi nuanţă ca a fustelor lungi purtate de profesoara de balet, o senzaţie a unui parfum fără miros. Asemănarea era uluitoare.

În timpul prezentării Madame Orario vorbi într-o engleză perfectă, dar din cînd în cînd cuvintele erau pronunţate cu acelaşi accent puternic ca al profesoarei de balet.

Am stat cît mai aproape de ea, avînd grijă să nu par grosolană, ascultîndu-i vocea, sesizînd un murmur familiar de umor condimentat cu sarcasm.

Am invitat-o în compartimentul nostru să bea din excelentul coniac pe care îl luaserăm cu noi. Madame Orario se arătă încîntată de invitaţia mea şi spuse că va veni imediat. Ştiam că întîlnisem o femeie care spunea ce gîndea.

Apăru în compartimentul nostru la cîteva minute după plecarea trenului din gară. Se purtă cu o dezinvoltură surprinzătoare în ciuda ţinutei mîndre şi a faptului că era o artistă renumită.

Iată-ne, trei femei într-un compartiment plecînd cu trenul din Pamplona, călătorind pentru cîteva ore din timpul vieţii noastre.

Nu trecu mult şi eram adîncite în conversaţie trecînd deja la al doilea coniac; am început să ne povestim sentimentele intime aşa cum fac femeile de obicei, iar bărbaţii mai niciodată.

Am vorbit despre sexualitatea noastră într-o lume în care esența îi fusese hotărîtă întotdeauna de bărbați.

– Veți vedea, fetele mele, ne învăța Madame Orario din perspectiva ei de artistă şi femeie care a dus o existență mult mai plină, sexualitatea unei femei este mult mai profundă decît ceea ce un bărbat ar descrie „el în mine" în pat. Adevărata sexualitate a unei femei stă în trupul ei. E accentuată de sarcină, de naşterea unui copil, de alăptare sau exprimînd dorințele cele mai puternice ale inimii prin o altă creație.

– *Si,* Madame, *si,* o aprobă Mercedes emoționată. Acum o ştiu, deşi bănuiesc c-am ştiut-o întotdeauna. Dansul e tot ce poate fi mai senzual pentru mine. Simt extazul unirii cu iubitul meu flamengo ca să produc o clipă de creație pe care o iubesc mai mult decît orice. Coregrafia în sine, rezultatul glorios al acestei uniri, care nu mă va părăsi niciodată. *Si.* Pentru mine e dansul, pentru tine muzica, pentru Elizabeth realizarea unui film. Da, noi trei ne-am găsit adevărații parteneri de viață. Restul, vine pe locul doi.

O ascultam pe Mercedes, aprobînd aşa cum se cerea într-o conversație, dar abia dacă îi auzeam cuvintele. Eram mai preocupată să urmăresc răspunsul faimoasei cîntărețe aşezate vizavi de mine, nu răspunsul în sine, ci felul în care Madame Orario îşi împreuna mîinile, îşi ducea brațele la piept, ofta, respira, o înclinare a capului, o zvîcnire a gurii, la fel ca Madame Verusha, singura care a ştiut să-i dea lui Bethy cea de zece ani iubirea de care a avut nevoie după moartea Maryei.

M-am străduit să iau parte la conversație pe măsură ce se înfierbînta, dar în tot timpul ăsta nu vedeam decît un copil slab ascuns în ultimul rînd într-o

sală din Carnegie Hall cu podele din lemn şi bare pentru studiile de balet. În fiecare zi Bethy îşi silea trupul plăpînd să sară mai sus şi mai repede decît trupurile celorlalte eleve ale lui Madame Verusha.

Reuşea de dragul îmbrăţişării date de profesoară. Scrutam chipul lui Madame Orario căutînd ceva care să-mi justifice apropierea pe care o simţeam faţă de ea. Dar nu era nimic. Mă înşelasem, fireşte.

Trenul mergea în viteză, noi beam coniacul, iar conversaţia se mai înveseli trecînd la puterea sexuală pe care un bărbat o are asupra unei femei. A trebuit să rîd, eu fiind dintotdeauna exemplul clasic al acestui sindrom.

– Mai ales dacă sînt chipeşi, am adăugat eu. Dar aveţi grijă, băieţi, femeile încep să înţeleagă sexualitatea propriei puteri, a propriului succes.

Mercedes bău în onoarea remarcii mele.

Dar Madame Orario nu bău cu ea. Urmă o pauză.

– Acum, că sînt prea bătrînă să cînt, mă tem că mi-am pierdut această putere, ne mărturisi ea. Mă tem că succesul meu aparţine trecutului.

Nu-mi puteam imagina cum se putea împăca oare cu aşa ceva, ea care fusese aclamată ani la rînd în întreaga lume. Se aplecă spre mine, iar pentru o clipă am văzut pe chipul ei o expresie încărcată de tristeţe.

M-am tras înapoi. Privirea ei rămase fixată în timp. M-am uitat la Madame Orario. Ochii i se întunecară, iar expresia de tristeţe dispăru. Se întoarse repede de la mine spre Mercedes şi continuă să vorbească:

– Dar soţul meu încă mai dirijează şi are o putere mai mare ca niciodată, ceea ce-l face mai atrăgător ca înainte, chiar şi la vîrsta asta. Îl urmez dintr-un oraş în altul. Şi îl las pe el să plătească, deşi eu sînt mai bogată. Am fost întotdeauna plătită mai bine decît el,

dar mă simt mai tînără văzîndu-l cum achită notele. Cînd o femeie îmbătrîneşte plăteşte ea însăşi pentru ce consumă. Eu vreau să fiu tînără.

Trăsăturile lui Madame Orario erau noi pentru mine, n-o puteam nega, dar ştiam c-am mai văzut faţa asta şi înainte. Era expresia apărută pe faţa lui Madame Verusha de fiecare dată cînd Bethy o mîntea în legătură cu vînătăile de pe trupul ei.

Aveam nevoie să pronunţ cuvinte pe care n-am îndrăznit să i le spun niciodată. Am îndrăznit acum în tăcere.

Mi-am lăsat gîndurile să se îndrepte spre esenţa ei, în speranţa că femeii faimoase de vizavi îi pasă. Aveam nevoie să simt din nou iubirea oferită de profesoara de balet.

Oh, Madame Verusha, Bethy înţelegea că nu o crezi. Ar fi vrut atît de mult să-ţi spună care era motivul adevărat al acestor vînătăi, dar era îngrozită c-o vei urî, o vei alunga de lîngă tine. De fiecare dată cînd mîntea, o îmbrăţişai strîns, iar ea îşi înghiţea cuvintele... Cuvintele acelea ar putea fi oare rostite acum sau erau îngropate prea adînc? Dacă Mercedes n-ar fi aici...

– Aştepţi să găseşti la un bărbat aceeaşi loialitate şi înţelegere pe care le vei găsi la o femeie, continuă Madame Orario. Toată lumea îşi închipuie că o femeie trece prin viaţă căutînd un bărbat care să semene tatălui ei. Dar de fapt caută un bărbat care să semene cu mama ei. Nu vei găsi niciodată la un bărbat iubirea pură, necondiţionată a unei mame. Iubirea lui devine egoistă. Cînd Madame Orario termină de vorbit păru diferită, magia dispăruse; nu erau decît cuvintele înţelepte ale unei femei mai în vîrstă. Da, mă înşelasem.

Mercedes ne umplu paharele. Ciocnirăm, apoi îl ridică pe al ei.

– Ah, cîtă dreptate ai, Madame Orario. Se întoarse spre mine. Spune-mi, Elizabeth, cum se face că indiferent cît de puternică ar ajunge o femeie americană tot e dispusă să renunțe la orice pentru iubire?

– Nu e nimic rău în speranța unei femei de a găsi iubirea, Mercedes, i-am explicat eu, nu despre asta e vorba.

Mercedes rîse ironic.

– Numai că bietele fete americane eliberate de jugul bărbaților își sacrifică și acum speranțele pentru o căsătorie din dragoste. Cum-necum, un bărbat trebuie să le aducă neapărat ceva misterios numit iubire cu care să se mărite, iar mai tîrziu nimic nu e suficient de bun, nu sînt fericite niciodată. După această remarcă ajunse la concluzia că vorbise destul și ieși afară la aer curat.

Odată Mercedes plecată, am îndrăznit să mă așez lîngă Madame Orario.

Ne-am oprit din discuții, stînd una lîngă cealaltă în compartiment, ascultînd ritmul roților de tren, privind dealurile roșii și orașele trecînd pe lîngă noi prin ceață. În cele din urmă Madame Orario începu să vorbească.

– Muzica a fost întotdeauna marea mea iubire. Mama a fost și ea o cîntăreață de operă. Ea a fost cea care m-a învățat totul. Am venerat-o. Elizabeth, știu că înțelegi profunzimea unei astfel de relații.

Asta era recunoașterea! Madame Orario aflase că Marya îmi dăduse lecții de balet, iar eu o adorasem. Sau mă înșelam, iar faptul că-mi spunea așa ceva nu era decît o coincidență? Fiind o artistă era logic să înțeleagă o astfel de relație.

Madame Orario îşi ridică braţul şi-l trecu în jurul umerilor mei. Cu excepţia respiraţiei mele toate celelalte sunete dispărură din compartiment.

Cunoşteam senzaţia acelui braţ. Era acelaşi braţ pe care profesoara de balet îl pusese în jurul lui Bethy în seara în care trecuse pe la sala de balet ca să-şi ia rămas-bun înainte de a pleca pentru totdeauna la noua ei companie de balet din Europa.

Madame Orario mă trase la pieptul ei. Părea ceva atît de normal. Urechea îmi era apăsată de gîtul ei. Cît de uşor simţeam timbrul şoaptei ei!

– Fata mea, nu privi înapoi. Am cunoscut atît de mulţi artişti cu trecuturi cumplit. Întorc spatele mizerei şi-şi construiesc propria frumuseţe ca să supravieţuiască. Ce sens are să priveşti înapoi? De ce să simţi durerea din nou?

M-am luptat să-mi revin, eram ameţită, năucită. Madame mă legănă în braţe. I-am auzit vocea din nou:

– Fata mea cea frumoasă, am văzut vitrina ta. Era făcută cioburi, dar acum e din nou întreagă. Priveşte înainte, vei vedea. A venit clipa ta. Totul se va rezolva.

Madame Orario îmi puse capul pe umărul său şi călătorirăm în timp pînă cînd sunetele din compartiment reveniră la volumul normal.

După o vreme, Madame se uită în jos la mine şi îmi mîngîie braţul. Vocea îi era ca înainte, cu tonuri calde şi sclipirea de umor negru.

– Aminteşte-ţi, Elizabeth, nu e nevoie ca întotdeauna să spui totul. În America trebuie spus întregii lumi, apoi despică firul în patru la emisiunile TV.

Mercedes se întoarse şi-o găsi pe Madame legănîndu-mă încă în braţe.

– Elizabeth, draga mea, ce s-a întîmplat? întrebă Mercedes alarmată.

Nu îndrăzneam să vorbesc temîndu-mă de ce-aş putea spune.

– Cred că ţi s-a făcut dor de casă, fu concluzia lui Mercedes. Cînd ne întoarcem la Barcelona vei veni să-mi întîlneşti dansatorii din trupă şi noi vom fi familia ta. Îţi vom da toată iubirea de care ai nevoie. Vei veni să dansezi cu noi şi vei vedea cît de bine te vei simţi. În concepţia lui Mercedes dragostea pentru dans lecuia orice boală. Cît era de norocoasă!

Madame Orario părea obosită.

– Trebuie să mă întorc în compartimentul meu ca să mă odihnesc, se scuză ea. Vă mulţumesc pentru compania plăcută, iar ţie, Elizabeth, îţi doresc mult noroc la finanţarea filmului.

Nu i-am povestit despre asta.

După plecarea invitatei noastre, Mercedes văzu că nu avea cu cine să vorbească. Eram prea obosită. Mercedes ieşi iar din compartiment.

Am parcurs restul drumului în tăcere. Întrezăream vag o fetiţă de zece ani cu ochii închişi apucîndu-se strîns de bara de exerciţii... trasă... mîinile dezlipindu-se.

– Marya, strigă ea. Marya. Dar nu primi nici un răspuns. Strigă din nou. Marya. Tăcere. Ajunsă aici am luptat întotdeauna să mă întorc, dar de data asta nu mai puteam...

Bethy o aşteaptă pe Marya în faţa şcolii. E iarnă, iar după-amiaza tîrzie din cartierul West Side din New York e învăluită într-o lumină cenuşie. Întunericul se lasă repede; aleargă acasă şi se ghemuieşte pe canapeaua maro din sufragerie. Unde e Marya? Radia-

torul vechi de la fereastră bîzîie în liniştea casei. Se teme să se ridice şi să aprindă lumina. Stă înghețată pe canapea pînă cînd luminile se aprind singure.

Se aude soneria de jos. Trebuie să fie Marya. Bethy fuge la uşa apartamentului şi coboară scările. Un pachet pentru ziua de naştere a Maryei. Cît este de prostuță. Marya probabil că plecase să-şi serbeze ziua cu prietenii din trupa de balet. Bethy urcă scările cu pachetul şi se aşează uitîndu-se la el, încercînd să ghicească ce-ar putea fi. E ora şase. Marya nu va avea nimic împotrivă dacă îl va deschide un pic. Nu se supără niciodată pe Bethy. Bethy desface hîrtia maronie. Înăuntru e o hîrtie frumoasă, aurie. Aruncă o privire scurtă; atît. Oh, e o cutie de catifea. Trebuie să fie ceva frumos. Va pune totul la loc, după ce se va uita puțin. Ohh, ochelari de operă cu perle lucioase. Nu, nu sînt ochelari, e un pistol mic cu patul încrustat cu perle. Ce fel de cadou o fi ăsta? Probabil e un parfum într-o sticluță care arată ca un pisoi. Da, o cutie veche pentru colecție. Asta trebuie să fie, tăticu' e atît de deştept, poate Bethy va reuşi să miroasă parfumul delicios dinăuntru. Scoate pistolul din cutie şi îl duce la nas.

... Brusc Marya traversează camera în fugă şi înhață pistolul, parfum din mîna lui Bethy.

– Îmi pare rău, n-am vrut, îşi cere scuze Bethy pentru c-a deschis cadoul Maryei.

Dar Marya n-o ascultă, îşi mîngîie fața cu pistolul, simțind pe obraz metalul rece, îl freacă de buze de parcă ar vrea să-l guste. Apăsă pe frunte patul cu perle. Străluceşte în lumină cînd îl trece peste tîmple şi urechi. Cîntă. Dar, pentru o clipă, Bethy crede că Marya geme şi plînge, oare? Nu se poate, se înşeală. Nu. Nu se poate, se înşeală, se înşeală. Bethy ia

cutia şi caută bilețelul de la tăticu', dar descoperă o chitanță scrisă pe numele Maryei. Magazinul trebuie să fi făcut o greşeală, nimeni nu-şi plăteşte propriul cadou. Au pierdut biletul, asta e. Tăticu' i-l va da el însuşi cînd se va întoarce miercuri de la concertul din Cleveland.

... Dar se întoarce marți. Fața îi e pămîntie.

– Am pierdut-o pe Marya, spune el. Pneumonie.

13

Coborînd din tren simțeam că valiza mea mică e prea grea, iar mersul îmi cerea un efort deosebit. Mercedes în schimb era toată numai energie alergînd spre maşina care aştepta să o ducă la *Las Cuevas.* Mă îmbrățişă luîndu-şi rămas-bun. Am încercat să o îmbrățişez la rîndul meu, amorțită de disperare.

– Sînt foarte îngrijorată pentru tine, spuse ea, dar, prietena mea, acum n-am timp, Rodolfo o să-şi iasă din minți. Te chem mai tîrziu şi stăm de vorbă.

Am găsit un taxi care să mă ducă înapoi la hotel şi-am aranjat o întîlnire cu Jose, Sven şi Paco. Am încercat să nu mă gîndesc la ce s-a întîmplat în tren şi să-mi păstrez energia, dar se părea că eram prea obosită pentru orice altceva în afară de o discuție scurtă la *Cafe del Opera.* La o cafea care refuza cu încăpățînare să-şi facă efectul asupra mea, mi-au povestit că în timp ce-am fost plecată, Jorge a ținut o conferință de presă undeva la Paris dîndu-şi toată silința să nege public zvonurile despre eşecul său financiar.

Dar pentru Jose şi pentru mine o dezmințire publică nu era suficientă, amîndoi pierduserăm şi cu alte ocazii din cauza unor afaceri proaste. Ne-am hotărît

ca următoarele zile să le petrecem împreună în Barcelona lucrînd la o a doua versiune a filmului pe care am fi produs-o noi înşine, dacă Jorge ne-ar fi lăsat baltă. La întoarcerea lui Jorge de la Paris, în caz c-ar fi fost necesar, voiam să fim pregătiți să acționăm rapid. M-am trezit că sînt de acord cu toate cuvintele şi planurile lui Jose, dar oboseala mă împiedica să le simt optimismul.

În zilele care urmară, Mercedes se lansă într-o campanie de ridicare a moralului meu. Cunoştea pe toată lumea şi mă luă peste tot după ea. Dar pistolul-parfum al Maryei nu voia să-mi iasă din minte. Oriunde întorceam ochii vedeam patul lucios încrustat cu perle; felul în care soarele se reflecta pe parbrizul unei maşini, mînerul uşii cînd mă întorceam acasă. Voiam să rămîn singură ca să pot gîndi, dar mă temeam de ce-aş putea descoperi. Aşa că mă duceam la şedințele cu Jose, Sven şi Paco lăsîndu-i să lucreze, apoi o urmam pe Mercedes la *Las Cuevas* şi beam pînă se făcea vremea să plec cu ea. Mercedes mă studia de pe scenă şi nu-i plăcea ce vedea.

Se convinse pînă la urmă că lipsa mea de entuziasm se datora problemelor cu filmul, iar eu am lăsat-o să creadă că era aşa.

– Dacă te apuci din nou să dansezi, Elizabeth, o să vezi că sîngele va începe să circule, tensiunea va scădea şi vei găsi o soluție.

Îmi voia binele oferindu-mi leacul ei pentru viață şi amor.

– Vino cu mine la sala de flamengo, îmi telefonă ea într-o dimineață. Îți fac rost de pantofi, de castaniete, de rochie. O să faci repetiție cu trupa mea. De data asta nu mă poți refuza.

– Dansul n-o să-mi aducă banii pentru film, am

încercat eu să scap, dar ai dreptate, s-ar putea să fie amuzant. Dacă aş mai avea condiţie fizică pentru dans! E foarte drăguţ din partea ta, dar ştii că n-am mai dansat de foarte mulţi ani.

– O să fii surprinsă, insistă ea, cît de bine te vei simţi numai făcînd nişte exerciţii, sîngele va începe să circule. Astăzi va veni şi vechiul meu profesor din Madrid. Rafael e un mare maestru. Formidabil. Dacă te ruşinezi, poţi să te uiţi doar. El n-are nimic împotrivă. E foarte prietenos. Iar dacă nu-ţi place, poţi să pleci.

M-a convins să mă duc cu ea să cumpăr haine pentru dans. Reuşise să-mi trezească interesul.

Cînd am ajuns la sală, dansatorii zăceau în jurul barei de lemn, fumînd şi rîzînd. M-au întîmpinat cu căldură şi m-au încurajat să-mi pun o fustă de flamengo şi să exersez cu ei. M-am simţit atît de bine să fiu din nou împreună cu alţi dansatori, că oboseala mi-a trecut aproape imediat. Sub forma unui ritual de iniţiere plin de voie bună mi-au tras peste cap fusta largă şi mi-au legat o eşarfă în jurul umerilor. La îndemnul lor le-am imitat mişcările simple, apoi am început să improvizez. Stăteau pe podea în jurul meu bătînd din palme, bucurîndu-se de încercările mele. Totul era atît de natural şi de scînteietor, că mi-am pierdut timiditatea, absorbită de interpretarea mea, răsucindu-mă, lovind cu călcîiele în podea, rotindu-mi fusta largă. Dansatorii strigau *Ole* dîndu-se la o parte cînd am început să mă învîrt prin sală.

Eram la uşă cînd am dat nas în nas cu Rafael. Răceala lui m-a încremenit. „Prietenos", spusese Mercedes.

– Rafael, Rafael, se avertizară între ei ceilalţi dansatori şi îşi ocupară ascultători locurile din faţa peretelui cu oglinzi. Rafael mă ignoră. Dansatorii îşi luară

poziţiile pentru începutul repetiţiilor. Toţi tăceau mîlc.

M-am strecurat afară din sală, simţindu-mă ca o intrusă, după cum şi eram, şi m-am dus în tăcere la bara de lemn dintr-o sală mai mică lipită de cea principală. Bunul-simţ mă îndemna să plec, dar atmosfera unei săli de studii, ani la rînd parte integrantă din viaţa mea, mă ademenea să rămîn. Ce aveam de pierdut dacă mai stăteam un pic? Ascunsă de ceilalţi, mi-am dat jos fusta de flamengo şi mi-am început exerciţiile de balet acompaniată de castanietele lor.

Demi-plie, doi, trei, patru. *Grande plie,* şase, şapte, opt. Mi-am întins degetele de la picioare, executînd mişcările sacre de balet întotdeauna aceleaşi cînd o balerină se încălzeşte pentru spectacol. În toate ţările din lume limbajul baletului este acelaşi: *tendu, plie, tendu, plie.* O dansatoare bună va simţi o legătură indestructibilă cu aceste mişcări la bară făcute de mii de ori, străduindu-se ca în fiecare nouă zi să le execute mai perfect decît în cea precedentă.

La vremea cînd am ajuns la a cincea poziţie de balet, dansatorilor din sala principală li se alăturaseră doi chitarişti. Mercedes avusese dreptate, era minunat să dansezi din nou, chiar dacă numai pentru cîteva clipe. Acum nu mă mai puteam opri. Am terminat *rond de jambe* şi m-am întins lateral... la bară... lateral... la bară. Pe podea căzură primele picături de transpiraţie. Trupul îmi ceda.

În partea din faţă a sălii principale, dansatorii izbeau furioşi cu călcîiele în podea pentru marele lor maestru Rafael. Pe care din ei îl va alege Rafael pentru rolul de solist după care tînjeau cu toţii? Am urmărit competiţia încrîncenată dintre ei prin oglinzile din faţa mea, simţind din nou încordarea trăită pe vremea cînd mă aflam în situaţia lor. Iată c-am ajuns iar

într-o sală de studii, parte a ceremoniei sacre din existența unui dansator. Trupul meu își amintea gesturi dintr-o altă eră. Păcat că nu mă puteam alătura măcar pentru cîteva minute trăirii intense din încăperea alăturată.

Ascunsă complet vederii lor, am îndrăznit să mă întorc la viața de balet a lui Bethy care va trăi întotdeauna în mine. Am plecat de la bară, m-am dus în sala următoare unde nu era nimeni şi-am închis uşa. Mi-am ridicat piciorul pe bară şi-am permis trupului să se relaxeze. Mi-am întins piciorul într-o a doua poziție de balet şi l-am făcut să alunece de-a lungul barei. Podeaua sălii avea acelaşi lemn auriu pătat de transpirație ca şi cel din sala lui Madame Verusha de la Carnegie Hall. Mi-am amintit ferestrele înalte, cețoase. Şi pe pianistă, Lucia. Lucia obişnuia să cînte sîmbătă dimineața cînd razele de soare se reflectau pe fotografiile balerinelor agățate pe pereți.

... Două trupuri se apleacă şi se întind în ritmurile lente ale unui concert de pian. Se apropie şi se depărtează încet de bară. Unul aparține unei femei de douăzeci şi şase de ani, e înaltă cu păr blond, lucios, despărțit în mijloc şi prins la baza unui gît lung, subțire. Poartă colanți negri şi un costum mulat pe corp, negru şi decoltat. În spatele ei se află o fetiță de opt ani îmbrăcată identic, cu panglicile roz ale pantofilor de balet trecute în zigzag peste gleznele arcuite în unghiuri perfecte. Brațele goale le sînt colorate în roz de luminile unui candelabru. Balerina mai în vîrstă schimbă poziția picioarelor. Iar cea mică şi le rearanjează imediat pe ale ei. Un braț mic şi subțire se ridică, degetele urmînd exemplul celor lungi, fine, din fața ei. Femeia se întoarce. Fetița îşi ridică privirea şi văd adorația de pe chipul ei. Sînt Marya şi Be-

thy.Dansează împreună într-un colț al sufrageriei din apartamentul de pe Riverside Drive. O bară frumoasă a fost prinsă de perete. Marya întinde mîna ca să o ajute pe Bethy să-şi păstreze echilibrul cînd ridică piciorul spre bară. Încă nu ajunge la ea...

Urmărind cele două dansatoare din mintea mea am simțit cum mi se pune un nod în gît. Dacă aş putea să le aduc înapoi în mine. Sunetul unei viori se aude tot mai puternic.

Dacă aş putea-o face să înceteze.

... Din umbră apare un bărbat cu vioara pe umăr. Arcuşul alunecă deasupra corzilor, notele plăcute umplînd încăperea.

– Dansează cu mine, trandafir mic, murmură el, iar ritmul notelor se accelerează. Bărbatul vorbeşte cu Marya, dar Bethy nu aude ce spune pentru că vioara e prea puternică. Marya iese alergînd din sufragerie, iar Bethy se duce în centrul ei ca pe o scenă, sărind şi învîrtindu-se de fericire... El o ridică în braţe...

Furia şi greața zvîcnesc în mine.

Îmi pun brațele în jurul trupului, pielea dreptului frecîndu-se de cea a stîngului. Simțind senzațiile acelei zile... *umezeala unei după-amieze ploioase de duminică, țesătura aspră a unei canapele maronii, mustața lui mîngîindu-mi trupul, inima zbierîndu-mi îngrozită. Bethy strigă:*

– Marya, îmi face rău, Marya, nu pleca... Te rog, Marya...

Şocată m-am trezit repetînd cuvintele lui Bethy. „Întoarce-te, Marya. Te rog. Îmi face rău, Marya. Nu pleca." Cuvintele fură rostite în şoaptă, dar obişnuința m-a trimis deja la uşă uitîndu-mă afară dacă nu le-a auzit cineva. Am revenit înăuntru şi-am închis bine uşa în urma mea, apoi am privit prin sala de repetiții

văzîndu-mi imaginea reflectată de oglinzi.

– De ce nu te-ai întors, Marya? De ce nu l-ai oprit? Cum de-ai putut să mă înşeli şi tu? am strigat cuvintele. Am început să plîng. De ce n-ai făcut nimic, Marya? Ştiai ce se întîmplă. Trebuie să fi existat o cale... cineva la care să fi apelat. Trebuie să fi existat o cale. Erai mama mea, te-am iubit mai mult decît orice pe lume. Cum de m-ai putut părăsi, Marya, atunci cînd aveam atît de mare nevoie de tine?

Aveam nevoie de durere fizică ca să alung celelalte senzaţii. În partea din spate a sălii se afla un spalier cu lemnul crăpat. Am ridicat piciorul şi l-am întins de-a lungul aşchiilor ascuţite. M-am aplecat pe spate arcuindu-mă pînă am crezut că piciorul mi se va rupe. Nu voiam să-mi dau drumul. Lacrimile îmi inundară faţa, iar picături de transpiraţie mi se rostogoleau pe trup. În jurul meu se formau mai multe bălţi circulare. Prin fereastra mare, o rază de soare se reflectă pe metalul unui acoperiş din apropiere, sclipirea armei Maryei.

Cum să fi spus? m-am întrebat singură. El avea o influenţă prea mare. Nimeni n-ar fi crezut-o. Nu avea nici un fel de prieteni cu excepţia dansatorilor ruşi. Era o fetiţă speriată. Nu eram şi eu o fetiţă speriată, chiar şi acum? În toţi anii ăştia am refuzat să admit existenţa trecutului. N-am avut curajul. Ce curaj să fi avut ea? Am abandonat-o şi eu, nu-i aşa? Cum de murise atît de repede de pneumonie? Nu fusese niciodată bolnavă, iar eu, Elizabeth, n-am ştiut mereu care e adevărul.

În sala din apropiere castanietele se opriră, iar dansatorii făcură o pauză. Fete în fuste colorate şi bărbaţi în pantaloni negri, strîmţi, cu chipurile lucind de transpiraţie, îşi aprinseră ţigări şi porniră pe coridor spre

sala în care mă aflam ca să exerseze, să vorbească şi să glumească unul cu altul.

– Ce antrenament trebuie să fi făcut, rîseră ei văzînd podeaua udă din jurul meu.

– *Si,* am răspuns eu calmă, apoi m-am furişat din cameră, mi-am schimbat hainele şi-am plecat fără să-mi iau rămas-bun.

Ajunsă la hotel au trecut ore pînă am reuşit să-mi revin. Cînd am reuşit în sfîrşit i-am trimis lui Mercedes un bilețel anunțînd-o că nu puteam continua relația cu ea. Îmi telefonă peste o oră.

– După cîte ai realizat, chiar şi la vîrsta ta tot n-ai curajul să faci ce vrei?

– Am deja prea multe secrete. Am ajuns sclava lor. Mă urăsc pentru asta. Nu mai pot. Ce s-a întîmplat între noi două va însemna un alt secret pe o listă prea lungă.

– Ce s-a întîmplat a fost doar iubire, Elizabeth. Cîndva am trăit şi eu cu prea multe secrete şi-am fost la rîndul meu sclava lor, spuse Mercedes cu blîndețe. Am învățat să risc, să fiu eu însămi, să dansez aşa cum sînt. Iar acum sînt liberă.

– Eu n-o pot face, i-am spus. Te rog să nu mi-o ceri.

– Hotărîrea îți aparține şi probabil că nu pot face nimic altceva pentru tine. Mă simt tristă. Iar aceasta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus.

N-am mai spus nici eu nimic, iar după un timp am auzit-o închizînd telefonul. Cum să-i fi povestit ce simțeam? Nu mai aveam încredere în nimeni, acum mai mult ca niciodată. Telefonul sună din nou. L-am ridicat automat.

– Salut! Elizabeth?

– Da?

– Sînt Steven, îți mai aminteşti, Branson? Din... avion.

Am fost prea surprinsă ca să spun ceva.

– Să nu-mi zici că m-ai uitat deja. Ce mai faci?

– Oh, da, am răspuns eu rămasă la conversația cu Mercedes.

– Te sun din Cordoba. Am stat aici cîteva zile cu fiica mea vizitînd împrejurimile. A fost grozav, fantastic, dar mă pregătesc să mă întorc şi m-am gîndit că, dacă nu eşti prea ocupată, ne-am putea întîlni să bem ceva sau să mîncăm undeva. Mi-ar plăcea să te văd. Veselia plină de viață a lui Steven pătrunse pînă în locurile cele mai ascunse ale ființei mele.

– Poate. Eram prea vlăguită ca să spun mai mult.

– Ce program ai joi?

– Joi?

– Mda, joi este întotdeauna o zi superbă, urmează după miercuri, înainte de vineri.

– Păi...

– Ascultă, detest să fiu refuzat. Spune numai că la patru e bine.

– În regulă, la patru. Am închis. Aveam nevoie de siguranța oferită de convențional, iar întîlnirea cu un bărbat faimos era pentru mine ceva cît se poate de convențional.

Mi-am studiat fața în oglindă aşa cum făcuse şi Bethy în prima zi cînd sosise în Barcelona.

– Nu lăsa pe nimeni să afle adevărul, spusese ea şi încercă mai multe zîmbete pînă îl găsi pe cel mai nepăsător.

Nu ştie decît o singură persoană, mi-am reamintit eu. De ce să-ți distrugi viața acum?

14

Joi după-amiaza la cinci şi cincisprezece stăteam în holul hotelului *Avenida Palace* recunoscînd în sinea mea că Steven Brandon mă dusese de nas. E obiceiul meu de-a acorda oamenilor o jumătate de oră, mi-am apărat eu imaginea din New York şi Los Angeles, aşa că nu e tocmai atît de cumplit c-am rămas un pic mai mult.

– Scumpo, arăţi cam încordată. Accentul australian aparţinea unui tip înalt şi deşirat, stil Crocodile Dundee, în blugi şi jachetă din piele întoarsă care înconjurase holul ca un cal în ţarc, cizmele de aligator lăsînd o dîră în covorul de pluş. Ţi-ai pierdut şi tu bagajele?

– Nu! n-am răstit eu enervată că încordarea mea era atît de evidentă. Credeam că mă descurc de minune cu atitudinea mea nepăsătoare. N-am pierdut decît un bărbat, am adăugat eu ironică. Dacă ar fi fost bagajul, aş fi mult mai supărată.

– Mă bucur să aud că tipul nu e chiar aşa de important. Încurcătura asta cu bagajele e a doua pe săptămîna asta. Prima oară s- a întîmplat între Melbourne şi Londra. Cum să-ţi vezi de afaceri?

– De două ori într-o săptămînă? „Bietul de el", mi-am zis eu. Dar eram şi bucuroasă să văd pe altcineva la fel de agitat ca mine. Îmi mai alina supărarea. Arăți bine aşa cum eşti, l-am asigurat eu sinceră, dar nu ştiu cum trebuie să arăți cînd te ocupi de afaceri.

– Vrei să iei ceaiul cu mine la bar pînă îmi aştept bagajele? Te rog. Ți-aş fi adînc recunoscător. Toate călătoriile şi afacerile astea ajung istovitoare pentru un tip amărît ca mine.

– Păi... poate. Ceaiul îmi va calma nervii şi exista încă şansa ca Steven să intre şi să mă vadă cu australianul ciudat, iar eu mă voi afla din nou la conducerea acestui joc de-a şoarecele şi pisica. Dacă tot am fost ademenită să-l joc, preferam să cîştig. Străinul îmi mulțumi zîmbindu-mi cu nişte dinți foarte albi.

– Mă numesc Patrick.

Ne-am dus la bar. Patrick sorbi din ceai cu gesturi calme, dar sub politețea lui am sesizat o mare încordare.

– Mă ocup cu creşterea cailor de curse, mă informă Patrick după ce comandarăm nişte sandvişuri cu castraveți. Am venit aici să mă uit la nişte armăsari de la o fermă aflată la trei ore de Barcelona. Mîine plec.

– Atunci hainele tale sînt perfecte, iar restul bagajelor vor veni după tine. De ce eşti atît de îngrijorat?

– Pentru că, scumpo, toți avem secrete teribile. Iar al meu e legat de jocurile de noroc. În seara asta am mare nevoie de smochingul din valiză. Sînt invitat la un cazino particular de la marginea oraşului. Mizele sînt mari, iar jucătorii nişte afurisiți de multimilionari.

– Nu te-ai putea duce într-o altă seară?

– Fata mea, văd că nu înțelegi cum e cu jocurile

de noroc. Un jucător trebuie să meargă acum. Nu e o aventură lipsită de importanță. Nu în cazul meu. Luna trecută la Monte Carlo am cîştigat două milioane, dar le-am dat dracului înapoi şi-am mai pierdut şi luna asta la Estoril.

M-am uitat în jur după Steven. Nici urmă. Ei bine, jumătatea lui de oră trecuse demult. Avusese o şansă şi-o ratase. La atac.

– Şi eu am un secret, am glumit eu, zîmbindu-i fermecător. Nu joc niciodată pe bani, numai pe bărbați, dar acum am renunțat. Am pierdut de prea multe ori.

– Fata mea, eşti prea cumpătată. Lasă-mă să te vindec arătîndu-ți cum e cînd cîştigi cu adevărat. Vino cu mine la cazino. Vei arunca zarurile în locul meu, vei fi doamna mea norocoasă. Nu mi-ar strica un'pic de noroc.

– Şi dacă pierd?

– Scumpo, nu-ți face probleme, am mai pierdut şi altă dată. Aşa cîştigul e mai interesant şi neavînd prea multe rămîn un om liber şi umil. Dacă lucrurile merg prea rău cazinoul are o cameră pentru sinucidere cu pereți capitonați. Voi dispărea în tăcere. Nimeni nu va auzi împuşcăturile. Dar voi cîştiga, doamna mea, iar tu te vei distra pe cinste.

Un băiat de la recepție veni să-l anunțe că-i sosiseră bagajele.

– Spune că vii, fata mea. Patrick îi dădu băiatului un bacşiş generos, apoi plăti consumația. Ne întîlnim aici la unsprezece şi îți promit iubire şi avere.

– Bine, dacă promiți, am replicat eu. Ar fi fost greu să-l refuz pe Patrick chiar dacă mi-ar fi promis că voi pierde. Trăsăturile lui colțuroase erau scoase parcă dintr-un roman de dragoste. Probabil că arăta grozav

în smoching. Am mai luat o gură din ceaiul excelent şi m-am ridicat să plec. Ne vedem mai tîrziu, Patrick. Apropo, mă numesc Elizabeth, dar poți să-mi spui Bethy.

– Bethy, fata mea, cum vrei tu. Eşti o dulceață, m-ai făcut să-mi uit necazurile. Accentul australian le-ar fi dat fiori tuturor balerinelor de la *Teatro del Liceo*.

Patrick hotărî să mă ia de la hotel, iar pe cînd traversam holul la unsprezece seara ieşind în fața catedralei uriaşe de vizavi arătam ca o reclamă pentru aventuri romantice. În smoching, Patrick era o imagine amețitoare, înalt, elegant, zîmbind cuceritor. Eu eram îmbrăcată într-o rochie albă, lungă, fără umeri, părul meu drept, blond, fluturînd în jurul umerilor. Pentru ocazia asta deosebită m-am fardat şi m-am rujat.

Natura neîmblînzită a lui Patrick se văzu imediat în paşii săi mari şi în sclipirea din ochii verzi. Pînă şi ridurile îi erau neregulate. Mergînd la brațul lui am simțit că urma să se petreacă ceva primejdios. Deschise portiera *Jaguar*-ului decapotabil, de un verde-închis, o închise după ce m-am aşezat şi se aplecă trecîndu-şi uşor gura peste gîtul meu. Preț de o secundă, am crezut c-o să mă muşte. Porni motorul şi ne depărtarăm în viteză. Anume n-am blocat portiera.

– Eşti însurat? am strigat eu în vînt în timp ce maşina rula sub stele cu o viteză numai bună să ne rupem gîturile.

– N-am fost niciodată şi nici nu voi fi, strigă la rîndul lui.

– Cum faci să nu-ți lipsească?

– La fel ca tine.

– Ce ştii tu despre mine? am zbierat eu.

– Recunosc imediat pe cineva care îmi seamănă.

– Nu-ți semăn. Restul drumului l-am parcurs rî-

zînd. Părul gălbui al lui Patrick aproape că i se ridicase în vîrful capului, iar al meu zbura în toate direcțiile.

Ajunşi la castel am descoperit surprinsă că era mic, fără nimic deosebit, iar de afară nu se vedea lumină la nici o fereastră. Am oprit maşina în capătul îndepărtat, apoi am traversat grădina frumos aranjată intrînd printr-o uşă laterală. Înăuntru, salonul era luminat puternic şi încărcat de tensiunea cîştigurilor mari. Nimic de aici nu semăna cu sălile uriaşe ale cazinourilor din Atlantic City şi Las Vegas pe care le cunoşteam deja. N-am dat cu ochii de nici o maşină mecanică. Se juca doar ruletă, bacarra şi zaruri. Ne-am apropiat de ruletă unde ceilalți jucători erau arabi, unii îmbrăcați în tradiționale robe albe, lungi, alții în costume moderne, dar cu turbane pe cap. Eram singura femeie.

– Dacă joci, mă avertiză Patrick, arabii vor pleca.

– Nu face nimic, am replicat eu. Oricum e prea rapid pentru mine. Aşa şi era. Grămezile de jetoane se făcură munți în numai cîteva minute în timp ce bila mică, neagră, sălta şi ateriza pe numerele negre sau roşii de pe roata învîrtindu-se nebuneşte. Grămada de jetoane a lui Patrick se făcu atît de mare, că trebui împărțită în două, apoi în trei şi după aceea în patru. Începeam să-i împărtăşesc entuziasmul pentru joc şi a trebuit să trec paharul de şampanie în mîna stîngă, dreapta fiind ocupată să pipăie jetoanele negre şi maronii.

– Haide, Bethy, fetița mea. Patrick îşi puse brațul în jurul umerilor mei. Să mergem la masa de barbut şi să dăm cu zarurile. Aici nu sîntem priviți cu ochi buni. Arabii pierd şi cred că e vina ta.

– Am mai jucat barbut, i-am spus eu lui Patrick,

dar cu mult timp în urmă. Mi-a plăcut enorm. E drept că nu jucam pe banii mei. Aşa că pierdeam întotdeauna. Ce-mi păsa mie?

– Ce-ar fi să te finanţez eu pentru început? propuse Patrick. Apoi o să vezi cum ţi se pare. Uite zece mii de dolari în jetoane. Mi-i dai înapoi, dacă cîştigi. Dacă nu, nu-ţi face probleme. I-am ras pe arabi de două sute de mii.

La masa de barbut, bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în haine de seară pariziene sau italieneşti îşi puneau banii în japoneză şi suedeză alături de membrii unei formaţii engleze de rock îmbrăcaţi ultimul răcnet după moda heavy metal.

– Pe nouă, am zis întinzîndu-i crupierului un teanc strălucitor de jetoane roşii.

– *Nueve,* nouă, confirmă el.

– Dă-mi un zece. Patrick puse pe masă o grămadă mică de jetoane negre.

– *Ten, diez,* anunţă crupierul. Cineva aruncă zarurile. Cîştigă. Grămezi de jetoane umplură toate numerele şi spaţiile de pe masa verde.

– Patru, şase şi opt. Am pus pe masă alte jetoane roşii.

– *Dos, tres, cinco,* strigă crupierul pariurile următoare mişcîndu-şi repede mîinile.

Mi-am ţinut răsuflarea. Să nu fie şapte.

– *Cuatro, seis, ocho,* sună vocea crupierului la fel de dulce ca a unui înger anunţînd noile cîştiguri.

Patrick şi cu mine ne-am lovit palmele încîntaţi, apoi ne-am grăbit să jucăm mai departe. Rocker-ii şi japonezii se întoarseră spre noi şi-am lovit palmele din jurul nostru.

– Nina pentru Carolina, am strigat eu cerînd un nouă zarurilor izbindu-le de marginea mesei.

– *Nueve*, anunță crupierul. Grămada mea de jetoane se mări.

– Încă o dată, am strigat eu zarurilor. Şi ieşi iar nouă.

Am luat jetoanele de pe masă şi le-am aliniat pe marginea de mahon de la colțul nostru.

– *Siete,* strigă crupierul, adunînd jetoanele celor care îşi împinseseră norocul prea departe. Am pariat în continuare. Ieşi unsprezece, apoi cinci. Masa deveni un stup de activitate, jucătorii strigînd numerele şi dîndu-i crupierului jetoanele colorate, acesta punîndu-le pe pătratele colorate de pe masă.

Veni rîndul rocker-ului.

– Nina nouă pentru mine. Brațul acoperit cu piele neagră scutură zarurile. Ieşi nouă. Apoi opt cînd asta fu dorința japonezei îmbrăcată în haine pariziene. Şi merse tot aşa pînă ieşi detestatul şapte, iar masa fu golită de visele noastre. Am socotit repede. Aveam un profit de optzeci de mii. I-am dat lui Patrick cele zece date împrumut, gata să o iau de la capăt. M-am uitat la Patrick. Ochii îşi pierduseră culoarea, iar trupul părea aproape rigid din cauza fricii. Simțeam un fel de vibrație venind din partea lui.

– Sînt în avantaj, doamna mea norocoasă. Vocea lui Patrick era aspră. Să-i dăm bătaie.

Pentru runda a treia de pariuri am trecut pe scotch. Îmi plăcea senzația de putere şi control dată de paharul mai greu în comparație cu cele fine de şampanie. Ne-am plasat pariurile. Zarurile zburară. Ieşi un cinci.

– Pe ochiul de şarpe, i-am strigat crupierului şi-am pus eu însămi jetoanele. Acum, că cîştigam, arabii veniră şi ei la masa noastră. Patrick plasă jetoane colorate peste tot.

– Haide, acum, sărută zarurile şi aruncă-le.

– Şapte, anunță crupierul. La naiba. Pierdusem. Masa fu curățată de jetoane.

Din clipa aceea lucrurile merseră prost. Nu ştiu ce s-a întîmplat, dar am continuat să pierdem pînă am rămas fără jetoane şi a trebuit să mă duc la casă să cumpăr altele. *American Express* a mea mi-a făcut urgent rost de jetoane în valoare de două sute de mii de dolari. Mi-am dat seama dintr-o dată că şi dacă îi voi pierde în viața mea nu se va schimba nimic. De ce n-am observat treaba asta pînă acum?

De cînd aveam eu atîția bani la dispoziție? Dacă îi voi pierde îi voi recupera cu drepturile de autor pentru *Firenze* şi pentru filmul despre Olimpiadă.

Nu existase nici un motiv să iau acei zece mii de dolari de la Patrick. De ce credeam încă în faptul că numai un bărbat îmi putea oferi bogăție sau, mai cumplit, trebuia să mă întrețină?

M-am plimbat în jurul mesei de barbut şi m-am uitat la bărbații care jucau. Presupusesem automat că toți aveau mai mulți bani ca mine, ştiau mai multe despre cum să-i obțină, aveau mai mult drept asupra lor.

Acum pierdeau cu toții, arătînd îngrijorați şi necăjiți cu excepția lui Patrick care pierdea şi el, dar arăta la fel de fericit ca mine.

– Nu mai fi aşa fericit, Patrick, l-am tachinat eu. M-am întors să te fac să cîştigi din nou.

– Să nu încerci cumva să mă transformi într-un bărbat bogat şi respectabil, Bethy. N-o să meargă. Patrick vorbea serios.

– Te voi face bogat, Patrick, am spus eu plasînd jetoanele, dar respectabil s-ar putea să fie o misiune mult prea dificilă pentru mine.

– Dacă voi fi bogat, lumea mă va sili să devin

respectabil. Îmi va da o nevastă, copii, o poliță de asigurare şi o burtă în care să-mi duc berea.

– Unsprezece, strigă crupierul. Am văzut cum Patrick se face alb la față, trupul devenindu-i din nou rigid. Omul ăsta se temea de avere.

Am trecut la alte mese, am aruncat zaruri, am cîştigat şi pierdut, cîştigat şi pierdut, pierdut şi pierdut. Cînd ne-am săturat, în sfîrşit, pierdusem o sută de mii, Patrick trei sute, dar eram foarte beți şi isteric de fericiți, mai ales Patrick pentru că nu exista nici un pericol să se trezească pe cap cu o soție, copii şi poliță de asigurare. Amîndoi eram liberi şi, oricare ar fi fost prețul, merita.

– Regina mea, trebuie să şi cinăm, stărui Patrick, bolborosind.

– Atunci cinăm, am fost eu de acord. Nici eu nu eram mai brează.

O altă parte a castelului adăpostea un restaurant. Orchestra cînta un tango pe o platformă de deasupra podelei lucioase. Ne-am clătinat pînă la o masă unde un chelner ne informă că cina şi şampania erau pe gratis.

– Ce frumos din partea lor, am spus eu încîntată.

– Foarte frumos, mă aprobă Patrick.

– Pentru bucurie, Patrick, coțcar bătrîn. Am ridicat paharul de şampanie.

– Pentru Bethy, bucuria mea. Patrick înălță paharul.

– Spune-mi Elizabeth cea Bogată, am parat eu.

– Bucuria mea, Elizabeth cea Bogată. Paharele noastre se izbiră cu atîta avînt, că se sparseră amîndouă, şampania vărsîndu-se pe fața de masă dantelată. Nu simțeam nici un pic de jenă.

În fond, privilegiul ne costase patru sute de mii.

– Un dans, regina mea. Patrick se ridică clătinîndu-se în picioare şi făcu o plecăciune.

– Un dans, coţcar bătrîn, am fost eu de acord. Am executat tangoul cu mişcări comice, răsucindu-ne şi aplecîndu-ne, rotindu-ne capetele, încruntîndu-ne unul la celălalt, revenind la masă ca să ne umplem iar paharele. Apoi am pornit legănîndu-ne spre *Jaguar*-ul verde.

– Poftim, Bethy sau Elizabeth sau cine vei fi fiind. Patrick scoase din buzunar sticluţa cu pudră albă şi mi-o întinse. Am inspirat adînc, iar în clipa următoare eram pe plajă.

Am alergat spre apă în zigzag, Patrick împleticindu-se în spatele meu. Rochia albă şi smochingul erau rupte şi pline de nisip, iar pantofii dispăruseră.

– Elizabeth cea Bogată, vino înapoi, ţipă Patrick prea beat ca să mai facă vreun pas. Elizabeth cea Bogată, îţi vreau păsărica.

– Ce vrei? am întrebat eu.

– Păsărica, păsărica.

– Ce? Ce? Accentul australian făcea ca pronunţarea cuvîntului să fie irezistibilă. Trebuia să-l aud din nou.

– Păsărica, păsărica, îmi făcu el pe plac.

– Ce?

– Păsărica.

– Ce?

– Păsărica.

Nu mă puteam opri din rîs. Patrick se prăbuşi pe nisip încercînd să-şi scoată hainele. Cînd reuşi în sfîrşit să-şi desfacă butonii de la manşetă şi nasturii cămăşii, trecu la pantaloni, dar căzu fără să mai apuce să-i tragă jos de pe el. Eu mi-am scos ce-a mai rămas din rochia albă şi am alergat spre mare. M-am întins

pe burtă îngropîndu-mă în nisipul răcoros. Valurile Mediteranei trecură deasupra mea.

După un timp m-am întors pe spate, înfruntînd întunericul cerului. Deasupra mea apăru fața lui Steven. Ce anume avea Steven ăsta de nu mai scăpam de el?

– Sărută-mă şi vei vedea, răspunse chipul lui Steven.

– Sînt cu un alt bărbat şi vom face imediat dragoste, am spus eu, vocea sunîndu-mi ridicol în beznă, dar fiind ferm hotărîtă să profit de gelozie chiar dacă nu era decît o fantezie.

– Dar mă iubeşti, încercă să mă convingă fața lui Steven.

– Te înşeli. Nici nu te cunosc, l-am contrazis eu pe un ton cam îngîmfat.

– Păsărica, păsărica, fata mea. Vino să mi-o dai, se auzi de undeva vocea lui Patrick.

– Elizabeta, *carina,* pe mine ar trebui să mă alegi. Sub stele apărură ochii negri ai lui Jorge. Îți voi da tot ce-ți doreşti. Cercei cu diamante de trei ori mai mari decît cei oferiți de Bolanieu. Şi sînt un amant mai grozav. O ştie toată lumea. Fața lui Jorge începu să-mi sărute sînii. M-am întins pe spate pe nisipul umed.

– Sărută-mă şi vei vedea pe cine iubeşti, repetă fața lui Steven, cu gura atît de aproape de a mea, că-i puteam gusta respirația. Mi-am fluturat mîinile şi toate fețele dispărură, excepție făcînd cea a lui Steven legată acum de un trup într-un slip de baie. Alergam împreună spre valuri plonjînd apoi în apă. Am înotat în întuneric alături de Steven pînă n-am putut merge mai departe. Întorcînd capul n-am mai văzut țărmul şi-am început să strig după ajutor.

– Prinde-te de umerii mei şi te voi salva, spuse

Steven. M-am întins peste spatele lat al lui Steven şi m-am apucat de umerii lui. Am revenit la mal, Steven despicînd valurile cu mişcări puternice, regulate. Steven alerga în faţa mea pe plajă.

– Vino înapoi, i-am strigat eu. Te iubesc, te iubesc. Dar Steven alergă mai departe pe mal pînă ajunse un punct mic în depărtare, apoi plaja fu din nou pustie. Te iubesc. Întoarce-te, te iubesc. Mă trezi propria voce. La orizont soarele ieşea din apă.

Am revenit goală la locul unde îmi lăsasem hainele şi pe Patrick.

– Bună dimineaţa, Patrick. Am stat deasupra lui lovindu-l uşor cu piciorul.

Patrick deschise un ochi şi se uită la mine.

– Unde sînt, cît sînt de sărac?

– Eşti pe plajă şi nu eşti prea sărac, n-ai pierdut decît trei sute de mii de dolari.

– Suportabil. Ar fi mai bine să ne întoarcem. Am mult de mers pînă la fermă. Ascultă, fata mea, arăţi grozav fără haine pe tine. Vei mai fi aici şi săptămîna viitoare?

– Voi fi aici, Patrick.

În drum spre oraş, i-am povestit lui Patrick fantezia mea de la marginea apei.

– Bine că m-am trezit, spuse el după ce-am terminat. Altfel americanul ăla chipeş ar fi venit fuga-fuguţa înapoi şi mi-ar fi furat fata. La ce-ţi trebuie tipul? Te distrezi mai bine cu un australian. Te sun săptămîna viitoare, imediat ce închei afacerea. Ne ducem în Mallorca şi jucăm tot weekend-ul. Ştii, trebuie să ne luăm banii înapoi.

– Ştiu, ştiu, am zis eu simţind din nou entuziasmul de la masa de barbut.

Jaguar-ul verde mă lăsă la hotel, străzile Barce-

lonei începînd să se umple de forfota obişnuită. L-am sărutat pe Patrick de rămas-bun, i-am promis că vom juca şi săptămîna viitoare, deşi mă îndoiam că-l voi mai revedea vreodată. În călătoriile lui întîlnea prea multe femei, prea multe iepe ispititoare cu crupele lucind în soare ca să se gîndească la cea cunoscută săptămîna trecută.

Dar după cum evoluară lucrurile nici eu n-am prea avut timp să mă gîndesc la Patrick. Abia am ieşit din rochia ruptă şi murdară c-am primit un telefon de la Juan Goya, partenerul de afaceri al lui Jorge, anunţîndu-mă că zvonurile despre Jorge erau adevărate, iar studioul *Goya y Ximinez* îşi declara falimentul.

Dacă reuşeam să fac rost de ultimul număr al lui *The Wall Street Journal,* puteam citi toate amănuntele. Bietul Juan avea inima zdrobită. Îşi pusese atîtea speranţe în filmul despre Olimpiadă.

– Dar acum nu mai pot face nimic. Îmi pare rău, Elizabeth, pentru timpul pierdut cu noi. Vom lucra altă dată la un film. A fost o onoare să te cunosc. Şi cu asta gata!

Poate era suferinţa din vocea lui Juan sau poate realitatea dimineţii începea să-şi facă efectul, dar cei o sută de mii de dolari de care scăpasem aseară cu atîta entuziasm mi se păreau acum o pierdere îngrozitoare.

Mă simţeam săracă, nenorocită, cu pungi negre sub ochi din cauza lipsei de somn, iar nervii îmi erau uzaţi de alcool şi cocaină. Îmi făceam griji pentru compania mea de film.

Se va prăbuşi şi ea? Era ceva obişnuit în lumea filmului, se întîmplase deja de nenumărate ori.

15

În ziua aceea m-am trezit cu o durere de cap teribilă, dar simțindu-mă destul de bine ca să apreciez situația la valoarea ei reală. De ce credit mă bucuram ca să fac rost de milioanele necesare? Răspunsul – un *Oscar* şi o companie cu o grămadă de datorii. Ar putea oare justifica banii împrumutați de la un investitor? Am studiat lista alternativelor.

Unul din studiourile mari din State, *Disney* sau *Paramount* s-ar putea arăta interesat de finanțarea filmului meu dacă le voi acorda dreptul de distribuire.

– Nu! Un film despre Olimpiadă nu s-ar potrivi deloc pe piața lor cu filme polițiste, de groază şi aventuri. Mai ales fără staruri, nici măcar din cele mititele.

Dar dacă mă voi adresa starurilor? Dacă le voi promite drepturile video din America sau Europa?

Nu! Va trece prea mult timp pînă voi reuşi să-i conving şi, sinceră să fiu, n-aş putea promite un succes comercial.

Să-l produc eu însămi cu un buget redus aşa cum am făcut cu *Firenze?*

Da. Era singura cale. Aş putea stabili la Barcelona o bază mică, temporară pentru compania mea. Odată

filmările începute m-aş putea întoarce în New York ca să găsesc finanţarea necesară. Voi reveni periodic pînă filmul va ajunge la montaj, apoi îl voi lua la New York pentru ultimele retuşuri.

Nu, filmul e prea mare, are nevoie de o echipă completă, iar eu va trebui să fiu aici, ceea ce înseamnă că nu voi putea face alte afaceri la New York. Financiar era imposibil.

Dar dacă voi reuşi să conving o bancă internaţională să-l finanţeze. Un *Oscar* merită o încercare.

Am început să formez numere de telefon, dar întrebările mele primiră doar un „Nu" hotărît sau un „Nu" mai puţin hotărît. Am primit şi cîteva răspunsuri neutre de genul: „Trebuie să fim foarte atenţi!" explicînd ceea ce ştiam deja şi anume că faima proaspăt dobîndită nu e o garanţie suficientă pentru investiţii mari.

În sfîrşit, am găsit soluţia. Îl avea încă pe cel mai bun regizor şi operator. Venise momentul să mă pun serios pe treabă.

M-am hotărît să iau legătura cu un vechi prieten şi fost amant, bogatul conte din Marbella. Fusese un sprijinitor generos al trupei *Teatro del Liceo* şi un protector mereu plin de voioşie al tinerilor săi artişti, deşi mulţi îl acuzau de oportunism. Poate că noaptea contele se distra jucînd rolul aristocratului sclifosit, dar pe timpul zilei nu exista nimeni care să nu-l respecte ca pe cel mai viclean om de afaceri, cu rude peste tot. Opinia unora era că aceste rude reprezentau o reţea de escroci pe post de veri, îndoindu-se chiar c-ar fi vorba de veri adevăraţi. L-am sunat. Mi-a răspuns încîntat.

– *Si,* da, *mais oui,* fireşte că-mi amintesc de tine. Scumpa mea Bethy, cum aş putea uita pe cineva atît de tînără, frumoasă şi prefăcută.

Am plecat la Marbella şi l-am aşteptat în holul opulent al unui hotel construit în stilul celor de pe Riviera franceză. Îmbrăcată după ultimul răcnet al modei ca toţi ceilalţi, purtam taiorul negru favorit, o creaţie *Valentino*. În timp ce aşteptam, şi aşteptam – contele întîrzia, fireşte, întîrziase întotdeauna – ochii mi se îndreptară spre ceea ce părea să fi captat atenţia tuturor.

La una din mese se afla un cuplu tînăr făcînd planuri cu o vervă ameţitoare şi-o dorinţă sexuală devenită cu fiecare clipă tot mai evidentă. Fata avea aceeaşi privire îndrăzneaţă pe care o avusesem şi eu în primul an de la Tribeca cînd am lăsat în urmă orice gînduri referitoare la balet, acceptînd orice muncă mi se oferea în lumea filmului, inclusiv mutarea rolelor. Mi-am tuns părul scurt, băieţeşte. Fata era îmbrăcată aşa cum aş fi fost îmbrăcată şi eu, o jachetă scurtă din piele de antilopă, o fustă strîmtă, colanţi negri şi sandale cu talpă groasă.

Ne-am uitat toţi cum fata îşi lingea buzele, mişcîndu-şi mîinile pe coapsele tînărului, ajungînd aproape, foarte aproape. Şoldurile înguste i se mişcau în ritmul unei fantezii, iar băiatul, ceva mai rezervat sub pălăria cu boruri largi, îşi plimba ritmic mîinile pe fundul ei. Toţi bărbaţii din hol îl invidiau. Fata îşi opri mîinile în partea de sus a coapselor lui, stîrnindu-l.

Ceilalţi încercau fireşte să nu se uite, dar pe cei doi nu-i interesa nimic. Erau preocupaţi doar de ei înşişi aşa cum pot numai cei tineri şi lipsiţi de decenţă. Am observat cu cîtă nepăsare îşi aruncă fata poşeta pe umăr, era imposibil să aibă bani în ea. Eu nu avusesem niciodată.

Nu-mi puteam dezlipi privirile de la cuplul atît de sexy. M-am gîndit să-i cer în glumă fetei să ne schim-

băm hainele, să văd cum m-aş simți îmbrăcată din nou ca în tinerețe. Ea va arăta fermecătoare în taiorul meu *Valentino,* dar eu m-aş simți ridicolă în fusta de piele, probabil aşa aş şi arăta. M-am întrebat ce-aş alege dacă în clipa aceea diavolul mi-ar fi oferit tinerețea eternă în schimbul realizărilor mele.

Succesul îşi poate pierde din strălucire cînd are de înfruntat tinerețea. Iubirea are acelaşi efect, sau poate cele două se elimină între ele odată cu bătrînețea. „Elizabeth, m-am mustrat eu în gînd, eşti o renumită producătoare de film venită aici să facă rost de bani pentru filmul ei."

Cuplul plecase deja de zece minute cînd cei care asistaseră la scenă începură să se scotocească înnebuniți după poşete şi portmonee. Murmurele nedumerite ale oamenilor din hol se transformară în strigăte revoltate. Fu anunțată poliția. Se luară informații şi de-clarații.

– Lolita. *Si,* Lolita, țîşnea de la buzele polițiştilor şi oaspeților.

– Aha, mă lămuri un american uşurat de o grămadă de pesetas, treaba asta se traduce prin „Momeala Lolita".

– Ce vrei să spui? l-am întrebat.

– Polițistul de acolo mi-a povestit cum stau lucrurile. Fetița cea dulce şi prietenul ei sînt momeala pentru nişte hoți de buzunare. Iau diferite înfățişări, poartă peruci. Uneori fata are pe nas ochelari mari, rotunzi şi, joacă un rol cu totul deosebit, dar e ea, nu există nici o îndoială. Visezi la ea şi te trezeşti cu buzunarul gol. Se pricep al naibii de bine să atragă atenția tuturor. Trebuie să recunoşti că e grozavă.

– De cîți bani te-a uşurat?

– Destul. Şi plecă mai departe.

Slavă Domnului că sînt din New York şi-mi ţin întotdeauna poşeta în faţa mea.

În mijlocul acestei agitaţii, uşile de sticlă se deschiseră, iar în hol intră un bărbat scund şi slab îmbrăcat într-un veston vechi din damasc roşu cu revere din satin, avînd în picioare pantofi de seară negri, lucioşi.

Bastonul elegant era prea uşor ca să-i ajute mersul şchiopătat. Întreaga lui atitudine amintea de viaţa în castele, croaziere cu iahtul, partide de golf. O simplă ridicare a capului fu suficientă ca să atragă atenţia angajaţilor hotelului. Aşteptă o clipă dorind să se asigure că se bucura de ea.

Apoi îşi scoase elegant o mănuşă albă imaculată şi-o aruncă peste bastonul subţire. Mulţumit că superioritatea îi fusese recunoscută, le permise tuturor să revină la frămîntările lor, rămînînd nemişcat, netezindu-şi mustaţa fină.

Apoi se întoarse spre mine.

– Ah, iubita mea Bethy, da? spuse el.

– Monsieur. Am zîmbit numai cu colţurile buzelor. Nu eram sigură ce-ar putea urma.

– Dar acum e Elizabeth? Îşi înfipse privirea în ochii mei. Ce şic, ce elegantă a ajuns Bethy a mea. *Valentino,* nu?

Ce sperase să întîlnească? O versiune îmbătrînită a fetei blonde în fustă mini?

O clipă ne-am studiat în tăcere, apoi ne-am aruncat unul în braţele celuilalt, într-o îmbrăţişare de mulţumire şi respect mutual pentru c-am supravieţuit tuturor obstacolelor şi războaielor personale în anii care se scurseseră de cînd fusesem împreună. Ochii contelui sclipiră din nou.

Nu reuşeam să-mi revin.

Ajunseserăm egali. Contele nu era decît un bărbat care respira ca toți muritorii, în ciuda hainelor demodate şi a manierelor sofisticate, nu era decît bogat şi în fond un tip simpatic.

Dar nu crezusem eu cîndva că toți bărbații îmbrăcați în costume scumpe dețineau un fel de putere imposibil de atins?

– Am văzut *Firenze,* spuse contele puțin mai tîrziu cînd mă aflam pe puntea iahtului său, bucurîndu-mă de briza caldă a mării. Un chelner îi umplu paharul superb din cristal cu *Pellegrino.* Am fost nevoit să renunț la aventura mea amoroasă cu *Dom Perignon,* draga mea, tu însă poți să bei liniştită.

– Unde mi-ai văzut filmul? Eram încîntată.

– La cineva acasă. Apoi a urmat o petrecere extraordinară. Au sărbătorit evenimentul cu surle şi trîmbițe. Dar chiar şi după ce-am văzut fotografiile tot nu mi-am dat seama cine eşti. Deşi nu te-ai schimbat prea mult, eşti la fel de frumoasă, dar ai ajuns atît de diferită de micuța mea Bethy căreia îi plăcea atît de mult să se joace. O fată atît de ghinionistă. *Pobrecita rubia,* mereu părăsită de cîte un bărbat.

– Să fi fost chiar atît de rea? am întrebat eu.

– Nu, nu rea. O fată fermecătoare, dar nu cea de acum.

– Şi tu?

– Ce roluri ajungem să jucăm în viață. Se uită la mine de parcă acum că eram mai bătrînă înțelegeam mai uşor. Şi cît de uşor ne cred cei tineri. Nu?

Am băut şi-am stat de vorbă despre nimic în particular, aducîndu-ne aminte de vremurile de demult, încercînd să ne cunoaştem din nou.

– Îți aminteşti de seara în care am mîncat homari? l-am întrebat eu.

– *Si,* mi-o amintesc foarte bine. Probabil nu ştii, dar în noaptea aceea am avut nevoie de companie, nu de a ta, ci o companie în general, iar tu mi-ai oferit o bucurie imensă, mai ales cînd ai ales homarul cel mai mare.

– Se holba la mine din bazin, era un homar preistoric, iar tu mă îmboldeai. Alege-l, alege-l!

– Arătai atît de cuprinsă de venerație, atît de... dulce, în jacheta de piele şi colanții negri, c-a trebuit să ți-l cumpăr.

– Iar tu arătai extraordinar de elegant în costumul negru. Ai plătit două sute de dolari pentru cina aia, iar atunci dolarii îmi păreau nişte milioane. M-ai dat gata.

– Îmi amintesc de Bethy a mea mîncînd homarul care nu se mai termina, felurile se succedau, iar ea continua să înfulece. Cum de-a încăput în tine? Şi cît vin ai băut!

– Pe masă erau orhidee şi liliac, iar eu nu mă mai săturam.

– Iar eu mă uitam la tine, iubindu-te în clipa aceea, ştiind că nu mă vei iubi niciodată pentru că eram bătrîn şi urît în comparație cu frumosul Luiz care îți zdrobise inima. Nu?

– Credeam că mă iubeşte.

– Scumpa mea Bethy, toată lumea ştia, numai tu nu. L-ai ajutat să ajungă pe culmile succesului, iar el te-a răsplătit cu un accident care te-a scos de pe scenă. Da?

– Da, dar s-a petrecut într-o altă viață. Tînărul şi frumosul Luiz e mort, iar amatoarea de homari e o persoană cu totul diferită.

– Dar eu sînt tot aici, Bethy... Elizabeth. Îți admir şi acum înverşunarea. Indiferent ce s-ar fi întîmplat, erai hotărîtă să nu te dai bătută şi să fii fericită.

– Aveam nevoie de fericire mai mult decît ceilalți tineri din jurul meu. Iar tu m-ai ajutat. Îți voi fi veşnic recunoscătoare.

– Iar acum e posibil să-mi primesc răsplata, da? Mintea de afacerist a contelui dirijă conversația spre ceea ce părea a fi o posibiiitate. Mă interesează mult filmul cel nou. Ştii, un bărbat îşi iroseşte viața fiind doar bogat, deşi tinerele nu par să observe niciodată, da?

Asta fiind introducerea de care aveam nevoie m-am lansat în expunerea problemelor complicate privind finanțarea filmului. Contele mi-a făcut o listă.

– Scumpa mea, trebuie să-l suni imediat pe... Şi începu să-mi explice cum verii săi aristocratici vor fi jefuiți de toți banii lor de taxele unui guvern invidios dacă nu voi interveni permițîndu-le să-şi aducă contribuția la o cauză merituoasă. Vom încheia un parteneriat. Şi cum unul dintre aceşti veri de viță regală se afla în consiliul de conducere al băncii franceze care îi împrumutase bani lui Jorge pentru film iar prin falimentul lui Jorge deținea acum drepturile asupra lui, era posibil să primim şi sprijinul lor.

– E sigur că Jorge şi-a pierdut banii? am întrebat eu vrînd să fiu sigură.

– Da. Am o legătură foarte strînsă cu banca. Şi cred că vor fi bucuroşi să mă lase să cumpăr drepturile de producție. Nu-i interesează industria filmului. Aşa că noi doi putem încheia un contract ca parteneri, parteneri de producție.

Nu eram convinsă că asta voiam.

– Dar, dacă Jorge a dat faliment, banca de ce nu vinde drepturile celuilalt pretendent care s-a chinuit atît de mult să le obțină, mai ales dacă e dispus să plătească mai mult decît oricine.

– Ha, rîse contele bine dispus. Cred că şi celălalt se va retrage cît de curînd.

– De ce?

– Pentru că nu-l interesează atît de mult să facă filmul. Nu vrea decît să-l ruineze pe Jorge. Jorge şi Bolanieu nu se mai satură de răfuiala lor.

– Bolanieu? Yves Bolanieu?

– *Si,* Yves Bolanieu. Francezul care a adus o faimă proastă bărbaţilor din ţara sa prin comportarea faţă de femei, dar e un as al operaţiunilor bancare. Nu ştiai că Bolanieu e cel care vrea drepturile de producţie?

Sîngele îmi năvăli în cap. Cum să rezist acestei tentaţii? Îmi voi face filmul şi...

– Eşti sigur că Yves se va retrage acum că Jorge s-a dat la fund?

– De ce poţi fi sigur pe lumea asta? În ultimii ani Bolanieu s-a apucat să facă filme, a avut şi ceva succes. Dar poate reuşim să-l convingem c-ar fi mai bine să se răzgîndească. Ce zici? Ochii contelui sclipiră, puşi pe rele.

– Ascult, am spus eu cu respiraţia tăiată.

Contele îşi ridică paharul de *Pellegrino,* iar eu pe cel de vodcă. Eram gata de luptă.

16

În cele din urmă, contele şi cu mine am cîştigat filmul despre Olimpiadă.

Am hotărît să eliminăm numele meu din orice declarație publică în caz că Jorge sau Yves ar fi încercat să ne oprească. Asta însemna că trebuia să-i convingem pe bancherii francezi să folosească numele contelui ca paravan temporar pentru mine.

De un ajutor considerabil se dovediră şi procentele în plus pe care contele se arătă dispus să le plătească pentru păstrarea secretului chiar dacă pretinse că descendența aristocratică şi nu averea era forța de care încă se mai ținea seama în Europa. Cea mai mare parte a banilor urmau să fie adunați de la rudele princiare ale contelui. Acesta va licita pentru drepturile de producție folosindu-se de ei, apoi banca ne va împrumuta restul în schimbul parteneriatului.

Ca să susțin lipsa mea de interes pentru film am început să răspîndesc zvonuri cum că aş pleca la Los Angeles pentru o colaborare de vis cu studiourile *Paramount*. Ca să mă asigur că zvonurile ajunseseră la urechile tuturor, mi-am arătat cu fiecare ocazie posibilă nemulțumirea pentru filmul despre Olimpiadă care

ba se turna ba nu. Dar îmi era greu să-mi stăpînesc chicotele de fericire la ideea că voi fura filmul de sub nasurile înfumurate ale lui Jorge şi Yves.

Contele află de la lady Marie Claire, cea mai drăguță şi adorată verişoară a lui, o şireată femeie de afaceri din Bruxelles, că în ciuda problemelor financiare pe care îndărătnicul Jorge le avea în Spania, creditul bancar din Belgia era încă bun. Se părea că Marie Claire îl cunoştea pe Jorge mai mult decît în trecere din moment ce apartamentul în care locuia era pe numele lui.

O scurtă muncă de documentare efectuată prin intermediul surorii ei, lady Genevieve care se părea că avusese o mică aventură trecătoare cu Yves scoase la iveală un alt zvon. *Immolaire Ldt,* firma exportatoare de produse alimentare a lui Yves Bolanieu cu sediul în Belgia avusese un an foarte prost, iar acționarii erau teribil de furioşi din cauza investițiilor în cinema făcute cu banii lor şi se pregăteau să-i dea papucii. Povestea fu confirmată de Jean Paul, vărul contelui de la Paris.

I-am telefonat imediat lui Jorge. Bietul de el se purta de parcă l-ar fi mustrat conştiința pentru că venisem din New York numai ca să lucrez cu el, iar din cauza situației scăpate de sub control, lucrurile mergeau foarte prost.

– Nu, nu sînt necăjită, l-am liniştit eu. Nu-ți port ranchiună. În lumea noastră chestii de genul ăsta se petrec în fiecare zi. Face parte din riscurile meseriei.

– Nu credeam că vei avea o atitudine atît de filozofică, răspunse sceptic Jorge.

– Jorge, cum aş putea fi supărată pe tine cînd totul s-a rezolvat cu bine? Dacă aş fi fost legată de filmul despre Olimpiadă n-aş fi putut accepta oferta celor de

la *Paramount*. Sînt foarte fericită, nu-ți face probleme.

– *Carina,* trebuie să recunosc că n-am mai pomenit o persoană atît de norocoasă ca tine.

– Ți-am dat telefon pentru că plec în curînd la New York şi-am vrut să-mi iau rămas bun de la tine. Îți doresc toate cele bune.

– *Mi* Elizabeta, dai dovadă de mărinimia unei regine.

– Nu sînt genul care să se certe, nu face bine la afaceri. De ce să închid uşi care ne-ar putea fi de folos? Cine ştie ce ne rezervă viitorul? Uite, dacă eşti liber, aş vrea să ne întîlnim înainte de a pleca. Ce zici de vineri?

– Vineri e imposibil. Răspunsul fu foarte hotărît.

Am scos un oftat adînc, apelînd la orgoliul lui de bărbat.

– Oh, ce păcat, mă simt îngrozitor. O altă seară atunci? Te rog, spune-mi că-ți ve face timp pentru mine. După care mi-am ținut răsuflarea.

– Păi, duminică. Unde să te invint la cină? Voi trimite limuzina să te ia de la hotel.

– Oh, nu, te rog, tu eşti invitatul meu. Dar duminică plec. Nu s- ar putea în seara asta? Doar un pahar, aşa de adio. La zece?

– În seara asta nu pot sta mult. Mîine am foarte multe probleme.

– Numai un pic... te rog. Un singur pahar. Şi hai s-o facem în stil american, la clubul *Chicago.*

– Ah, cel nou. Jorge părea interesat. Dar voi întîrzia.

– Nici o problemă, te voi aştepta. Muzica e fantastică, aşa că dacă vei întîrzia puțin nu face nimic.

– Eu...

– Spune da, te rog. Mi-ar plăcea mult să te văd.

– În regulă. Voi veni pentru *mi* Elizabeta.
– Mă bucur enorm! *Hasta Luego.*
– *Hasta luego.*

L-am aşteptat pe Jorge pe un scaun înalt de la capătul barului clubului *Chicago,* cel mai nou din oraş, o replică aproape identică a cluburilor de blues din Chicago.

La inaugurarea sa, clubul se putea lăuda cu umflături artificiale în pereţii zugrăviţi în alb, amintind de cei dintr-o pivniţă, un bar vechi din lemn, totul învăluit într-o lumină estompată.

Ora zece era aproape prea devreme ca clubul să se trezească la viaţă, iar la mese se aflau foarte puţini clienţi, cei mai mulţi americani, mîncînd hamburgeri şi cartofi prăjiţi, la fel ca mine.

Spaniolii, francezii, italienii se aflau încă în restaurantele cele mai elegante, delectîndu-se fără nici o grabă cu vinuri excelente şi nenumărate feluri de mîncare. Sus pe scenă, o frescă gigantică reprezentînd o claviatură aştepta, într-un contrast uluitor de albastru şi alb, grupul de şapte muzicieni ai serii, afişul prezentîndu-i drept „Cei mai grozavi suflători din Chicago".

M-am uitat în jurul meu, iar privirea mi-a fost atrasă de o femeie cu o înfăţişare neobişnuită aşezată în partea întunecată a barului. La început am crezut că e o clientă pentru că aşa se purtau chelnerii cu ea, dar era îmbrăcată destul de ciudat, într-un palton lung bej şi o căciuliţă de schi. Femeia părea să fie moartă de frig într-o noapte înăbuşitor de caldă, mi-am zis eu. Am urmărit-o. Se ghemuia în hainele de lînă, ascunzîndu-se. O vagaboandă, venită să-şi caute adăpost.

Am fost surprinsă cînd chelnerul i-a dus cu tot respectul o ceaşcă de cafea fierbinte. O ţinu în palme

simțindu-i căldura, apoi își lasă capul în jos să bea în loc să ridice ceașca la buze. Își plimbă ceașca de-a lungul frunții plecate, bucurîndu-se de căldura ei. Își aprinse o țigară, trase fumul în piept, capul rămînîndu-i în aceeași poziție. Am urmărit-o cum își atinge fața și brațele, vrînd parcă să se asigure că era încă acolo. Avea un chip inteligent, pometi fini. Cine ar fi putut fi? Mă surprinse uitîndu-mă la ea și își coborî capul și mai adînc în hainele și căciulița decolorată. Vîrîndu-se în cochilie.

Aș avea oare curajul să mă duc să vorbesc cu ea? Nu te apropii de genul ăsta de oameni. Există întotdeauna pericolul să descoperi ceva ce e mai bine să nu știi. Propriile emoții?

Oh, e mult mai ușor cu vagabonzii care se apropie de tine pe stradă cerșind bani. Tu nu vei fi niciodată ca ei, indiferent de situație. Sînt ușor de disprețuit, dar cum rămîne cu vagabonzii rămași prinși în capcană, sau cu nenorocirea care îi îndeamnă să ducă genul ăsta de existență? Au avut de ales? Ar trebui să-i ajuți? Cum ai putea-o face? M-am ridicat și m-am dus la femeia în hainele ei mizere.

– Salut, am spus eu.

Ea se uită la mine cu o privire lipsită de orice expresie... „Nu sînt aici, îmi spunea ea pe tăcute. Nu te aud. Se cufundă și mai mult în paltonul larg. Am observat umerii gîrboviți; chinul unei suferințe.

– Cum te simți în seara asta? am întrebat eu simplu în spaniolă.

„De ce vorbești cu mine? Eu nu vreau să vorbesc cu tine." Se aplecă într-o parte fără să-mi răspundă. Apoi se ridică de pe scaun înconjură barul dovedind că nu era nebună, ci perfect capabilă să aleagă, să păsească, să stea, la fel ca oricare dintre oamenii

veniți să asculte muzica. Formația începuse să cînte, dar ea nu păru să observe.

M-am întors la scaunul meu de la capătul barului şi-am pus nişte bani într-un plic. L-am dat chelnerului care îi dusese cafeaua.

– Du-i asta. Şi spune-i să comande ceva de mîncare, plătesc eu.

– Va refuza din partea dumneavoastră. Dădu din cap de parcă eu ar fi trebuit să ştiu.

– Atunci spune-i că din partea clubului, am insistat eu.

– Nu va accepta.

Cînd m-am întors, femeia plecase.

Acum că suflătorii grozavi din Chicago îşi ocupaseră locul pe scenă, clubul începea să se umple rapid. Pe fundalul ritmic al unor tobe lovite energic, al unei chitare şi al unui pian electric, un clarinet şi un saxofon, se lansară într-un duet muzical. Jorge sosi odată cu cei care veneau de la cină, în clipa în care muzica se îmbogăți cu aportul trompetelor. Zgomotul era prea mare pentru saluturi, aşa că Jorge şi cu mine ne mulțumirăm să ne sărutăm pe obraji. Am simțit un iz slab de *Dior* pentru bărbați.

– Nu pot rămîne decît o jumătate de oră, am reuşit eu să descifrez cu destulă dificultate.

Muzicienii se lăgănau şi zbierau tot mai tare în acordul mulțimii încîntate. Nu ştiu exact ce anume am spus. Nu conta. Cine mă putea auzi? Dar mi-am ales cu mare atenție şi foarte rapid cuvintele cheie.

Yves a fost primul dintre ele.

Jorge ciuli urechile. Auzea numele răzbunătorului într-un atac nuclear.

– Bolanieu? strigă el ca să fie sigur.

– Da, Yves Bolanieu. Întreaga ființă îi intrase în

alertă. Mi-am început povestea acompaniată de un solo la baterie. Bietul Yves a avut un an şi mai groaznic ca tine.

– Ce? Ce zici?

– Groaznic, groaznic. Mi-am clătinat capul.

– Ce-ai spus? Pianul electric şi cele patru instrumente de suflat se alăturată ritmului îndrăcit al tobelor. Ce-ai spus? strigă el.

– *Immolaire Ldt,* compania de produse alimentare a lui Yves, am strigat şi eu.

– Cea din Belgia?

– Da, în Belgia.

– Ai spus da?

– Da! Am spus da!

– Da?

– Da!

– Compania de produse alimentare?

Clarinetul începu un solo melancolic.

– E compania lui Bolanieu. Jorge se arăta teribil de bănuitor.

– E în pragul falimentului. M-am arătat teribil de întristată.

– De unde ştii? Acum era foarte suspicios.

– Ştii că am fost prieteni cîndva, sentimentele mele pentru el n-au dispărut complet.

Gelozia făcu cu ochiul obsesiei lui Jorge de a-l distruge pe Yves.

– Cînd e întrunirea acţionarilor? întrebă el odată cu revenirea tobelor.

Nu mai conta ce spuneam. Jorge era prea deştept ca să mă creadă pe cuvînt. Va afla singur toate detaliile necesare.

Eu nu-i oferisem decît un mic indiciu. Iar dacă exista vreo şansă, una cît de mică de a-l trage jos pe Yves

puteam să mă bazez liniştită pe Jorge. Nu era genul care să piardă vremea de pomană. I-am servit una din replicile lui Mercedes.

– Aş vrea să vă pot oferi la amîndoi o parte din norocul meu.

Şmecheria funcţionă de minune. Artilerist încercat, Jorge plecă a doua zi dimineaţă în Belgia, atacîndu-l pe Yves în tranşeele companiei exportatoare de mîncare înainte ca Yves să ajungă să ia legătura cu acţionarii.

Jorge se repezi imediat asupra ţintei sale, făcînd rost de banii pentru preluarea companiei falimentare a lui Yves, chiar de la bancherii lui belgieni.

Yves prinse de veste şi se mobiliză rapid împotriva tacticii de comando adoptată de Jorge.

Îşi retrase francii din licitarea drepturilor filmului despre Olimpiadă şi zbură cu ei spre cîmpurile de luptă ale Belgiei.

Contele îi urmă pe neobservate la clasa a doua a unei curse TWA.

Misiunea lui: să-i ţină departe de Franţa şi de tranzacţia pentru cumpărarea drepturilor de realizare a filmului.

A doua zi îmi trimise un fax:

4 iulie

Din Bruxelles, ma petite, *sărbători fericite cu ocazia Zilei Independenţei. E o bucurie atît de mare să mă aflu din nou în acest oraş frumos. Nu cred că ştii cît de minunat e acest oraş, dar ca să economisim hîrtie voi trece direct la ce se întîmplă, aşa cum vă place vouă americanilor să spuneţi. Mă aflu la restaurantul* du Chaton, *un bistro mic şi nostim pe gustul*

tău, iar ilustrul tău Yves e la cîteva mese de mine fără să se fi atins de vreo bucățică din farfuria lui şi trebuie să recunosc că n-a îmbătrînit la fel de elegant ca Jorge. Fireşte e la a doua sticlă de vin. Francezii ăştia!

Vai, acum că mă uit mai bine cred că scumpul tău Yves şi-a făcut o operație estetică. Se vede ceva în jurul ochilor şi poate în jurul gurii. Cîtă vanitate!

Oh, Yves al nostru pleacă deja. N-o să ghiceşti niciodată în ce. În cea mai lungă maşină sport pe care ai văzut-o vreodată. Ce marcă să fie? Un Bugatti? *Cromul ăsta e incredibil. Ei, să nu fim răi, să-i lăsăm să se distreze, mîine îl va avea de înfruntat pe tigrul nostru din Barcelona.*

În 6 iunie la ora unsprezece seara contele îmi trimise un alt fax:

Draga mea,

Se transmite la ştirile de la televizor. N-o să-ți vină să crezi, bietul nostru Jorge a fost oprit pentru exces de viteză undeva la marginea oraşului. Nu ştiu de ce un bărbat care nu pleacă nicăieri decît într-o limuzină condusă de un şofer s-ar afla la volanul unui camion, iar faptul că poliția l-a oprit ca să-l verifice e un mister şi mai mare, dar se pare c-au găsit un mic depozit de arme ilegale. Ştiu că avea dificultăți financiare, dar Jorge al nostru pe post de traficant de arme? Nu-mi vine să cred. Este mîna lui Yves, trebuie să-l fi prelucrat. Sau poate Jorge a avut întotdeauna o mică afacere de rezervă de care noi nu ştiam nimic... vai, cîtă lăcomie! Dar iată că se transmite şi la radio.

7 iulie, ora 8:00 dimineața.

Draga mea,

Numai ce-am vorbit la telefon cu un ofițer din departamentul de poliție – grație scumpului meu văr, detectivul Armand. Se pare că poliția a primit instrucțiuni să-l rețină pe Jorge pînă afacerea asta sordidă se va lămuri. I s-a refuzat dreptul la cauțiune. Presa a dat peste o mină de aur.

8 iulie, ora 18:00

Draga mea,

Cred că misiunea noastră s-a încheiat. Jorge şi Yves vor rămîne un timp în acest minunat Bruxelles prinşi în vîrtejul afacerilor. Iar eu am de gînd să iau cursa de seară spre Paris. Bieții bancheri, nu sînt moguli ai filmului, iar cu Yves obligat să stea aici ca să-şi pună pe picioare compania de produse alimentare şi cu ghinionistul de Jorge eliminat deocamdată din orice negocieri, cred c-a venit momentul să cumpărăm drepturile de producere a filmului. Ți-am trimis toate documentele. Verifică-le şi anunță-mă dacă totul e în regulă.

Oh, şi scumpa mea, mai e ceva: nu mă aştepta imediat la Barcelona, trebuie să mai rămîn în Paris, să-i fac o vizită celei mai drăguțe şi mai scumpe verişoare, Suzanne. Şi trebuie, da, trebuie să-mi promiți că la întoarcerea la Barcelona vom sărbători aşa cum se cuvine noul nostru parteneriat. Adieu, ma petite.

17

Contele îmi telefonă jovial trei zile mai tîrziu.

– Ne întîlnim la zece seara la clubul de jazz *El Dragon, mi rubia.* Îți aminteşti, da, mi-ai promis că vom sărbători.

– *Si.*

Venise vremea să ne bucurăm de succesul nostru şi eram sigură că nici contele nu-şi pierduse pofta de viață. L-am găsit aşezat la o masă de două persoane de lîngă perete, în partea orchestrei, unde amplificatoarele amenințau să ne asurzească pentru totdeauna. Pe ringul de dans, mulțimea cosmopolită se bîțîia spate în spate, burtă în burtă, arătînd ca îmbulzeala din metroul din New York la o oră de vîrf. Barmanul morocănos umplea halbele şi vorbea la telefon.

– Dacă vrei o rezervare sună la o agenție de voiaj, strigă el în aparat.

– Bem ceva şi plecăm, mă întîmpină contele cu un sărut. Vom lua parte la o petrecere foarte originală. Are loc în atelierul unui artist la modă, un tip extrem de neobişnuit, cu lucrări extrem de neobişnuite şi care se ocupă de lucruri extrem de neobişnuite, venerarea diavolului.

– Venerarea diavolului? am întrebat eu un pic alarmată.

– Ei haide, nu este ceva serios. Doar un fel de joacă. Nimic periculos. Adevărul e că satanismul e o religie destul de interesantă. Îți va stîrni curiozitatea, ți-o promit. Mai mult decît ce se petrece aici sau în oricare alt club dintr-o duminică seara în Barcelona pe timpul Olimpiadei. Vei vedea.

Avea dreptate. În clubul în care ne găseam, ca de altfel peste tot, era aglomerat şi foarte cald. În plus, eram întotdeauna atrasă de lucruri noi. Care creator de filme nu e? Cine ştie, o scenă de genul ăsta mi-ar putea fi de folos într-un viitor film.

– Eşti gata? mă întrebă contele.

– Acum sau niciodată.

Am lăsat maşina contelui parcată pe trotuarul unei străzi lăturalnice cu clădiri din piatră undeva adînc în Barrio Gotico şi-am parcurs restul drumului pe jos. Am traversat un labirint familiar de alei luminate doar de luna plină.

– Nu-ți poți imagina ce grădină superbă de liliac se află dincolo de pragul ăsta, spuse contele cînd m-am trezit iar în fața gropii de iepure a lui Alice.

– Oh, nu cred că-i cazul să pariem. M-am strecurat prin deschizătură. Mă aflam din nou în atelierul lui Carlos. Ar fi trebuit să-mi închipui.

La uşă furăm întîmpinați de Carlos, îmbrăcat în tricou şi pantaloni negri. Atelierul era plin de lumînări negre, aruncînd umbre mişcătoare pe pereții decorați cu picturile lui, tremurînd jucăuş de-a lungul balconului ieşit în afară. Razele lunii pătrunzînd prin luminator dădeau impresia că luna s-ar afla în încăpere. Carlos făcu o plecăciune.

– Ah, contele din Marbella. Vărul dumitale, Miguel

Antonio, mi-a spus că s-ar putea să treci pe-aici în seara asta. Eşti binevenit. Apoi ne conduse fără nici cel mai mic semn că m-ar fi recunoscut. N-am scos nici un cuvînt. Ne arată cercul de oameni îmbrăcaţi în negru aşezaţi sub luminator.

Am scos o exclamaţie de uimire. În mijlocul cercului, sub lună, pe o masă din marmură zăceau goale două femei tinere. Păreau a fi gemene.

– Ăsta e altarul, îmi şopti contele. În satanism femeia e folosită drept altar pentru că se crede că femeile sînt receptori naturali, pasivi.

Preoţii în negru se ridicară imediat ce Carlos se apropie de altar purtînd pe umeri o manta purpurie. Începu să sune dintr-un clopot plimbîndu-se în cerc.

– Salve Satan, scandă el împreună cu ceilalţi preoţi. Salve Satan! Veniţi voi Abaddon, Moloch, Nergal, Pan, Dembala, Bili.

– Cheamă diavolii, îmi traduse contele.

– Oh, Dumnezeule!

– Şşt, nu spune aşa ceva aici! mă preveni repede contele, încîntat de divertismentul sumbru din faţa noastră. Cheamă nişte fîrtaţi ca petrecerea să nu fie plictisitoare.

– Salve Satan, vocile crescură în intensitate. Deschideţi larg porţile iadului. Oh, prinţi ai întunericului, mişcaţi-vă şi apăreţi. Veniţi voi Lucifer, Belial, Leviantha. Salve Satan.

– Oh, Dumnezeule, îmi scăpă mie din nou.

– Şşşşt, nu spune aşa ceva. Contele îmi acoperi gura cu mîna. Nu-ţi mai face atîtea probleme. Vezi, nimic nu se mişcă şi nimic nu apare.

Preoţii îşi scoaseră nişte amulete de la gît şi le aruncară în interiorul cercului. Femeile se dezbrăcară de veşmintele negre, expunîndu-şi goliciunea.

Toți bolboroseau într-o limbă pe care nu o înțelegeam.

– Nopeai babajehi ds berina val ooaoner, vouuple canisa.

– Ce spun? i-am şoptit contelui.

– E în enochia, o limbă veche folosită pentru genul ăsta de lucruri. Incantația le va conferi o potență sexuală mai mare, care la rîndul ei va provoca o descărcare mai mare a energiei biochimice de care au nevoie ca să-l întîlnească şi să-l accepte pe Satan.

– Cum de ştii toate astea?

– Draga mea, ştiu şi gata! Satanismul nu face altceva decît să pledeze în favoarea lăcomiei, orgoliului, invidiei, furiei, răutății şi a poftelor carnale nestăpînite. Nu e ceva neobişnuit, nu? Nu trebuie decît să te debarasezi de sentimentul de vinovăție inoculat de celelalte religii, nu e ceva chiar atît de cumplit dacă vrei să ai grijă de instinctele tale, nu?

– Oh, am spus eu impresionată ca întotdeauna de cunoştințele contelui.

– Carlos e marele preot al acestei ceremonii. Vei vedea despre ce e vorba, urmăreşte-l.

La altar, Carlos dezvelea două tablouri mari puse pe podea de o parte şi de alta. Picturile pastel lipsite de subiect se combinară cu lumina lunii pînă nuanțele deschise de mov şi albastru începură să se reverse pe pînze ca nişte dîre de apă.

Brusc altarul se trezi la viață iar gemenele cu ochii lor sticloşi începură să se zvîrcolească pe placa de marmură. Marele preot ridică deasupra lor un potir de argint şi le turnă lichidul roşu pe piept.

Am simțit mirosul sîngelui şi mi s-a făcut greață. Ceilalți preoți se ridicară şi înconjurară altarul. Contele şi cu mine ne-am ținut departe de bărbații în robe

negre şi femeile goale în timp ce aceştia îşi vîrau pe rînd degetele în potir desenînd apoi dîre pe piepturile şi pe coapsele gemenelor care continuau să se zvîrcolească.

– Cred c-ar trebui să filmezi chestia asta, propuse contele foarte serios.

– Cred c-am avut deja şansa asta şi din fericire m-am lipsit, am răspuns eu la fel de serioasă. Luna pătrunzînd prin luminator părea să se fi aprins.

Preoţii desfăcură picioarele gemenelor, iar cele două tinere se folosiră de degetele de la picioare ca să excite organele genitale ale fiecărui pictor, pe cînd el sau ea îngenunchea să-şi vîre mîna în potirul de argint.

Cînd preoţii terminară cu pictatul, fetele erau deja în transă, zăcînd perfect nemişcate. Amatorii de satanism îşi îmbrăcară robele şi reveniră la cercul lor. Carlos puse un pachet învelit în mijlocul altarului, sub lună. Un bărbat se ridică, luă o sabie dintr-o cutie încrustată cu pietre preţioase şi o înfipse în pachet. Înăuntru ceva explodă.

– Salve, Satan, salve Satan, intonară vocile.

Mi-am reţinut cu greu un alt „Oh, Dumnezeule!"

Marele preot Carlos arăta uriaş îmbrăcat acum într-o mantie neagră, stînd în picioare în faţa altarului, citind de pe nişte bucăţi de hîrtie puse lîngă el într-un vas. Contele îmi şopti:

– Sînt cereri ale membrilor cercului. Marele preot e un medium prin care Satana îi aude şi le îndeplineşte rugăminţile.

– Hai să plecăm, te rog, l-am implorat eu. Am văzut destul.

– Oh, nu! Contele arăta atît de dezamăgit de mine. E aproape gata şi trebuie să le auzim cererile.

– Duşmanul meu, ucide-l, se repetă de la o hîrtie mototolită la alta. Ucide-o, torturează, ucide, distruge.

– Aş zice că subiectul e unanim, remarcă contele maliţios.

– E oribil, hai să plecăm, îl implorai eu scîrbită.

Cineva bătu într-un gong, iar în centrul cercului intră un bărbat gol desenînd pe tabloul de sub lună două semilune, un pentagram şi un oval.

Apoi de altar se apropie o femeie, iar Carlos îi întinse o casetă de bijuterii din care aceasta scoase mai multe ace lungi.

– Te salut, Lilith şi Hecate, incantă ea îngenunchind în faţa gemenelor. Cînd înfipse acele în carnea tinerelor în transă, prin pometii obrajilor şi prin braţe întreaga congregaţie intră în extaz.

– Oh, Dumnezeule, e groaznic, am izbucnit eu pe deasupra incantaţiilor dînd să mă ridic ca s-o opresc.

– Nu fi isterică! Contele mă trase la loc. Nu e decît o formă veche de acupunctură. Mîine cînd vor reveni la viaţa lor obişnuită fetele nu-şi vor mai aminti absolut nimic. Pe timpul zilei oamenii ăştia se poartă normal, iar Carlos e un artist recunoscut şi respectat.

– Fetele astea drogate sînt folosite ca păpuşi umane, iar ea înfige ace, răzbunîndu-se pe duşmanii de pe bucăţile alea de hîrtie.

Am sărit iar în picioare şi m-am repezit înainte.

În clipa aceea se auzi o bubuitură. Ceva greu căzuse pe balconul întunecat de afară. Toţi ochii se îndreptară în sus spre locul acela luminat de lună exact la timp ca să audă un ţipăt ascuţit şi să vadă o siluetă înveşmîntată în negru plonjînd prin peretele de sticlă. Cioburile se împrăştiară peste tot.

– Gata! L-am tras pe conte în picioare. Plec. M-am săturat.

– Nu fi prostuță, mă rugă el stăruitor din spate. Draga mea, e doar un mic zbor astral. Nimic mai mult.

– Cum să nu. O femeie bagă ace în nişte păpuşi umane, iar un cineva se sinucide aruncîndu-se printr-un perete de sticlă. Dacă o să am nevoie vreodată de un zbor astral o să filmez unul.

Nu m-am oprit pînă n-am ajuns la grădina de liliac, unde am îndrăznit să mă întorc ca să mă uit la trupul însîngerat, convinsă că zăcea la pămînt.

Dar acolo nu era nimeni, iar peretele de sticlă rămăsese intact. Din interiorul clădirii nu se auzea nici un sunet.

• Să nu fi fost decît o serie de iluzii optice?

18

Necazurile financiare dispăruseră deocamdată, dar aveam un buget mult mai redus.

– N-avem nici o clipă de pierdut, am anunțat eu echipa. Trebuie să filmăm imediat scenele de pregătire pentru Olimpiadă, pentru că dacă le copiem mai tîrziu în studioul din Madrid o să ne coste o avere.

Viziunile mele candide despre camioane uriaşe cu echipament tehnic parcate la locurile de filmare mi se şterseră complet din imaginație şi le-am înlocuit cu mine, Jose, Sven, Paco, plus cîțiva membrii-cheie ai echipei filmînd cu minimum necesar de aparate, echipament de sunet şi imagine în lumina naturală cea mai bună pe care o puteam găsi.

La urma urmei contele avusese dreptate, cine ştia mai multe ca mine despre filme cu buget redus? Ne-am instalat într-un birou mic, simplu de pe La Rambla de las Flores şi ne-am pus pe treabă.

Ne-am petrecut prima săptămînă filmînd frenetic un montaj de alergători, gimnaşti, aruncători de discuri, biciclişti, înotători şi noul stadion olimpic.

Jose şi Svèn fură cuceriți de o tînără încîntătoare, o alergătoare scandinavă şi voiau să filmeze mai multe

secvențe cu ea. Alerga pe plajă în fiecare dimineață la răsăritul soarelui. Antrenorul, tatăl ei, o urma într-un jeep.

Am luat legătura cu tatăl ei, iar acesta a fost de acord cu cîteva secvențe speciale. La sfîrşitul săptămînii aveam un munte de role. Ce văzusem cu ochii noştri fusese atît de memorabil că abia îndrăzneam să ne uităm la peliculă. Ne-am întîlnit în sala de proiecție abia sîmbătă noaptea.

Prima rolă pusă de Sven fu cea a fetei scandinave alergînd pe plajă, iar surpriza se făcu remarcată pînă şi pe chipul lui calm. Jose începu să țopăie dînd glas acestei surprize.

– Formidabil, Sven! Formidabil! Uite, Elizabeth, cum sclipesc pe ea razele soarelui. *Una angelita,* luminată de alți îngeri. Părul îi e aproape alb, iar culorile vin din cerul de deasupra ei. Sven, eşti un geniu, îl îmbrățişă el.

– Şi, Sven, eşti un geniu, l-am îmbrățişat la rîndul meu în timp ce fata cu picioare lungi alerga pe ecran. Obiectivul aparatului de filmat porni să aducă în prim plan stropii de transpirație de pe brațe şi piept, apoi coborî spre tălpile izbind apa. Imaginea *au relanti* a spumei albe împrăştiate de picioare era mai mult decît excelentă, era artă sută la sută.

– Fii atentă la reluare, strigă Jose. Aparatul reveni la viteza normală, iar fata sprintă, picioarele lungi întinzîndu-se înainte. Fata asta fuge cu Dumnezeu în ea. Jose îl îmbrățişă iar pe Sven. Acum o să urmeze un prim plan.

Veni prim planul, iar noi toți ne uitarăm nedumeriți la expresia de pe fața fetei. Fata alerga mînată de teroare, nu de bucurie.

Imaginea se lărgi prezentîndu-l pe tatăl ei urmă-

rind-o în jeep, iar groaza simțită de ea se transpuse pe chipul meu.

– Destul, am zbierat eu, hohotind, şocîndu-i pe Sven şi ~~pe~~ Jose. Destul, destul. Sven opri filmul imediat şi aprinse luminile.

– Elizabeth, ce s-a întîmplat? întrebă Jose la fel de nepregătit ca mine pentru criza mea de isterie. Ştii bine că la montaj putem tăia fața. Nu vom folosi primplanul şi gata. Nu ai de ce să fii supărată.

Dar eu tremuram deja, imaginea fetei terorizate deschizînd porțile memoriei.

Jose şi Sven se uitau la mine cu ochi mari. „Ai grijă, Elizabeth, mi-am adunat eu curajul, altfel lumea va afla despre tine. Ce faci? Nu e decît o fată care aleargă pe plajă. O fată alergînd pe plajă. O fată alergînd pe plajă."

Mi-am adunat puterile şi-am scotocit în repertorul meu de zîmbete, prinzîndu-mi mîinile la spate.

– Îmi pare rău, Jose, probabil sînt extenuată. Mi-am cerut scuze zîmbind şi rîzînd. Haideți să luăm o pauză, apoi ne uităm la restul rolelor.

– Şi, Elizabeth, Jose încă arăta uluit. *Seguro,* eşti obosită. Mergem la cină şi te lăsăm să te odihneşti. Jose se ridică să plece, iar Sven îl urmă în tăcere.

Imediat ce bărbații plecară, am revenit la prim planul alergătoarei. I-am lăsat imaginea pe ecran şi am studiat-o. Nu văzusem teroare, ci aşa cum spusese Jose, era fața unei atlete chinuindu-se să-şi împingă trupul dincolo de perfecțiune, spărgîndu-şi inima ca să ajungă la cele şaizeci de secunde de glorie.

Am lăsat filmul să se deruleze mai departe spre imaginea care îl cuprindea şi pe tatăl ei, antrenorul, urmînd-o în jeep. Încordarea dintre ei era perfect normală, chiar frumoasă, o atletă incredibilă şi antrenorul

în care avea încredere, cum de mi-am putut citi propria agonie.

Am încercat să trec mai departe. Dar era prea tîrziu. Lucrurile la care promisesem să nu mă gîndesc îmi umpleau deja mintea.

... camera tatălui meu e întunecată; neagră. Nu reuşesc să disting decît unghiul uşii deschise pe jumătate. Îi simt greutatea. Încerc să mă smucesc în jos şi într-o parte ca un biet vierme scos din pămînt, disperat să ajungă înapoi înainte ca viaţa să-i fie... curmată. Îi simt sudoarea apăsîndu-mă, sufocîndu-mă, sfîşiindu-mă, urlete scapă în beznă, deschid gura să le trag înapoi, dar continuă. Nu, nu, te rog nu ţipa, va ţine mai mult, voi muri, da, doreşte-ţi moartea. Te rog, fă-mă să mor, te rog fă-mă să mor. Apoi se petrece miracolul meu drag, alerg spre locul tainic din mintea mea, spre minunatele culori pastel. Castelul vrăjit se luminează în spatele meu, albastru şi roz. Sînt mare, o balerină frumoasă dansînd rolul Aurorei din Frumoasa Adormită. *Începe muzica pentru adagioul trandafirilor, sînt îmbrăcată în fustiţa mea apretată de balerină, luînd cîte un trandafir de la fiecare din cei trei prinţi, ţinîndu-i sus şi păstrîndu-mi de data asta echilibrul pe vîrful piciorului. Ştiu că ultimul arabesc trebuie să dureze la infinit. Trebuie să mă concentrez, să mă concentrez pentru că numai aceste secunde de balans perfect justifică existenţa mea pentru încă o noapte, iar dimineaţă mă voi trezi în propriul meu pat şi totul nu va fi decît un vis urît. Dacă nu reuşesc să-mi păstrez echilibrul voi plonja înapoi în moarte sub gîfîielile lui şi ţipetele mele, iar atunci nu se mai termina niciodată.*

– Elizabeth, m-am implorat cu voce tare, auzind în sala goală ecoul ţipetelor unui copil. Trebuie să scapi

de trecut, de Bethy, ea nu mai există. Eşti o femeie matură, viaţa ta e acum. Împlinirea va veni acum cu filmul ăsta. *Firenze* te-a luat prin surprindere. Nimeni nu s-a aşteptat să aibă succes. Dar ai cîştigat filmul despre Olimpiadă. Reprezintă tot ce eşti acum. Îţi aparţine. Le aparţine lui Jose, Sven şi Paco. Trecutul aparţine trecutului. Nu poţi schimba ce s-a întîmplat atunci. Ai de gînd să-ţi distrugi prezentul jelind trecutul? Gîndeşte-te numai cît de bun poate fi filmul despre Olimpiadă.

Am stat înghețată, tremurînd, aşteptînd ca mîinile să-mi fie destul de de calme ca să pot pune o altă rolă. Apoi m-am dus în capătul sălii şi mi-am studiat munca. Alergătorii traversau ecranul cu încetinitorul pe aceeaşi pistă pe care vor da curînd tot ce au pentru momentul visat de-a lungul antrenamentelor singuratice.

Am urmărit bicicliști luînd curbele la aproape nouăzeci de grade, fetițe zburînd prin aerul de la paralele, camionete galbene ducînd obstacole pe pistă pentru alergători de toate naționalitățile, atleți cu muşchi încordați ca ai cailor apărînd pe după cotitură prin ceața dimineții, săritori curățînd prăjina centimetru cu centimetru, rugîndu-se să le reuşească încă o dată pentru țara lor.

M-am uitat la secvențele cu alergătorii de la maraton filmate în satul olimpic. Fugeau pe străduțe însoțiți de copii mici, frați şi surioare, fluturînd steaguri. Am rîs de năzbîtiile înotătorilor americani filmate spre seară, atleții tineri răspîndind toți o stare de euforie.

Jose şi Sven reveniră de la cină constatînd bucuroşi că eram din nou eu însămi, colega lor, stăpînă pe situație. De vină era doar stresul acestei săptămîni. Femeile, ştiți voi, i-am lăsat eu să creadă. Am

continuat să derulăm peliculele filmate pe parcursul săptămînii.

– Uite, am oprit eu imaginea pe o secvență de o calitate deosebită, preferatul meu, tipul de la decatlon, cel care aterizează întotdeauna cu zîmbetul pe buze.

– Şi uite acolo, îmi arătă Jose spre stînga ecranului cînd imaginea se derulă mai departe. Nu este comentatorul de televiziune american, schiorul care a transmis jocurile de iarnă din Franța?

– Aşa-i, aşa-i.

Ochii mei îl zăriră imediat pe Steven Brandon în mulțimea care urmărise antrenamentul filmat cu o zi în urmă la bazin. Enigmaticul Steven Brandon.

– Îl cunoşti bine deci? mă întrebă Jose.

– Ne-am întîlnit.

– Ce ciudat să se afle în mulțimea care urmăreşte antrenamentul, dar... fii atentă, se uită la altceva... la dreapta.

– E un tip ciudat.

– Continuă să privească în dreapta, nu la înotători. Ochii antrenați ai lui Jose rămaseră fixați asupra lui Steven, în timp ce imagini ale mulțimii se derulară pe ecran. Elizabeth, nu stăteai tu acolo?

– Probabil că nu, am alungat eu ideea absurdă. Dar te asigur că trebuie să fi fost alte femei. Piscine, costume de baie, ştiți voi. Încercam să-mi bat joc de interesul pentru Steven pe care ei îl sesizaseră deja. Înfruntasem destule furtuni pe ziua de azi şi n-aveam nici un chef de furia pe care o simțeam încă pentru că mă făcuse să-l aştept degeaba în holul hotelului.

– Nu-şi dezlipeşte privirile din partea dreaptă. Jose nu voia să renunțe. Elizabeth, sînt sigur că era locul unde stăteai tu.

– Iar eu sînt sigură că nu stăteam acolo unde se

uită el. Ce ridicol, s-a întîmplat să fie în mulțime şi să privească în dreapta.

Jose opri imaginea.

– Dar la ce se uită de are pe chip o asemenea expresie de iubire?

Asta era prea de tot. Steven nu se deranjase nici măcar să mă salute.

– Jose, pentru tine tot ce vezi e iubire, m-am răstit eu.

– *Verdad,* iubirea mă face fericit, jubilă el.

– Dar pînă la urmă, i-am tăiat eu avîntul, chiar şi pentru tine poate fi umilitor.

19

Luni dimineață ne-am întors la bazin să filmăm antrenamentul săritorilor de la trambulină. În sală se adunase o mulțime destul de numeroasă, iar undeva la margine l-am zărit pe Steven. Ce mai căuta la Barcelona? Am încercat să nu-l văd, bronzat, plesnind de sănătate, chipeş, ochi albaştri, zîmbet poznaş.

Ca întotdeauna, voiam un bărbat pe care nu te puteai baza. Nu, nu şi de data asta. Cum aş fi putut? Mai ales Steven, mai ales el, încununat de succes, un sportiv excelent, prototipul perfect al soțului american la care fiecare fată este crescută să viseze. Ideea în sine era dezgustătoare. „Relație", mi-a spus în avion, iar trei ore mai tîrziu era într-o cafenea cu o nemțoaică... mesajele telefonice la care nu mi-a răspuns, plus clapa trasă în după-amiaza cînd l-am aşteptat în holul hotelului.

– Salut, Elizabeth, ce mai faci? Vocea fără accent a lui Steven mă luă prin surprindere.

– Ah, tu erai, am replicat eu, rămînînd cu ochii îndreptați asupra acțiunii din fața obiectivului. Ă... credeam c-ai plecat la Los Angeles.

– Ştii, zîmbi el, la fel am crezut şi eu, dar m-am

lăsat antrenat de treaba asta şi m-am hotărît să continui, aşa că voi mai sta aici cel puţin o săptămînă. Şi tu, mă mir să te văd aici, am auzit c-ai renunţat la film, m-am gîndit că te vei întoarce acasă.

– Filmul meu se face, iar eu sînt aici.

– Mă bucur să văd că eşti aici pentru că...

– Ce s-a întîmplat cu întîlnirea de la hotel? am trecut eu la atac.

– Oh, ziua aceea! Îmi pare foarte rău. Ţi-am lăsat un mesaj, nu l-ai primit? Ei bine, să nu dea Domnu' să ajungi vreodată fără roată de rezervă pe un drum prăfuit din Spania. Am mers pe jos kilometri întregi! Slavă Domnului c-am dat peste un ţăran cu un camion care ne-a tras după el pînă într-un oraş unde un tip ne-a vîndut un cauciuc. M-a costat mai mult decît închirierea maşinii. Dar aş fi plătit şi mai mult să ne aducă cineva înapoi. A trebuit să ne oprim de nu ştiu cîte ori ca să umflăm roata.

– N-am primit nici un fel de mesaj. Nu m-am deranjat să mai amintesc de ale mele la care nu-mi răspunsese.

– Văd că eşti ocupată şi nu vreau să te deranjez cît timp lucrezi. E în regulă dacă te sun la hotel ceva mai tîrziu?

– Sună-mă dacă vrei.

– Excelent! Mi-a făcut plăcere să te revăd.

– La revedere. Ştiam că nu mă va suna.

– Un picnic la Montserrat, îmi propuse Steven în acea seară. Munţii verzi, arhitectura magnifică a mănăstirii benedictine, singura madonă neagră. Ştii că acolo şi-a pus Wagner în scenă opera *Parsifal?* Ar fi o călătorie plăcută şi nu e prea departe. O modalitate perfectă de a te relaxa după o zi grea şi lungă. Ştiu cît

de devreme vă sculați voi cei din lumea filmului. Noi ăştia din televiziune sîntem la fel de matinali. Uite cum facem, vin să te iau şi promit să nu stăm mult.

– Un picnic ar fi foarte plăcut, a trebuit eu să fiu de acord. O puteam face. Mă voi întîlni cu Steven de data asta, voi vedea la ce-i stă mintea, apoi probabil ne vom lua rămas-bun pentru totdeauna.

– S-a făcut, mîine la trei, spuse Steven cu siguranța cuiva care ştia că te vei distra de minune. Aduc eu mîncarea. Tu nu trebuie decît să te aduci pe tine însăți.

– Mîine la trei, am spus eu, şi voi aduce vinul.

– Minunat, încheie el. Abia aştept.

Era o zi superbă. Urcam într-un mic *Fiat* pe culmile abrupte din Montserrat. Steven se uita drept înainte conducînd cu atenție pe şoseaua în pantă. Mă uitam şi eu drept înainte, studiindu-i profilul cu colțul ochiului. Pe măsură ce dificultatea urcuşului îi capta tot mai mult atenția, postura de Rhet Butler începea să se şteargă.

– Ai avut dreptate, e minunat, am spus eu privind în jurul meu la verdele proaspăt de peste tot.

Imediat ce-am vorbit, l-am trezit parcă dintr-un fel de reverie a concentrării, iar de data asta, imitîndu-l pe Paul Newman, îşi luă cu dezinvoltură o mînă de pe volan, se lăsă comod pe spătarul scaunului, devenind un bărbat care conducea maşini de curse cu o viteză ametitoare, perfect stăpîn pe oricare pistă, arătîndu-se grijuliu numai de dragul meu.

– Ai încredere în mine.

Şoseaua se deschise spre un platou larg. Am oprit maşina şi-am coborît ca să admirăm imaginea extraordinară a crestelor acoperite de păduri din jurul

nostru, priveliştea oraşului şi a portului de jos. Ciudat cît de repede dispar oamenii atunci cînd te uiți în jos de la o înălțime. După un timp am început să discutăm.

– Ieri la redacție toată lumea nu vorbea decît despre tine, spuse Steven, cum ai cumpărat drepturile de producție şi ai preluat controlul asupra filmului. Eşti o dură. Arta ta de a face film seamănă mai mult cu acțiunile de comando de pe Wall Street.

– Banii rezolvă multe, plus hotărîrea de care ai nevoie ca să ajungi un schior olimpic.

– Probabil că e adevărat pentru majoritatea schiorilor. Dar pentru mine, n-a fost chiar aşa, deşi rezultatele s-au dovedit aceleaşi. Nu eram decît un puşti care se considera un fel de rebel fără nimic sfînt în afara dorinței de libertate.

– Atunci ce te-a făcut să te munceşti atît de mult ca să ajungi în frunte?

– Nu m-am ostenit prea mult. Pentru mine a schia era ceva normal. Am crescut în Colorado şi schiam în fiecare zi. Dar nu-mi plăcea să mă iau la întrecere, aşa ca alții. Mă crezi sau nu, eram mai mult un fel de poet, mă interesa mai mult să fiu în vîrful muntelui, aproape de cer, cu zăpadă în jurul meu. Acolo sus aveam senzația de libertate. Iar asta îmi plăcea tare enorm.

– Nu se poate să fi ajuns în echipa olimpică de schi numai cu poezie şi dorința de libertate. Ceva trebui să se fi schimbat pentru tine.

– Ai dreptate, ceva s-a schimbat într-adevăr. Am împlinit şaisprezece ani, iar tata mi-a spus că trebuie să mă maturizez şi să încep să-mi organizez viitoarea carieră.

– Iar tu n-ai fost de acord?

– Pentru nimic în lume. Tata era bancher, un om puternic. Cu cît mă împingea mai mult spre *Harvard* şi slujba de vară la o bancă, cu atît mă răzvrăteam mai mult. Erau anii '60, toată lumea cînta despre libertate, iar ideea de a sta închis cu el într-o bancă mă speria de moarte. Am petrecut şi mai mult timp pe pîrtiile de schi ca notele la învăţătură să fie mai mici şi să nu fiu acceptat la şcolile lui.

– *Harvard* ţi se părea ceva chiar atît de cumplit?

– Oh, da! Reprezenta lumea lui şi aş fi făcut orice ca să scap de ea. Simţeam că mă sufoc, dar nu voia să-mi dea drumul. Ca să pot pleca, a trebuit să mă întrec pe mine însumi. Intrarea în echipa olimpică de schi era singura mea şansă de libertate. Dar pînă la urmă s-a declarat satisfăcut că am ajuns cetăţeanul de onoare al oraşului şi m-a lăsat în pace.

– Ce s-a întîmplat cu poetul?

– Oh, e încă la locul lui.Mai tîrziu, după moartea tatălui mi-am publicat o parte din poeziile scrise pe munte. Ciudat, dar faptul că eram un schior faimos m-a ajutat să le public. Mă gîndesc la toţi acei scriitori care nu sînt publicaţi şi mă consider norocos, şi... Steven se opri. Nu ştiu de ce-ţi povestesc toate astea. E destul de straniu, dar am senzaţia că trebuie s-o fac; că există un fel de înţelegere între noi.

Poftim, iar o luăm de la capăt, mi-am zis, realizînd abia acum cît de mult mă captase povestea lui. Acum urmează vechea replică cu: „Ne-am mai întîlnit într-o altă viaţă. Cît de mică e lumea!"

– Mi se pare că ne cunoaştem deja, continuă el conform scenariului. Am avut... aceeaşi senzaţie şi în avion.

Se întoarse spre mine.

– Mmm, a fost tot ce-am putut răspunde. Doamne,

ce tupeu pe tipii ăştia! Dar ce să-i faci, trăieşte în California. Căutam un motiv să scuz ceea ce suna ca o replică tip. În California oamenii sînt mult mai deschişi în privinţa sentimentelor, mai preocupaţi de legăturile cosmice, am încercat eu să-l justific.

– Destul despre mine. Steven arăta teribil de stingherit de sinceritatea lui. Cum ai ajuns în lumea filmului?

– Am început ca balerină. Era modul meu de a-mi găsi libertatea. Iubeam dansul mai mult decît orice pe lumea asta, dar la douăzeci şi cinci de ani corpul meu a început să cedeze. Avusesem cîteva accidente. Am muncit din greu ca să-mi revin, dar nu s-a putut. A trebuit să mă ocup de altceva şi am fost norocoasă.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai fost dansatoare. Ai mersul unei balerine şi nişte picioare lungi ca acele frumoase lebede de care m-am îndrăgostit cînd eram la liceu şi ne-am dus cu clasa la un balet. Ştii, ani la rînd, m-am tot gîndit la lebedele alea.

– Vrei să spui că dacă ai fi ştiut c-am fost cîndva o balerină mi-ai fi răspuns la mesajele telefonice?

– Care mesaje telefonice?

– Steven, să nu-mi spui că n-ai aflat că te-am sunat.

– Nu, fiica mea era cea care lua mesajele telefonice, indiferent pe unde am călătorit. Chiar m-ai sunat, Elizabeth? Am întrebat-o anume dacă n-am primit nici o veste de la tine.

– Da, ţi-am telefonat de două ori.

– Nu-mi vine să cred că nu mi-a spus nimic. Draga de Jenn, uneori e cam posesivă, dar trebuie s-o înţeleg. Soţia mea a murit pe cînd era foarte mică.

– Oh, îmi pare rău!

– Jenn e o fată foarte dulce, dar a fost întotdeauna

o singuratică, iar eu m-am purtat prea indulgent cu ea. Am răsfățat-o. E vina mea.

– Unde e acum?

– Încă o mai răsfăț. Am trimis-o la Paris cu o prietenă şi familia ei. Fireşte, asta a însemnat o garderobă nouă şi alți pantofi. Copiii ăştia adoră pantofii. Dar ce naiba, încerc s-o fac să petreacă mai mult timp cu tineri de vîrsta ei. Iar dacă le plac pantofii, atunci o să-i cumpăr pantofi.

– Încearcă taberele de tenis de cîmp. Am prietene care se plîng că fetele lor sînt obsedate atît vara cît şi iarna de taberele de tenis din Florida, şi nu se mai gîndesc la altceva decît la concursurile din New York şi la Andre Agassi. Dar sînt ocupate.

– Sînt copii care se dau în vînt după sport, dar nu şi Jenn. Dacă soția n-ar fi murit şi-ar fi dorit poate ca Jenn să învețe tenis.

– Îi plăcea să joace tenis?

– Îi plăcea să facă de toate. La şcoală era vara înotătoare, iar iarna schioare. Am intrat împreună în echipa olimpică. Eram două suflete înrudite descoperind lumea. Nu prea ştiam ce e iubirea, ne apropiau alte lucruri. Eram foarte tineri şi ne-am căsătorit. Apoi Toni a murit zburînd cu un avion mic spre Hallstatt. Mi-au spus că era singură. N-a mai rămas nimic... Steven se opri din nou. Nu ştiu de ce-ți povestesc toate astea. Îmi cer scuze. Nu e conversația cea mai potrivită pentru un tip care a invitat o fată la un picnic.

– Oh, te rog, îmi place să te ascult vorbind despre tine. Şi în ciuda propriilor avertismente îmi plăcea. Poate era adevărat că nu-mi primise mesajele telefonice. Poate era adevărat că nu venise la întîlnirea de la hotel din cauza cauciucului spart. În orice caz, era o zi frumoasă, iar eu eram deja aici, un interludiu liniştit,

paşnic în ritmul îndrăcit al filmărilor. Ne-am aşezat pe iarbă cu crestele munţilor în jurul nostru.

Steven scoase din portbagajul *Fiat*-ului un coş cu mîncare şi o pătură.

– Aşteaptă numai să guşti din stridiile astea. Le-am cumpărat în dimineaţa asta de la Boqueria din Ramplas şi-am rugat bucătarul hotelului să le pregătească pentru noi. Poftim, spuse el deschizînd coşul cu aroma lui ameţitoare. Mai avem brînză Montana cu un pic de piper, o magifică baghetă cu o crustă tare, cele mai roşii mere pe care le-ai văzut vreodată, iar căpşunile astea sînt cele mai dulci şi mai delicioase pe care le-ai gustat în viaţa ta. Ador piaţa aia. Îmi venea să cumpăr tot.

L-am urmărit pe Steven punînd mîncarea pe o faţă de masă verde de parcă ar fi aşezat nişte bijuterii, era atît de încîntat de comorile lui. Să fie acesta unul din paşii experimentaţi în direcţia intermezzo-ului gastronomic dinaintea împlinirii carnale? Sau îi păsa chiar atît de mult?

– Iată şi vinul, am zis eu un pic cam jenată de calitatea inferioară a sticlei de vin scoasă dintr-o pungă maronie.

– Perfect, Elizabeth. Dă-mi voie s-o pun la răcit.

– Te-ai derajat prea mult. A fost foarte drăguţ din partea ta.

– Ţi-am spus-o deja în avion, glumi Steven, s-ar putea să fii iubirea vieţii mele.

De ce continua să-mi servească replici din seriale siropoase? Zău aşa!

– Din cîte am auzit şi-am citit despre voi, burlacii celebri, aveţi prea multe iubiri ale vieţii.

– Nu sînt decît exagerările presei de scandal, rîse Steven. Apoi surîsul dispăru. Ce pot face altceva decît

să o repet încă o dată. Sînt o persoană cu sentimente reale.

Nu! E prea frumos, arăta prea bine în razele soarelui. O imagine romantică descinsă direct din visele lui Bethy.

Cele care se transformau întotdeauna în conflicte sexuale. Nu mă puteam lăsa păcălită din nou, chiar dacă tot ce-mi spusese era adevărul gol-goluț.

– Aha, am evitat eu să-l iau în serios. Seducția continuă.

Să fie imaginația mea sau Steven arăta dezamăgit de remarca mea? Luă sticla şi începu să deşurubeze dopul. Cînd termină privi în sus spre mine.

– Cum merge filmul? Tonul îi era distant, impersonal.

– Grozav, încă cîteva săptămîni după care mă pot întoarce la New York pentru montaj, am răspuns eu veselă.

Apoi Steven nu vorbi decît despre muncă, iar eu am ocolit tot ce-ar putea duce la un subiect legat de sentimente.

Am jucat rolurile a doi americani veniți să lucreze în străinătate, purtînd o discuție amicală. În curînd se făcu şase, iar amîndoi trebuia să ne întoarcem în oraş pentru întrunirile de seară.

La coborîre şoseaua arăta şi mai abruptă.

– Nu-ți face probleme, pantele munților sînt specialitatea mea, mă linişti Steven, amuzat de frica care puse stăpînire pe mine, luînd o curbă periculoasă în plină viteză. La fel ca pe autostrada Pacific Coast. Manevra volanul cu o singură mînă. Ai condus vreodată pe autostrada aia? Şerpuieşte de la un capăt la celălalt.

– Nu. Cînd sînt în California iau întotdeauna avio-

nul. N-am avut niciodată timp să merg cu maşina pe-acolo, deşi mi-am dorit s-o fac.

– Ar trebui să încerci. Îţi dă o senzaţie extraordinară. Se întinde de-a lungul oceanului. Apele Pacificului îţi udă roţile, stînci albe ţîşnesc afară din valuri. California sută la sută. Data viitoare cînd treci pe-acolo, dă-mi un telefon şi voi fi încîntat să fac pe ghidul. Ne vom opri să luăm dejunul în Carmel şi desertul în Monterey.

– Sună foarte interesant, am fost eu de acord pe tonul acela degajat cu care răspunzi unor invitaţii cărora ştii că nu li se va da curs.

– Ascultă, de ce să aşteptăm atît de mult? Steven viră la o curbă, avînd doar un deget pe volan. Vineri termin munca şi aveam de gînd să fac o excursie pînă la Costa Brava. Priveliştea e magnifică şi mi-a venit o idee excelentă. Ce-ar fi să mă însoţeşti? Avionul meu pleacă duminică, aşa că te vei întoarce la timp ca să apuci să dormi şi să te pregăteşti pentru filmările de luni.

Nu ştiam ce să spun.

– Vom sta în camere separate, adăugă el repede. Haide, o să ne distrăm!

– În regulă, am acceptat eu, promiţîndu-mi să nu fac dragoste cu el. Poate spunea adevărul şi toate aventurile lui nu erau decît exagerările presei. Cine ştie? Mulţi bărbaţi atrăgători se ataşează de o singură femeie. Poate nu avea pe nimeni. În fond, dacă era să fiu sinceră, nu aveam nici eu.

– Rămîne pe vineri? întrebă Steven din nou.

– Sigur, de ce nu, am răspuns au. Nu aveam nimic de pierdut.

20

După despărțirea de Steven am început să mă gîndesc mai bine. Un afemeiat celebru. Dar nu părea aşa. Ar trebui să ştiu mai bine decît oricine altcineva ce înseamnă exagerările din presă... cînd lucram pe brînci acasă, viața mea socială era ca şi inexistentă şi uite cîte se spun despre mine. Ai crede că...

Vineri după-amiază, în numele menținerii unei vieți sociale şi sfidării imaginii mele de ființă obsedată de muncă, am plecat înaintea încheierii zilei de muncă şi-am alergat la hotel pregătind cîteva lucruri pe care să le iau cu mine la Costa Brava.

Neavînd prea mult timp la dispoziție, garderoba mea de weekend consta din nişte blugi tăiați, un tricou, adidaşi şi şapca de baseball pe care o purtasem ca să mă apăr de soarele fierbinte încă de dimineață, o pereche de blugi lungi, cîteva bluze curate şi o jachetă scurtă albastră.

Steven sosi la ora stabilită îmbrăcat într-o cămaşă albă cu dungi albastre, deschisă la gît, cu mînecile suflecate pînă la coate, proaspăt călcată, blugi decolorați şi mocasini crem. Mă întîmpină cu un zîmbet irezistibil.

Mi-am aruncat puținul bagaj pe bancheta din spate a jeep-ului şi-am urcat lîngă el.

– Arăți fantastic. Numai că pe şapca ta ar trebui să fie scris LA şi nu *Mets*. Data viitoare îți fac rost de o şapcă *Dodgers.* Arăți superb. Mă bucur că ai putut veni.

– Mulțumesc pentru complimente. Şi eu mă bucur că am putut pleca. Nu eram sigură că voi reuşi să scap. Săptămîna asta a fost cea mai înnebunitoare de pînă acum.

Adevărul se distingea uşor în tonul vocii mele.

– Pe aici lucrurile nu merg aşa de simplu pe cît sîntem noi obişnuiți, rîse el ca unul care îşi petrecuse şi el săptămîna filmînd într-o țară străină.

– În fiecare zi a apărut cîte ceva, am recunoscut eu. A trebuit să rescriem scenariul pentru că elementele comandate n-au mai apărut, anumite platouri de filmare n-au mai fost disponibile, iar unii tehnicieni, ba chiar actori, n-au venit la lucru. Dar secvențele au ieşit formidabil. De o spontaneitate extraordinară. Toți cei care au muncit la filmul ăsta au făcut o treabă grozavă, iar eu mă bucur că s-a terminat.

– Acelaşi lucru mi s-a întîmplat şi mie. Echipa mea a fost una de excepție, dar mă bucur că s-a terminat.

Am izbucnit în rîs.

Steven avea talentul deosebit de a mă face să cred că-l cunosc mai bine decît era posibil în timpul scurt pe care îl petrecusem împreună.

– Ştii, am spus eu relaxîndu-mă, am trăit mai mulți ani la Barcelona, dar n-am fost niciodată la Costa Brava.

– N-am ştiut c-ai locuit aici. Aproape c-am făcut-o şi eu, cu mult timp în urmă. Spania mi s-a părut întotdeauna o țară superbă. Cînd ai stat aici?

– Pe vremea cînd dansam. M-am angajat la o trupă europeană de balet aflată în turneu. După ultima reprezentație dată aici la Barcelona s-au întors la Paris, dar eu am rămas, m-am înscris în trupa de balet a operei. Eram foarte tînără, nu aveam decît nouăsprezece ani.

– Trebuie să-ți fi plăcut foarte mult aici dacă ai renunțat la Paris. Cum era cînd dansai aici? Trebuie să fi fost o experiență extraordinară pentru o tînără de nouăsprezece ani. Ce făceai?

– Ți-aş povesti dacă n-aş fi atît de obosită, am ocolit eu răspunsul. „De ce am adus vorba despre balet? Dacă ştia de Bethy? Toți amanții ei... Cîți au fost? Dacă aflase despre acrobațiile sexuale pe care Bethy le învățase la Barcelona? Nu, nu e adevărat, le ştiusem dintotdeauna; fusesem bine dresată."

– Nu-i nevoie să vorbeşti numai de dragul meu. Relaxează-te. Avem destul timp să stăm de vorbă.

– Păi, am tot vorbit săptămîna asta. La vremea cînd eu mai dansam încă, Steven probabil schia undeva în America... Era cu soția lui, un cuplu iubitor, sănătos, strălucitoarea tinerețe americană.

– Costa Brava arată cu totul altfel de pe vremea cînd ai fost aici, îmi atrase atenția Steven. E o mare îmbulzeală de hoteluri şi oameni, te-ai putea crede într-o stațiune oarecare. Dar te voi duce la locul meu preferat unde crestele sînt prea stîncoase ca să se construiască hoteluri, iar nisipul plajei e prea zgrunțuros pentru turişti. Singurele lucruri din jur sînt ruinele unei vechi fortărețe maure şi cîte un castel cocoțat în vîrful unei coline.

– E chiar atît de pustiu?

– Păi s-ar putea ca la poale să existe un teren de golf, în caz că şi-ar dori cineva un semn de civilizație.

– Grozav, am zîmbit eu. Mi-a plăcut întotdeauna viața în aer liber, dar nu apuc să mă bucur de ea decît cu ocazia filmărilor. Sînt o victimă a spațiilor închise din New York.

Ne-am continuat drumul spre nord printre colinele şi stîncile din Costa Brava.

Hotelurile de un alb intens, pietonii în costume de baie, cafenelele omniprezente şi magazinele cu tricouri din jurul nostru se retraseră lăsînd loc întinderii sclipitoare a mării.

Falezele erau acoperite de o vegetație de un albastru verzui bogată care cobora pînă la marginea apei, aruncînd o umbră diagonală peste nisipul auriu. Steven trase jos acoperişul jeep-ului şi ne continuarăm drumul în bătaia vîntului.

– Ține-te bine, mă avertiză Steven. Pe porțiunea asta asfaltul e plin de hîrtoape, n-aş vrea să te pierd.

Am observat că avea amîndouă mîinile pe volan, vorbea deci serios aşa că m-am apucat de scaun exact la timp pentru o smucitură care m-ar fi aruncat din maşină. Steven rîse.

– Ştiu c-ar putea părea că te duc mereu pe drumuri aiurite, dar crede-mă, nu încerc să te ucid.

– Eşti sigur?

Am rîs şi-am săltat ca doi copii în maşinuțele dintr-un parc de distracții.

Şoseaua fusese tăiată în piatra stîncilor ale căror vîrfuri erau ascunse de norii mişcîndu-se ca nişte fantome.

Priveam drept în jos la colțurile ascuțite de coral țîşnind din apa în culori schimbătoare.

– Sinistru, am spus eu. Va trebui să-mi amintesc de drumul ăsta dacă voi produce vreodată un film ştiințifico-fantastic.

– Nici o problemă, facem imediat nişte fotografii. Am în spate un *Nikon* nou care abia aşteaptă o şansă ca asta. Steven opri jeep-ul şi-am admirat în depărtare un crîng verde argintiu de măslini.

Dincolo de el, soarele după-amiezei îşi arunca razele roşiatice asupra unui mic sat maur, făcîndu-l să arate ca un oraş poleit cu aur.

– Un cocktail la asfinţit? întrebă Steven parcînd maşina cît mai departe de şosea după ce fotografiase zona.

– Steven, e minunat! Încep să cred că eşti unul dintre cei mai grozavi ghizi ai lumii.

Îşi vîrî mîna în răcitorul din spate, scoţînd două pahare şi o sticlă de *Absolut Citron*.

– Acum, spuse el, nu ne trebuie decît o piatră plată.

Ne-am aşezat pe un bolovan şi-am privit uluiţi culorile asfinţitului.

Deasupra întinderii albastre a mării nuanţele de smarald şi de portocaliu ars se împreunară, topindu-se în raze mistice de lumină.

Stîncile ţîşnind din apă deveniră dragoni roşiatici protejînd corăbiile singuratice pînă la ivirea zorilor.

– Este mai bine să plecăm înainte ca soarele să apună de tot. Steven luă paharele. L-am văzut dispărînd destul de repede, iar apoi se făcu întuneric beznă. În plus, mi-e o foame de lup. Dar ţie?

– Sînt lihnită.

– Pînă la far mai sînt doar cîteva curbe. Iar acolo vom da peste un excelent restaurant basc. O să-ţi placă la nebunie.

– Perfect! Cum de cunoşti drumurile atît de bine?

– Mă pricep la munţi, rîse el. Ştiu cum să-i iau.

– Bănuiam eu.

– Mergem?
– Mergem.

Nu trecu mult şi furăm invitaţi să ne aşezăm la masă într-un local situat prea departe de hoteluri ca proprietarul jovial, cu şorţ în talie, să nu fie un model de amabilitate. Restaurantul era aproape gol, în afara noastră mai exista doar un singur cuplu. Am fost serviţi cu vin roşu dulce, iar pe masă apăru un platou cu *marisco* proaspete şi felii de pîine cu coaja crocantă. Eram înconjuraţi de aroma puternică a usturoiului.

– *Mi special bouillabaisse?* sugeră proprietarul restaurantului.

– Da, ne-ar plăcea foarte mult, am fost noi de acord.

– Dar, trebuie să vă previn, va ţine mult, spuse omul într-o doară. Ştiu că voi americanii întotdeauna... repede, repede.

– Nu şi americanul ăsta, îl asigură Steven. eu locuiesc în California. Întreab-o pe prietena mea din New York.

– Nu în weekend-ul ăsta, l-am liniştit eu.

– Atunci e-n regulă.

– *Absolutamente*. Steven ridică ambele braţe ca să întărească acordul nostru unanim.

– Formidabil. Proprietarul era încîntat că ne putea oferi specialitatea lui culinară.

De multe săptămîni nu mă mai simţisem atît de relaxată. M-am lăsat pe spătarul scaunului admirînd manierele lui Steven – şi înfăţişarea lui atrăgătoare.

– Mai povesteşte-mi despre schi, Steven.

– O voi face dacă îmi povesteşti şi tu despre baletul din Barcelona.

– Facem un tîrg, am ocolit eu un răspuns direct.

Dacă îmi povesteşti astăzi despre schi, mîine îți povestesc eu despre balet. „Va trebui să fiu atentă, mi-am zis eu. Mă face să mă simt în largul meu. Anumite lucruri ar putea ieşi la iveală fără voia mea." Avem destul timp, am încheiat eu. În plus, ai promis că vei vorbi tu.

– Bine, încep eu, acceptă Steven înțelegător pe cînd proprietarul ne umplu paharele cu vin, curăță firimiturile de pe fața de masă cu pătrățele şi ne aduse să gustăm un pate proaspăt pînă *bouillabaise*-ul lui va atinge perfecțiunea.

– Ai schiat vreodată, Elizabeth? Chipul lui Steven radia.

– Nu, dar mi-ar plăcea.

– Vei reuşi poate să înțelegi ce-a însemnat schiul pentru mine. A fost libertatea mea. Cînd schiam nu mă temeam de nimic. În copilărie mă simțisem de parcă Dumnezeu mi-ar fi dat un munte numai mie. Uneori simt acelaşi lucru chiar şi acum.

Eram surprinsă de emoția pe care mi-o împărtăşea. Steven încetase să mai vorbească şi se uita la mine, hotărîndu-se dacă să continue sau nu.

– Te rog, nu te opri, l-am îndemnat eu.

El rămase o clipă pe gînduri, apoi dădu drumul aerului din plămîni şi continuă:

– Cred că mulți din copiii crescuți în acelaşi mediu ca al meu, în familii severe, religioase, cu tați care lucrează pentru corporații importante sau bănci mari aşa ca tata... bănuiesc că ne considerăm tații nişte tirani. Ei bine, pînă la şaisprezece ani am fost un puşti speriat, mereu agitat şi cam slăbuț. Acasă era groaznic. Tata îmi inspira o frică teribilă. Era un munte de om. Nu cred că fetele vor înțelege vreodată ce se întîmplă între băieți şi tații lor. Din clipa în care te naşti

aşteaptă de la tine să fii exact ca ei. Ai fraţi, Elizabeth?

– Nu, şi în copilărie n-am cunoscut prea mulţi băieţi.

– Dezamăgirea tatălui meu era evidentă. Nu trebuia să mi-o spună. Eram un visător care scria poezii despre copaci, iarbă şi cer înstelat. El era ferm hotărît să aibă un fiu cu stofă de *Harvard* sau *Wharton.* Sau cel puţin să fie un atlet aşa cum fusese el în tinereţe. Dar am dat-o în bară cu atletismul încă de la bun început. În prezenţa lui mă simţeam mic, nesemnificativ, invizibil, şi-am crezut mereu că-i plăcea să-mi dea senzaţia asta de nesiguranţă. Singurele clipe cînd mă eliberam de această senzaţie erau cînd alergam pe munte. Mă rostogoleam zilnic pe zăpadă ştiind că-l păcălisem.

Am început curînd să schiez, iar muntele a devenit locul cel mai important de pe lume. Dacă nu eram pe pîrtie, mă gîndeam la ea. Am crescut, am pus ceva carne pe mine, am devenit mai puternic şi, pe măsură ce oamenii au început să observe priceperea mea la schiat, am devenit mai uşor de acceptat. Dar la vremea aceea nu-mi mai păsa chiar atît de mult de aprecierea lui.

Datorită lui aflasem ce însemna libertatea şi era singurul lucru care conta pentru mine. Am început să tînjesc după munţi mai înalţi. Voiam să schiez prin locuri unde nu mai mersese nimeni. Jucam un fel de joc cu mine însămi: numai dacă voi coborî de pe muntele cel mai înalt într-un timp record voi reuşi să fiu liber cu adevărat.

Am ajuns cît de curînd să mă simt liber numai dacă coboram cu aproape o sută de kilometri la oră. Nu ştiu de ce, dar niciodată nu m-am gîndit la moarte

sau accidente. Apoi au urmat săriturile de pe stînci. Eram liber, zburam. Am primit o bursă de schi la colegiu şi n-a trebuit să mă duc la ore. Antrenorii îmi dădeau la vestiar răspunsurile corecte la teste, ca să obţin notele necesare şi să continui în echipa lor. În cele din urmă, am intrat în rîndul celor selecţionaţi pentru Olimpiadă şi-am cîştigat argintul.

A fost momentul culminant al vieţii mele, dar o experienţă teribil de personală. Eram atît de lipsit de teamă cînd schiam că întrecerea în sine nu-mi dădea emoţii precum celorlalţi concurenţi, dar senzaţia c-am cîştigat da.

Ziariştii mă iubeau pentru că interviurile mele amuzante le făceau treaba mult mai uşoară. Au scris despre stilul meu, l-au transformat într-o imagine. Am început să fiu cunoscut drept un tip uşuratic, nesăbuit. N-a fost adevărat, dar ştii cum oamenii ajung să se identifice cu rolurile atribuite.

Steven se opri din povestit cînd proprietarul restaurantului ne aduse un castron cu un fel de corn al abundenţei de un roşu aprins, punînd cu polonicul în castroane groase de ceramică amestecul ispititor din moluşte, usturoi, busuioc şi vin.

– Te rog, spune mai departe, l-am îndemnat eu, cucerită de starea de spirit a bărbatului din faţa mea. Ce s-a întîmplat după Olimpiadă?

– Cîţiva ani i-am petrecut împreună cu soţia mea urmînd zăpada, trăind din lecţiile de schi date politicienilor şi starurilor, trăgînd-o pe Jenn după noi prin toată lumea. Eram obsedaţi de zăpadă, întruchipam tinerii anilor '60. Apoi Toni a murit într-un accident de avion, iar eu mi-am ieşit din minţi de durere. Mama a luat-o la ea pe Jenn, iar eu m-am întors la viaţa mea de libertate, schiind pe munţii cei mai înalţi, găsind

zăpada perfectă. Mergem oriunde şi nu stăteam nicăieri prea mult. M-am apucat de sărituri şi-am fost plătit excelent pentru demonstraţiile mele, dar le-aş fi făcut şi pe gratis. Luam banii doar de dragul lui Jenn. Voiam să aibă totul. Am făcut reclame pentru echipamente sportive. Iar femeile au început să se ţină după mine. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori un tînăr? M-am azvîrlit printre stînci, pe apă, pe cer, răsucindu-mă, sărind în gol, făcînd salturi pe spate. Nu ştiam niciodată ce voi face, odată ce tălpile mi se desprindeau de pămînt. A fost incredibil. Bolovanii şi copacii îmi spuneau unde să aterizez. Nu m-am săturat niciodată de trombele de zăpadă.

Stăteam şi ne uitam unul la altul. În ochii lui apăruse o expresie nouă. Atinsese nişte coarde intime din sufletul lui şi o ştiam amîndoi. Am întrerupt tăcerea.

– Înţeleg ce simţi în legătură cu libertatea. A însemnat acelaşi lucru şi pentru mine. Nu ştiu ce altceva să-ţi spun decît că-mi pare rău. Te-am judecat greşit după întîlnirea ratată de la hotelul *Avenida*.

– Vechea poveste, zise el. Mai devreme sau mai tîrziu tot se descoperă că nu sînt un tip chiar aşa de rău. Dar sincer să fiu, Elizabeth, n-am mai vorbit cu nimeni despre modul meu de a schia. În general oamenii sînt mai interesaţi de emoţiile competiţiei, de munca grea, senzaţia de învingător... cum am cîştigat medalia de argint, ce-am crezut despre ceilalţi schiori. Crede-mă, pînă n-am ajuns comentator sportiv nu m-am gîndit niciodată la ceilalţi de pe pîrtie. Îmi pare bine că ţi-am spus ce-am simţit cu adevărat.

Am stat la masă, fără să ne grăbim, să impresionăm, să vorbim despre altele, să plănuim pe tăcute ce s-ar putea întîmpla mai tîrziu, aşa cum fac bărbaţii şi femeile la prima întîlnire. Dorise să-mi povestească,

iar eu dorisem să-l ascult. Era o senzație nouă, firească de tihnă şi prietenie pe care nu o mai simțisem cu nici un alt bărbat. Existase mereu un fel de bătălie ascunsă, atracție, respingere, a lor, a mea, pericole, constrîngeri, incitarea provocată de actul sexual care se aflase întotdeauna în centrul relației mele cu bărbații. Orgasmele erau ceva uşor pentru mine, simple realizări tehnice pe care le puteam îndeplini iar şi iar, ca să cîştig. Dar ce şi de ce cîştigam? Nu voiam să-l înving pe Steven, nu-mi doream decît să mai rămîn în starea asta nouă de fericire.

Proprietarul ne aduse nota de plată.

– Lasă-mă pe mine, am înhățat-o eu.

– Nu, eu te-am invitat.

– Dar m-am bucurat enorm de cina asta, iar povestea ta despre schi...

– Bine, atunci va trebui să o facem din nou şi întinse mîna spre degetele mele care o țineau cît mai sus.

– Încercați la *Pension Vista del Mar.* E la capătul drumului, pe dreapta. Proprietarul fericit al restaurantului ne mai făcu o sugestie. Iar dumneata şi soția veniți mîine aici, iar eu fac iepure special de la țară, foarte condimentat, dar pentru americani, o să pun mai puțin piper.

Ne-am luat rămas-bun de la el şi i-am urmat sfatul mergînd la *Vista del Mar,* luîndu-ne două camere proaspăt zugrăvite. M-am dus imediat la culcare sperînd ca dimineața să vină mai devreme.

Ne-am întîlnit la răsăritul soarelui, în lumina strălucitoare a dimineții de sîmbătă pe balconul care făcea legătura dintre camerele noastre.

– Ce zici de o plimbare cu bicicleta? mă întrebă

Steven. Am văzut aseară nişte biciclete în hol. S-ar putea să fie destul de greu să urcăm pe dealurile astea, dar gîndeşte-te că-ţi va face bine la picioare.

– Dacă mergi tu, merg şi eu, am acceptat provocarea. Gîndul că voi pedala prin prospeţimea asta de cristal mă umplea de entuziasm.

– Ia spune-mi, am ajuns în rai? am strigat eu fără să mă adresez cuiva anume pedalînd pe poteca din pădurile de stejari şi de pini.

– Nu sîntem departe, răspunse Steven. La vreo şapte kilometri de aici se află ascunsă o mică staţiune de golf. Vrei să joci?

– Mai întrebi? Am început să pedalez cu înverşunare în sus pe deal, hotărîtă să ajung prima, dar claxonul lui Steven sună în spatele meu scoţînd un orăcăit atît de caraghios că am izbucnit în rîs şi-a trebuit să mă opresc.

Cam la doi kilometri de destinaţie, am abandonat bicicletele şi ne-am căţărat pe stînci. Odată ajunşi în vîrf am salutat marea cu strigăte victorioase.

Steven începu să rostească cuvintele cu un pronunţat accent vestic.

– Aşa vorbeam eu în munţii mei de acasă din Colorado, dar la televizor nu-i voie.

– Îţi plac cîntecele din vest?

Am stat pe munte cîntînd cerului şi mării şi uitînd de plimbarea cu bicicleta.

După un timp am coborît printre stînci, strecurîndu-ne pas cu pas printre bolovanii alunecoşi. Am ajuns jos la un golf mic cu nisip alb, înghesuit între stînci abrupte.

– E destul loc pentru amîndoi. Nu e nevoie să stăm în acelaşi loc, am glumit eu cînd ne-am pus în sfîrşit tălpile pe ţărm.

– Sîntem lipiți, Elizabeth, uniți, e ceva între noi. Am simțit-o încă de cînd m-am aşezat lîngă tine în avion. De aceea noi...

Am alergat înaintea lui temîndu-mă că va spune prea multe. De cîte ori spusese prea multe? Şi atunci se va întîmpla, aşa cum se întîmpla întotdeauna, constrîngerea irezistibilă de-a fi acelaşi obiect sexual ascultător.

Îmi dădeam oare seama cît de uşor acceptasem întotdeauna orice mi s-ar fi cerut, urîndu-mă în adîncul sufletului, urîndu-i pe ei pînă nu mai suportam ura. Nu-mi mai doream aşa ceva. Nu voiam să risc ca ura să revină. Nu îndrăzneam să spun, nu îndrăzneam să ating. Mă simțeam prea nouă.

Pe malul apei, Steven mă ajunse din urmă, îşi scoase cămaşa şi se aruncă în valuri. Am plonjat la rîndul meu, lăsînd senzația de răcoare să-mi spele gîndurile.

– Ne vom usca repede cînd soarele se va rdica sus, la amiază, mă linişti Steven cînd valuri uriaşe amenințară să ne înece pe amîndoi. Obosiți, cu apă în nas şi urechi, ne-am întors pe plajă şi ne-am uitat la spuma valurilor.

– Vrei să-mi povesteşti despre baletul din Barcelona? mă întrebă Steven vesel.

– Aş face-o dacă soarele nu ne-ar bate aşa în cap. Dacă mai stăm aici un singur minut o să ne ardem.

Am urcat înapoi pe stîncile fierbinți acum şi ne-am găsit adăpost la umbra copacilor unde lăsasem bicicletele. Le-am încălecat şi-am pornit să explorăm ruinele unui castel pustiu.

– Mîine voi fi din nou la biroul meu din *Studio City,* spuse Steven. De aici pare o altă planetă.

– Este. Simțeam deja tristețea despărțirii de el. „Ai

grijă, m-am prevenit de una singură. Nu ştii mai nimic despre viaţa lui din Los Angeles. Dacă are o femeie pe care o iubeşte cu adevărat? De aceea a fost atît de prietenos, politicos, cavaler chiar în privinţa camerelor separate... sînteţi prieteni buni, lucraţi în aproximativ aceeaşi breaslă, vă bucuraţi de un weekend împreună, departe de casă." Los Angeles e o altă planetă, am repetat eu comentariul lui cu o voce amuzată. Şi la ce oră pleacă mîine nava ta spaţială?

Se uita la mine cu o privire prietenoasă, nimic mai mult.

– La trei, spuse el pe un ton impersonal, o cursă directă din Barcelona. Dacă am socotit bine, voi ajunge din timp la avion, iar tu te vei întoarce la munca ta.

M-am urcat înapoi pe bicicletă şi-am întors capul spre el. Mergea fără mîini ferindu-se de crengile copacilor.

– Hai să ne întoarcem, strigă el. Am de dat nişte telefoane.

Am revenit la pensiune, am dat telefoanele necesare, apoi am închiriat o barcă să facem un tur al coastei.

Mai tîrziu am luat cina la un restaurant din port, mîncînd creveţi proaspeţi pregătiţi la Valenciana.

– Cînd ai de gînd să-mi povesteşti despre anii în care ai dansat la Barcelona? m-a întrebă Steven, după ce-am devorat prima porţie de creveţi, comandînd-o pe a doua. Încep să cred că nu vrei să-mi povesteşti nimic despre viaţa ta, vrei să rămîi o femeie a misterului.

Am intrat din nou în panică.

„De ce insista? Simţise cumva? Destul! Ai promis că vei înceta. Ai o viaţă nouă, o carieră nouă. Tot ce

s-a întîmplat, s-a întîmplat înainte. Te întreabă doar ca prieten. De ce n-ar fi interesat de dans? Vorbeşte, dă-i drumul. Vorbeşte!"

– Ei bine, a fost cu mult timp în urmă, am început eu, şi eram o cu totul altă persoană, la fel ca tine, trăiam în aer. Acum trăiesc foarte mult cu picioarele pe pămînt, dar atunci eram o fată care nu putea trăi decît în aer. Acolo mă puteam roti şi răsuci, eram plină de cutezanță. Toată lumea spunea că piruetele mele erau nemaipomenite şi aveam un talent ieşit din comun pentru salturi, dar adevărul e că nu mă temeam de nimic. Acum în lumea filmului, trebuie să mă tem. Trebuie să te uiți în jurul tău ca ideile să nu-ți fie furate, la fel ca banii.

– Ce te-a făcut să te apuci de dans? mă întrebă Steven.

– Mama a fost balerină. M-a dus la Madame Verusha să vadă dacă mă acceptă în clasa ei. Am rămas la ea mai mulți ani. M-a învățat totul după metoda rusească. Apoi n-a mai contat cine mă pregătea, îmi cunoşteam deja centrul şi cum să-mi folosesc energia interioară şi puterea de concentrare, acestea fiind lucrurile cele mai importante pentru un dansator. La un an după ce am început să mă antrenez cu Madame Verusha, mama a murit. Din clipa aceea n-am mai făcut altceva decît să dansez.

– Deci ai fost întotdeauna propria ta stăpînă, chiar şi în copilărie?

– Nu, ca dansatoare am fost întotdeauna instrumentul cuiva, al coregrafului, al publicului. S-ar putea ca oamenilor din afară să le pară altfel, dar n-am fost niciodată stăpînă pe mine. Am făcut întotdeauna aşa cum mi s-a spus. Executam indicațiile primite.

– Nu-ți seamănă.

– Păi, nu m-am descoperit cu adevărat decît mai tîrziu. Misiunea mea ca dansatoare era să execut totul la perfecție. Nu mi-am pus întrebări. M-am asigurat că mă antrenez suficient, transpir suficient, trei ore de pregătire, şase de repetiții şi spectacole. Nu aveam alte gînduri. Era toată viața mea. Dar aşa şi trebuia. O balerină e îndrăgostită de dans.

– Nu ți-a lipsit după ce-ai renunțat?

– Oh, ba da, enorm. Un timp a fost îngrozitor, dar n-am avut de ales. Îmi accidentasem genunchiul şi spatele. Nu mai puteam executa genul de salturi şi piruete pentru care mă pregătisem toată viața şi eram renumită. Poate că n-ar fi trebuit să mă dau bătută atît de uşor, dar dacă un lucru ți-e atît de aproape de suflet, devine sensul întregii tale vieți. Nu mai puteam dansa la fel de bine ca înainte, iar asta îmi zdrobea inima, muream cîte un pic în fiecare zi. Ştii, mi se întîmplă chiar şi acum, mă duc la cîte un balet şi îmi doresc cu disperare să fiu pe scenă. E o prostie, dar într-un fel mă simt vinovată că nu sînt acolo.

– Nu e deloc o prostie. O pățesc de fiecare dată cînd transmit concursurile de schi. Doare ca naiba.

– Acum mă consider un fel de coregrafă, folosindu-mi colegii ca să-mi creez propriile viziuni. Vin la lucru în fiecare zi ştiind cum va arăta filmul meu şi ce anume trebuie să pun în el. Lucrez cu regizorul şi cu operatorul la fel cum un coregraf lucrează cu dansatorii. Sven e solistul, mişcîndu-şi aparatul de filmat aşa cum un balerin şi-ar mişca trupul, gesturi tehnice, pure. Iar toți ceilalți, scenariştii, actorii, echipa, toți avem rolul nostru artistic în viziunea mea, în baletul meu. Doar că momentul extazului e diferit pentru fiecare dintre noi, e o clipă specială de magie şi muzică. Aşa că într-un fel, eu încă mai dansez la Barcelona.

– Am văzut dansatori ca tine, Elizabeth. Îl urmăreşti şi ştii că e toată viaţa lor. Cu mult timp în urmă, pe cînd eram la New York, am văzut o fetiţă dansînd aşa. Era prea tînără şi prea slăbuţă, dar umplea scena. N-am putut-o uita niciodată.

– Poate eram eu, am glumit.

– Poate. Mă privea foarte serios.

– Lasă-mă să plătesc, l-am rugat eu pe Steven văzînd că achită din nou consumaţia de la cină.

– Nici o şansă. Vîrî rapid cîteva bancnote în mîna chelnerului. Mai ai multe de povestit.

– Oh, nu! Şi eu care credeam că m-am revanşat deja.

Am părăsit debarcaderul şi-am pornit înapoi cu barca pe fîşiile albe ale razelor de lună luminînd apa. Stelele păreau la o întindere de mînă. Am ajuns la ţărm, am legat frînghia de un stîlp, ne-am plimbat agale pînă la pensiune, ne-am urat prietenos noapte bună şi ne-am dus fiecare în camera noastră.

M-am trezit odată cu răsăritul soarelui şi am plecat să alerg pe plajă. Eram din nou eu însămi plutind spre culmi.

Umbra mea alerga pe mal alături de mine. Transpiraţia mi se încingea pe trup. La celălalt capăt al plajei am văzut o siluetă alergînd spre mine. Era Steven în nişte pantaloni scurţi albaştrii exact ca în visul meu. Am fugit unul spre celălalt pînă aproape că ne-am ciocnit.

Corpurile noastre erau încălzite, relaxate, lucioase. Ne-am luat de mîini şi-am continuat să alergăm pe plajă. Parcursem deja o distanţă de vreo doi kilometri cînd pe cer apărură nori cenuşii, dar noi am rămas pe

malul apei. Era prea frumos ca să plecăm. Ploaia va trece. Am încetinit, încîntați de senzația picăturilor moi pe piele.

Am mai mers cam o jumătate de kilometru, apoi vîntul şi-a schimbat direcția, iar temperatura a scăzut brusc. Cerul fu despicat de zigzag-ul fulgerelor şi grindina se abătu asupra noastră. Am luat-o la fugă spre stînci căutînd adăpost într-o scobitură. Grindina se transformă într-o aversă de ploaie.

Eram uzi leoarcă, abia mai răsuflam, cu părul lipit de fețe, apa revărsîndu-se de peste tot. M-am sprijinit cu spatele de piatră urmărindu-l pe Steven. Se potrivea atît de bine acestei vieți în aer liber. Zîmbetul îi era atît de natural. Din comportamentul lui dispăruse orice urmă de Rhet Butler sau James Bond. Era ceva atît de firesc să fim împreună. Dacă el putea fi...

– Sper c-ai adus coniacul, glumi ei. Fiindcă nu vom pleca curînd de aici.

– Eu aş prefera mai degrabă un pulover, am spus eu tremurînd.

Steven mă luă în brațe şi încercă să mă încălzească frecîndu-mi brațele şi umerii. Am simțit umflătura din pantalonii scurți şi m-am tras de lîngă el rămînînd în fața lui cu spatele lipit de stîncă, vechea tortură începînd să-mi apese creierul. „Dă-i ce vrea, trebuie! Trebuie! Ştii ce se va întîmpla dacă n-o vei face." Picăturile de pe ploaie se izbeau ritmic de bolovani. Steven mă trase înapoi în brațele lui şi-mi sărută creştetul capului.

Îl simțeam apăsîndu-se tare între picioarele mele. Atingerea îmi explodă în creier, iar amintiri pe care îmi jurasem să le uit mă îmboldiră din spate. „E Steven, nu trecutul. E Steven, nu trecutul, mi-am repetat eu ca un fel de incantație. L-ai putea iubi pe Steven. El te-ar

putea iubi." Dar memoria blocă orice altceva, iar fața lipită de pieptul lui deveni rigidă.

... Ploaia loveşte furioasă în ferestrele sufrageriei. Strada abia dacă se mai vede. Sticla s-a aburit din cauza căldurii din apartament. Nimeni nu poate vedea înăuntru. O fetiță cu păr blond pieptănat cu grijă stă în picioare în mijlocul unui covor de un roşu aprins. N-are pe ea nimic altceva decît un sutien negru din dantelă. Cupele aproape că i se potrivesc. Are paisprezece ani. Dar sutienul e tăiat expunîndu-i sfîrcurile în propriul lor cerc de dantelă franțuzească. Un bărbat stă în umbră pe o canapea cafenie. Îi spune ce să facă. Fata se duce la fereastră lăsîndu-l să-i vadă fesele tinere şi picioarele albe, frumoase. Îi vorbeşte din nou, iar ea se întoarce. Brațele îi sînt încărcate de brățări negre din dantelă. Bărbatul se ridică şi vine spre ea la fereastră. E foarte aproape. Expresia de pe chipul ei... Repulsie, repulsie, dar şi fascinație...

Am țîşnit din adăpostul nostru şi-am luat-o la fugă pe plajă. Vîntul şi grindina se năpustiră asupra mea, muşcîndu-mi picioarele pe la spate.

– Elizabeth, vino înapoi. Vino înapoi! strigă Steven în urma mea. Sîntem în mijlocul unei furtuni.

Odată ajunsă afară, am pierdut complet noțiunea locului în care mă aflam şi-am început să alerg orbeşte fără să simt ploaia. Am urlat la valurile sălbatice, spărgîndu-se de stînci, chinuindu-mă să-mi smulg imaginile din minte. Dar vocea mi se pierdu în vînt. Am deschis gura, iar ploaia mi se revărsă pe gît. M-am înecat, am rîs, am plîns şi-am alergat prin noroiul care mă trăgea în jos.

Steven apăru din zidul de ploaie.

– Te simți bine, n-am vrut să te supăr... Îmi pare rău...

Am rămas pe loc plîngînd în hohote.

– Te rog, nu plînge. Eu niciodată n-aş fi... E-n regulă. Nu mai ştia ce să spună ca să mă calmeze. Te rog, lasă-mă să te ajut.

Am încercat să mă ridic din noroi, prea slăbită ca să înfrunt picăturile mari şi grele împingîndu-mă înapoi.

Steven mă luă în braţe, tremurînd la rîndul lui din cauza frigului şi mă duse aşa tot drumul pînă la pensiune. Vocea lui Bethy mergea odată cu noi, sfîrtecîndu-mi sufletul. *N-o să mă auzi niciodată plîngînd. N-o să mă auzi niciodată plîngînd.* Mi-am muşcat limba pînă lacrimile au încetat.

După ce-am ajuns la pensiune, Steven, din fericire, nu spuse nimic. Mi-am revenit suficient ca să-mi dau seama că nu mai putea prinde cursa spre Los Angeles. Am plecat repede în camera mea.

Am intrat în baie, m-am postat sub duş, am dat drumul la apa fierbinte şi m-am silit să stau sub ea, spălîndu-mi braţele şi coapsele. „Tatăl tău te-a violat, Elizabeth, dar nu mai erai o fetiţă. L-ai fi putut opri. Ai fi putut spune. Dar te-ai prefăcut că nu se întîmplă nimic. Pantofii de balerină apăreau exact atunci cînd aveai nevoie de o pereche nouă, de haine noi, te ducea peste tot, regina lui, bucurîndu-se de schingiuirea ta. Ai fi putut spune..."

Nu puteam risca. Compania de balet... pentru noi nu conta decît dansul şi muzica.

„L-ai fi putut opri. Madame Verusha bănuia deja. Te-ar fi ascultat. A fost vina ta, vina ta, vina ta." Am dat drumul la apă rece, ieşind din aburul călduţ. Mi-am spălat pielea de pe burtă şi piept. „Vina ta, vina ta."

... E duminică, o după-amiază tîrzie de iarnă, ime-

diat după lăsarea întunericului. O maşină opreşte la hotelul Plaza. *Portarul cu umbrela lui uriaşă aleargă să ferească de ploaie o fată de paisprezece ani îmbrăcată într-o blană de iepure. Tocurile pantofilor noi se izbesc de trotuarul ud. O urmează un bărbat cu o înfăţişare distinsă. Se vor aşeza curînd la o masă de la* Palm Court, *paltoanele fiind lăsate la garderobă. Sînt înconjuraţi de sunetele viorii şi harfei, de palmieri, flori, candelabre de cristal. Şeful de sală se apropie.*

– Ca de obicei, domnule? Un coniac pentru domnul, et pour... *fiica cea frumoasă,* la plus belle... *ahh...* voil. *Face cu mîna unui chelner să-i arate prăjiturile pregătite anume pentru ea. Ea alege una şi stă dreaptă pe scaun mestecînd delicat bucăţile delicioase. Însoţitorul ei distins îşi pune mîna peste a ei lăsată în poală.*

Da, mă purtam ca o fată binecrescută, o vedea toată lumea. Cei prezenţi vedeau o tînără cu prospeţimea unui boboc abia înflorit, îmbrăcată într-o rochie din catifea verde cu mîneci lungi venită într-un pachet de la magazinul Saks *de pe Fitfth Avenue, cu dantelă albă la gît punînd în evidenţă pielea trandafirie. Purta părul strîns la spate, din coc scăpînd doar o şuviţă. Oricare persoană de la celelalte mese putea observa că tatăl are o atitudine cam posesivă, dar nu e decît mîndria unui tată. Cine ar fi bănuit că sub rochia din catifea verde cu dantelă albă purta sutienul tăiat, simţindu-şi sfîrcurile frecîndu-se de catifea, aşteptîndu-l ascultătoare, cine şi-ar fi dat seama ce se întîmplă cu adevărat? Cît se temea de el, cît de mult îl iubea.*

– Elizabeth, te simţi bine? Trebuie să plecăm imediat. Steven îmi bătu în uşă.

Am închis apa fierbinte, dar n-am simțit diferența.

Zece minute mai tîrziu eram deja pe şosea, mergînd cu toată viteza, încercînd să scurtăm cele trei ore cît ne-ar fi trebuit să ajungem la aeroportul din Barcelona. Am deschis radioul ca să aplanez tensiunea pe care nici unul din noi nu îndrăznea să o întrerupă. Ochii lui Steven erau îndreptați asupra asfaltului din fața noastră, ai mei spre adevărul dinăuntru...

Apoi, am avut cincisprezece ani şi... aş fi putut spune.

Cine te-ar fi crezut?

– Uită-te la ea, ar fi spus lumea. Fetele astea anorexice visează mult. Uite cum tremură pînă şi vara. Nu se poate ca el, ar fi comentat toți, un violonist faimos...

Amintește-ți ce ți s-a întîmplat la petrecerea de ziua tatălui tău. În sufragerie era prezentă o mulțime de oameni, veniți să-l sărbătorească. Toată lumea bună. Faimoasa soprană de la Metropolitan *urma să cînte acompaniată de tatăl tău. Ți s-a permis să bei un pahar de şampanie, dar cînd nu se uita nimeni ai mai băut unul, apoi încă unul.*

Aveam de gînd să spun. Mă uitam în jur la obiectele noastre de artă, la oamenii ținînd în mîini paharele cu şampanie, erau muzicieni renumiți, intelectuali. Mă vor ajuta. Citisem cărți, existau agenții. Trebuiau să afle adevărul despre casa asta. Am dat să le atrag atenția.

– Vă rog, vreau... vreau...

– Bethy! Stai jos, te rog! vocea lui bubui de la celălalt capăt al încăperii. Vocea lui te oprea întotdeauna, furîndu-ți cuvintele, lăsîndu-te fără răsuflare, nu-i aşa?

– Vreau... vreau...

– Bethy. Te rog, mă întrerupse din nou. Cînta tare notele de la vioară, întinzîndu-le, alungîndu-ți alcoolul din minte. Bethy Dolly, nu vezi că toată lumea aşteaptă s-o audă pe marea noastră soprană. Urmează să înceapă imediat. Nu-i supăra pe oaspeții noştri. Fii bună, du-te repede în bucătărie şi adu-i doamnei un pahar cu apă, pune-l pe pian.

M-am uitat din nou la cei din sufragerie, fără să mai fiu mînată de alcool. Era un abis de fețe reci şi şoapte răutăcioase, sunetul unghiilor imaculate lovind nerăbdătoare şi glasurile drese subtil. Ce vedeau ei aşa cum stăteam în fața lor, de cincisprezece ani, un metru şaizeci? Purtam rochia din mătase neagră fără umeri cumpărată de el anume pentru această ocazie. Eram foarte slabă, dar trupul era al unei femei. Avea dreptate, vor crede c-a fost vina mea. Ajunsesem părtaşa la conspirația împotriva mea.

Cînta din nou notele ascuțite.

Am alergat afară din cameră auzind în urma mea aplauze puternice cînd soprana îşi anunță repertoriul. Uitaseră deja de mine.

„Mai tîrziu în seara aceea s-a înfuriat pe tine. Te-a bătut. Tu nu te-ai opus niciodată.

După două săptămîni ai fost invitată la o probă de balet. Erai prea tînără şi-ai dansat de parcă niciodată în viața ta n-ai fi auzit cuvîntul balet. Te-ai făcut de rîs.

Dar ai fost acceptată oricum. Cum altfel? Cum altfel! N-ai ghicit că fusese mîna lui? Ştiai că se folosise de influența lui. Nu-i aşa? Nu-i aşa?

N-am ştiut, n-am ştiut. N-am vorbit niciodată cu nimeni.

Dar ceilalți dansatori ştiau cum ai ajuns acolo. I-ai auzit şoptind. Nu-i aşa? Nu-i aşa?

I-am auzit... dar le-am întors spatele..."

Steven conducea cu amîndouă mîinile pe volan, privind drept în fața lui. M-am silit să fredonez odată cu radioul.

M-am concentrat ca întreaga mea persoană fizică să se poarte de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Dar ochii lui Steven nu mai erau interesați de mine. Gîndurile îi erau îndreptate deja în altă parte, distante, departe de mine. „L-ai putea iubi, mi-am zis eu, dar el nu te iubeşte.

Sfîrşitul de săptămînă s-a terminat, iar gîndurile i-au luat-o înainte. Peste trei săptămîni, la Los Angeles, abia dacă îşi va mai aminti de tine, dar tu, tu îți vei aminti mereu." Am continuat să fredonez melodia de la radio, iar Steven a continuat să conducă în tăcere.

Am sosit la aeroportul din Barcelona, am înapoiat maşina şi-am ajuns în ultima clipă la autobuzul care pornea spre punctul de îmbarcare.

Ne-am croit drum pînă la uşa din spate ca să mai economisim cîteva secunde. Întîrziasem prea mult ca să verificăm bagajele lui Steven, aşa c-am alergat cu ele spre poartă.

– Spune-le să mă treacă pe lista de pasageri, vin imediat cu paşaportul. Steven îmi întinse un teanc de hîrtii se grăbi spre cabinele telefonice.

Am făcut cum mi-a cerut şi-am rezolvat problema biletului înainte de primul anunț al zborului, dar Steven rămînea la telefon. M-am dus la chioşcul de ziare şi l-am urmărit prin aglomerația de oameni.

Gura îi era aproape de receptor, mîna stîngă jos. Discuția era importantă. Un reportaj interesant, sau poate prietena lui. Scoase un carnețel.

Îşi nota unde să o întîlnească mîine în California? Steven termină de scris şi se uită prin mulțime spre ghişeul de la poartă de parcă m-ar fi căutat pe mine,

dar ochii îi rămaseră fixați pe agitația provocată de niște puști înghiontindu-se între ei. Ochii îi căutară prin jur pînă dădură de ai mei. Am coborît repede capul, revenind la reviste. Cînd l-am ridicat din nou Steven venea spre mine.

– Elizabeth, ne vom mai întîlni?

M-am întors. Nu eram pregătită să dau glas gîndurilor mele. Vocea lui Bethy îmi mai chinuia conștiința, hohotind. Dacă începeam să vorbesc s-ar putea să se strecoare afară.

– Te voi revedea? repetă Steven.

Nu i-am putut răspunde.

– Ascultă, știu că mai ești supărată pentru ce s-a întîmplat pe plajă, dar crede-mă, a fost o neînțelegere nu ți-aș face nici un rău. Elizabeth, te rog, vorbește cu mine. Ne vom revedea?

– Nu.

– De ce?

– Nu pot.

– De ce nu poți?

„Nu! m-am avertizat. Nu spune nimic. E aproape. Va ieși afară. Odată ce-ai spus lucrurile astea au darul de-a distruge mai rapid ca un incendiu. Toamna asta Steven are toate șansele să ajungă un reporter sportiv cu o normă întreagă. Nu-și va asuma riscul de a se lega de tine. Știi cît de repede își va schimba atitudinea dacă va începe să bănuiască măcar ceva. De ce i-ar păsa de tine?"

– Elizabeth, ascultă-mă! Trebuie să știu dacă te voi vedea din nou.

– Îți mulțumesc pentru un weekend foarte plăcut, Steven. M-am chinuit să-mi găsesc vocea. Țîșni afară cu putere. Bethy... i-am făcut vînt înapoi, silindu-mă să pronunț cît mai clar. Dar tu vei pierde avionul ăsta.

– Te rog, nu-mi place să te las aşa. Ce-aş putea spune...

– N-am nimic, serios, eu... am tras aer în piept. Ar fi mai bine să pleci, au dat deja drumul femeilor şi copiilor.

Ochii lui Steven se micşorară, gura deveni o linie pe maxilarul pătrat, fără surîsul ei obişnuit.

Dacă ar pleca odată, aş reuşi să mă stăpînesc. Lacrimile lui Bethy îmi înțepau pleoapele.

– Aşteaptă paşaportul tău. L-am împins pe Steven de lîngă mine, dar el îmi apucă mîna şi se întoarse. Fața lui o studie atentă pe-a mea.

– Îți mulțumesc c-ai venit cu mine, spuse el în cele din urmă cu un uşor accent. Se depărtă, ducîndu-se să-şi ia biletul de urcare. Apoi postura de Rhet Butler reveni şi porni mai departe legănîndu-se fără să-şi mai întoarcă capul.

Am stat şi i-am urmărit avionul pînă a dispărut de pe cer.

21

După ce m-am întors în oraş m-am dus direct la recepția hotelului.

– Voi pleca. Vă rog să-mi pregătiți nota de plată.

– Cum doriți, senora. Funcționarul apăsă pe o sonerie să vină cineva să-l înlocuiască şi se duse la computer ca să facă socotelile necesare.

Odată ajunsă în cameră n-am răspuns la telefon şi nici nu m-am uitat la mesaje.

Am mers direct la dulap. Tot, tot ce era provocator, strîmt, sexy putea da oricui idei despre mine, aşa că trebuia scos, distrus.

Am luat rochia din mătase albastră purtată la petrecerea lui Mercedes, mai largă acum că slăbisem, dar la fel de strîmtă pe fese, şi-am tăiat-o cu foarfecele pînă am făcut-o bucăți.

Rochia neagră, fără spate, bluza roşie care nu era strîmtă, dar avea o culoare țipătoare, rochia albă din pînză, transparentă în lumină. Da, pantalonii scurți de la Venice Beach şi colanții.

Le-am împuns şi le-am ciopîrțit, apoi m-am aşezat ca să înfrunt imaginile vii care ştiam că-mi vor biciui mintea.

Nu mă mai puteam preface că nu-mi amintesc.

... Am zece ani, intru în dormitor. Port pijamaua cu buline pe care tata mi-a cumpărat-o ieri. Închid uşa şi răsucesc cu grijă cheia în broască, atentă ca de afară să nu se audă nimic. Mă las jos în mijlocul camerei gemînd, încercînd să trag jos pijamaua. Mă zvîrcolesc, trag de ea, dar sînt prinsă în capcană de mirosul transpiraţiei şi a apei lui de colonie intrate în pielea mea.

Înnebunită, trag de pe raft jucăriile de pluş cumpărate de tata, felicitările de ziua de naştere prinse de ele cad la podea. Îl iau mai întîi pe Lulu, ursul maroniu, pe Lulu l-am iubit întotdeauna cel mai mult. Desfac larg picioarele lui Lulu şi-l împung cu foarfeca de mai multe ori. Pun urşii în mijlocul camerei, ondulatorul se încălzeşte la locul lui, îi înţep şi îi sfîşii pînă le simt mirosul blănii, carnea mea, arzînd.

Urşii atîrnă fără vlagă, acceptîndu-şi pedeapsa. Îl iau pe cel alb cu inimioare pe lăbuţe şi îi desfac picioarele pînă le aud rupîndu-se. Nu mai e bun de nimic, trebuie aruncat afară, distrus. Mă duc să aduc coşul de hîrtie, cel pictat cu pui de tigru, dar coşul e alb, puii zac toţi pe podea, morţi. Sînt rupţi în două, iar în jurul lor e plin de sînge. E vina lui Lulu, vina lui Lulu. Îl calc în picioare pînă ce din faţa lui nu mai rămîne nimic.

Am încetat cu plînsul. Fac metodic curăţenie, adunînd toţi puii morţi. Îmi scot partea de sus de la pijama şi îi învelesc în ea. Mîinile îmi sînt îngheţate, degetele abia mi se mişcă, dar lucrez repede. Adun puii morţi şi îi pun în coş. Îl înfăşor pe Lulu în pantalonii de la pijama şi îl pun deasupra puilor morţi. Acum nimeni nu va mai vedea chestiile oribile dinăuntru. Doar pijamaua albastră cu mirosul apei lui de colonie.

Îi voi spune tatei că s-au stricat şi a trebuit să-i arunc. Nu e ceva neobişnuit, nu, nu deloc neobişnuit.

Mă duc să stau pe pat. Sînt goală. Frigul din degete îmi urcă pe braţ. Mă sprijin cu spatele de perete, e rece, tot mai rece. Cu cît tremur mai mult cu atît mi-o doresc mai mult. Pneumonie! Ce minunat să arzi din cauza febrei.

Dacă mor mă voi trezi oare lîngă Marya? O vreau pe mama mea, ţip eu în sufletul meu, acolo unde nu mă aude nimeni. Te rog, Dumnezeule, o vreau pe mama. Mă uit în diagonală şi în sus spre locul unde peretele întîlneşte tavanul, e atît de alb, totul e atît de alb. Stau şi mă uit pînă peretele pare să fi dispărut. Nu mai există pereţi în camera mea, numai nuanţa de alb.

Vîr mîna sub pături şi scot afară pistolul ascuns al Maryei, mîngîindu-l aşa cum făcuse ea. Îi frec răceala de frunte şi de braţe.

Cheia se răsuceşte în broască, iar în cameră intră tata. E îmbrăcat într-un costum închis şi ţine în mînă vioara.

Strîng pistolul şi mai tare la piept.

Tata se opreşte şi rămîne complet nemişcat.

– Dă-mi pistolul, Bethy Dolly, mă îndeamnă el linguşindu-mă. Ştii cît de mult te iubesc. Te iubesc, micul meu trandafir. Acum haide, scumpa mea, dă-mi pistolul. Bethy, dă-mi pistolul. Stă nemişcat.

Ca un aparat de filmat în mişcare, trăsăturile lui Bethy apar în prim plan.

Nu mai e faţa unei fetiţe. E faţa mea de acum. Ridic pistolul şi îl îndrept spre el.

Tata vine încet spre mine, păşind cu mare grijă.

– Elizabeth, mă roagă el, dă-mi pistolul. A ajuns aproape de patul meu. Ştii cît de mult te iubesc. Pen-

tru noi n-a contat niciodată altceva decît dansul şi muzica. Ştii cît de mult mă iubeşti.

Apăs pe trăgaciul pistolului şi camera explodează.

În seara aceea am găsit apartamentul potrivit. Imediat după plecarea proprietarului am încuiat uşa şi m-am plimbat iar prin el.

Mai întîi sufrageria. Austeră, cu ferestrele dînd în curte, o masă urîtă, o canapea urîtă. Fără podoabe de care să mă agăţ lacomă, fără flori, fără cristale, fără perne, fără pahare.

În dormitor doar o fereastră mică, un pat simplu şi un scrin vechi. Nu există nici o oglindă cu excepţia celei de la baie. La ce mi-ar folosi? Tot nu vedeam ce-mi arătau. Patru pereţi singuratici, o celulă strîmtă în care voi avea curajul să privesc înăuntrul meu. Pînă n-o voi face, viaţa mea va fi lipsită de sens.

Mă plimb încoace şi încolo pe coridorul îngust care duce înapoi în sufragerie. Apartamentul e o replică aproape identică cu cel în care locuisem pe vremea cînd dansam.

Toţi anii ăştia de autoamăgire în care m-am prefăcut că sînt Elizabeth. Cum de-am putut să mă îndepărtez atît de mult de mine însămi?

Mai întîi am convins pe toată lumea, apoi m-am convins pe mine. De cîte ori am văzut treaba asta în scenarii şi în romane, personajele apără imaginea falsă pînă sîmburele terorii dispare complet.

Dar iată că mi s-a întîmplat şi mie. Părţi întregi ale vieţii mele mi-au fost smulse din memorie. Marya? Nu m-a lăsat niciodată să-i spun mamă.

Cum a murit de fapt? Numai un copil ferit de restul lumii putea crede că mama i-a murit atît de repede de pneumonie.

Dar, mai tîrziu, n-am căutat niciodată adevărul. Sau am făcut-o, apoi l-am alungat din minte. Am părăsit America, iar cînd m-am întors, totul se întîmplase într-o altă viață.

Capul începu să-mi zvîcnească. Trecuseră ani de la durerile de cap ale lui Bethy, dar forța lor era încă o amintire vie. „Ia repede pilulele altfel va fi prea tîrziu." Obişnuiam să le port la mine. Trebuie să fie pe undeva, în valiză, undeva.

– Nu, nu lua nimic, am strigat ca o acuzatoare în apartamentul gol. Ce s-a întîmplat cu Marya? Trebuie să ştii. Trebuie să-ți aminteşti. Ştiai de pistol. E mama ta. Cum de-ai putut-o alunga din minte? Dacă iei pilulele vei adormi, aşa cum faci de obicei, iar cînd te vei trezi totul va fi uitat.

– Ai putea afla, am continuat să strig. Există rapoartele medicilor legişti şi oameni care ştiu cum a murit, prietenii din orchestră, pe care îi cunoşti. I-ai putea găsi cu destulă uşurință. Dacă i-ai întreba despre Marya...

Fața slabă a Maryei şi vocea ei cu accent rusesc îmi reveniră atît de viu în minte de parcă ar fi fost în cameră cu mine. Implora, distrusă: „Las-o în pace, Roland. Cum ai putut?

Ea nu înțelegea. M-am concentrat asupra ochilor adînciți în orbite, aceiaşi cu cei pe care îi avea cînd zăcea întinsă în pat cu tăticul între noi."

Creierul părea să-mi strîns ca într-o menghină. M-am ridicat să beau nişte apă şi m-am apucat imediat de spătarul scaunului, chinuindu-mă să ajung la canapea. Din colțul ochilor vedeam un fel de ceață străbătută de linii în zigzag.

Ora opt, abia fusese şase. Cum am putut sta atît de mult pe un scaun tare?

În gură aveam un gust coclit, iar limba îmi era umflată. M-am ridicat şi m-am sprijinit de perete pînă am ajuns la canapea.

Ora nouă? Dar nu fusese decît opt. Probabil că am adormit din nou. Asta trebuie să fie. Am pornit spre dormitor.

Douăsprezece? N-am mai dormit niciodată atît de mult? Mă trezesc întotdeauna la şapte, n-am nevoie de ceas deşteptător.

La opt ar trebui să fiu pe platou, mai bine îl sun pe Jose. Tonul telefonului îmi bîzîi dureros prin creier şi pun receptorul la loc.

Mă uit în oglinda din baie la ochii înceţoşaţi de pe faţa palidă, ceva de mîncare, un duş, aer proaspăt, apoi mă voi duce la lucru.

Încep să scot lucrurile din valize. Termin repede, n-am luat decît puţine cu mine. Dar umplutul celor două dulapuri mici îmi cere prea multă energie.

Mă sprijin de scaune, dulapul ăsta pentru pantaloni şi ăsta pentru rochii, sau invers. Ăsta pentru rochii şi celălalt pentru pantaloni, plus însemnările, hîrtiile, programul de filmare sînt în poşetă, nu, în servietă. Ahh, aici erau pilulele, trebuie să iau nişte apă. Ciorapii în sertar...

Am mers împleticindu-mă pînă în bucătărie şi am dus cana la buze, dar îmi erau prea amorţite ca să beau, iar apa mi se vărsă pe piept.

Mi-am aruncat pilulele pe gît şi mi-am sprijinit capul de perete ca să nu cad. Mai bine mă întind, patul simplu fără ornamente, fără scuze...

M-am chinuit să ajung în dormitor şi acolo m-am prăbuşit pe pat. Am căzut, cît e de minunat să cazi. Dar dacă cad prea departe...

Brusc, telefonul începu să sune.

– Elizabeth, sînt eu, vocea spartă a contelui pătrunse pînă la mine.

– Nu te aud, vocea mea se strădui să iasă din gura uscată.

– Nici eu. Sînt în maşină, spuse el. Aşteaptă, te chem peste cinci minute după ce ies de pe strada asta.

Fac un efort şi pun la loc receptorul. De ce nu nimeresc cadrul telefonului? Ah, da, stau întinsă pe o parte. Şi e întuneric. Telefonul sună din nou.

– Elizabeth, sînt eu. Vocea contelui e clară, uşor răstită. Acum mă auzi?

– Da, răspund eu în şoaptă.

– S-a întîmplat ceva? De vinerea trecută nimeni nu mai ştie nimic de tine. Au trecut şase zile.

Şase zile? Nu se poate!

– M-am mutat într-un apartament, a fost tot ce i-am putut spune.

– Da, da ştiu, se răsti el şi mai nerăbdător. M-am dus pînă la urmă la hotel şi i-am mituit. Se pare c-ai cerut ca numărul de telefon să nu fie dat nimănui. M-a costat nişte pesetas. Ce se întîmplă cu tine?

– Nimic. M-am ridicat în capul oaselor. Nu-mi plăcea tonul lui.M-am chinuit să-mi fac ordine în gînduri. Am fost plecată în weekend, apoi m-am mutat.

– Mult stimata mea parteneră, îl auzeam trăgînd din *Gauloise,* ai căzut atît de uşor sub vraja acelui notoriu jurnalist american?

– Nici vorbă! mi-am înfrînt mînia. Am avut probleme cu compania din New York. Ţi-am lăsat luni un mesaj ca să-i anunţi şi pe ceilalţi. Cum? Nu l-ai primit? Ei ce să-i faci, se mai întîmplă. Îmi pare rău, foarte rău, eram sigură că... O minciună, o minciună necesară.

– Bine, nu face nimic, continuă el fără să se lase îmbunat pentru că nu mă credea. Trebuie să te întorci imediat. Iar avem necazuri cu banii. Banca franceză vrea un raport, date exacte înainte să ne dea a doua tranşe de bani. E dreptul lor, iar noi trebuie să ne conformăm.

Zumzetul din urechi se opri brusc. Mințea. Nu exista altă explicație. Am vorbit vineri cu banca. Nu mi s-a spus nimic de nici un fel de raport. Cifrele sînt pentru el. M-am purtat ciudat, iar el e neliniştit din cauza mea. Are dreptate. În locul lui aş face la fel. E foarte uşor să pierzi bani cînd faci un film.

– Îl poți pregăti?

– Pot, de ce nu? am replicat eu. E dreptul lor. Da, îl voi întocmi dimineață. Dar mintea mi-o luă razna din nou... însemnările, hîrtiile, notele de plată... în servieta din sufragerie, nu, în dulap, pilulele, în baie...

– Elizabeth, vocea contelui îmi întrerupse gîndurile. Ce-ai spus? Sau au apărut iar interferențe? Mă auzi?

– Fireşte că te aud. Un raport pentru bancă. Am totul aici la mine în apartament. Nu-mi trebuie decît cîteva ore ca să-l scriu.

– Bine. Atunci ne întîlnim mîine la şapte la *La Luna.* Era mai degrabă o poruncă decît o rugăminte. Vom lua un aperitiv şi vom sta de vorbă şi poate îi vei arăta partenerului tău nişte cifre, da?

– Da, *La Luna,* la şapte, voi veni. Vom lua un aperitiv.

– Elizabeth, ce se întîmplă acolo? Eşti cumva cu un amant?

– Bineînțeles că nu. Mă chemi în mijlocul nopții, dormeam tun.

– Draga mea, e doar şase, rîse el de mine.

– Dormeam. Probabil c-am răcit. Îți mulțumesc că m-ai trezit. Camera mea e în spate şi e întuneric.

– Ceva nu-mi miroase bine. Chiar eşti bolnavă?

– Fii liniştit, n-am să mor. Mîine la şapte. Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți.

După ce-am pus la loc receptorul şi-am aprins lumina am văzut şocată două tăvi, una cu o omletă mîncată pe jumătate, cealaltă cu supă şi salată. Amîndouă aveau chitanțe de la localul care servea mîncare acasă, cu două date diferite. Pilulele lui Bethy erau lîngă mine şi fără să ştiu cum am pierdut două zile.

M-am trezit din nou la şapte dimineața, ca de obicei, înainte să sune ceasul şi mi-am pregătit o cafea tare. Capul încă îmi zvîcnea dar parcă nu cu aceeaşi forță. Poate n-a fost decît un virus.

Am traversat cu grijă sufrageria ca să mă asigur. Eram încă uşor amețită, dar mergeam drept, aşa, totul era în regulă, nu eram decît slăbită. Cafeaua tare mă va pune pe picioare... uite servieta, pe scaun, priveşte înăuntru, exact, hîrtiile, notele de plată, programele, cifrele, totul aranjat frumos şi ordonat.

M-am aşezat la masa simplă, mi-am instalat laptop-ul şi m-am apucat de treabă. În apartamentul mobilat cu zgîrcenie nu se auzea nici un zgomot. Nimic nu era al meu, nu exista trecut, nimic interesant.

Nici un indiciu al unei bucurii sau suferințe viitoare, nici sunete, nici raze de soare dinspre stradă. Era exact ce-mi doream.

Raportul îmi luă mai mult timp decît în mod normal, dar l-am terminat şi-am plecat să găsesc o imprimantă ca să trag discheta pe hîrtie. Afară, arşița părea să se ridice de pe pietrele străzilor, iar mirosul de benzină al traficului aglomerat te îneca.

Am găsit imediat un birou de copiat acte, apoi m-am oprit pe Paseo de Gracia la o cafenea, apoi pe Plaza de Cataluna traversînd piața plină de oameni şi porumbei, după care am pornit spre Ramblas de Cataluna spre insula de flori din centru de unde se ajungea în port.

La capătul Ramblas-ului se formase un baraj de turişti germani cu rucsacuri şi sandale opriți să privească o trupă de pantomimă dînd un spectacol în fața tarabelor vînzătorilor ambulanți. O întoarcere la stînga, iar de acolo prin străzile întortocheate din Carierul vechi pînă la hotelul *Colon.*

– Doamnă. Funcționarul îmi întinse un pachet cu manuscrise, scrisori şi mesaje. Şi ați mai primit o scrisoare prin curier.

– Ce drăguț din partea ta să o accepți în numele meu! Era într-adevăr un gest frumos. De obicei primeai o hîrtiuță galbenă prin care erai informat să te prezinți la un oficiu poştal.

El mă privi ciudat.

– Fireşte c-am primit-o, se$ora, ne-ați cerut doar s-o facem. Aşteptați o clipă. Poftim. *Gracias.*

– Mulțumesc. Am continuat să răsfoiesc scenariile noi şi notele de plată din New York.

– Poftim, doamnă, spuse funcționarul revenind cu un plic trimis prin Federal Express.

I-am rupt marginea şi-am găsit o scrisoare de la Steven. Am ținut plicul la lumină. Data era ştearsă. L-am pus cu grijă în poşetă şi-am plecat de la hotel.

De cealaltă parte a pieței catedrala se înălța uriaşă deasupra mea, turiştii îngrămădindu-se în fața ei în soarele după-amiezei.

M-am lăsat pe cel mai apropiat scaun al unei cafenele, am pus scenariile într-o parte a mesei aranjate

frumos, iar scrisoarea de la Steven în mijloc. Am studiat scrisul de pe plic.

Scrisul poate fi ceva atît de personal, ca prezența persoanei respective.

L-am deschis.

Dragă Elizabeth,

Mă uit cum Barcelona dispare sub mine şi mi-e greu să exprim senzația de gol. Mi-am promis la Costa Brava că nu mă voi supune chinului de-a încerca să-mi explic sentimentele pentru tine. Dar uitîndu-mă în jos la oraşul ăsta frumos, te văd zîmbind şi ceva din mine îmi cere să-ți scriu aceste rînduri. Simt legătura dintre noi şi ştiu că simți la fel dar, dintr-un motiv necunoscut, o respingi. Pe drumul de la Costa Brava n-am vrut decît să te țin în brațe. Mi-a cerut un efort deosebit să nu mă uit la tine.

Cînd ne-am întîlnit în avion, ți-am spus în glumă c-ai putea fi iubirea vieții mele. După acest weekend, ştiu că e adevărat. Nu ştiu de ce mi-e atît de greu să-ți spun lucrurile astea în față, dar gîndul că nu te voi mai vedea niciodată e mult prea îngrozitor ca să-l ignor.

În tot timpul cît ne-am purtat ca prieteni, mi-am imaginat arătîndu-ți marile pîrtii ale lumii, ne-am văzut zburînd prin aer, împrăştiind zăpada din Innsbruck, Mont Blanc, stînd în fața focului dintr-o vilă din Aspen, spunîndu-ți cît de mult te iubesc. Albeața pielii tale, m-aş putea pierde în ea.

Ce e iubirea dacă nu o stare înălțătoare cînd cel care iubeşte radiază de fericire, vibrează de energie, iar lumea e locul magnific care ar trebui să fie. Lucrul cel mai cumplit că tu şi cu mine ne-am obişnuit să ne

imaginăm găsind iubirea şi nu să vedem persoana căutată.

Elizabeth, o iubire ca asta, apare o singură dată în viață. Să nu riscăm s-o pierdem. Indiferent ce s-ar întîmpla tu eşti femeia pe care o iubesc.

Steven.

Am citit din nou scrisoarea oprindu-mă la cuvintele „Indiferent, ce s-ar întîmpla, tu eşti femeia pe care o iubesc." Apoi mi-am luat corespondența, am plătit şi-am plecat din cafenea, plimbîndu-mă de la Barrio Gotico la Avenida Portal de L'Angel, traversînd Plaza de Cataluna, apoi pe Paseo de Gracia.

Strîngeam în mînă scrisoarea lui Steven. Ia să vedem, îți spun tot ce s-a întîmplat, totul despre Bethy. Apoi vei trăi fericit alături de mine, producătoarea cu tulburări de comportament pentru care nimeni nu îndrăzneşte să-şi asume riscul.

Revista *People* putea descrie cît de bine înțelegea fostul burlac faimos indignarea simțită de rețeaua de televiziune pentru care lucra cînd în fiecare fițuică de scandal se dezvăluia adevăratul trecut al soției lui. Nu avea nimic împotrivă să se retragă. Şi cît de frumos se purta cu ea! Cît de exemplar! Fluturam scrisoare, tremurînd agitată pînă am ajuns la apartament. Hainele erau tot pe podea. Am stat o clipă pe loc, recunoscătoare încremenirii tăcute. Aici aproape că mă simțeam invizibilă. Tot restul era afară.

La şapte şi cincisprezece la *La Luna,* contele era străjuit de două tinere, o scandinavă de un metru optzeci cu părul blond lins şi o frumusețe africană foarte suplă. Restaurantul era italienesc, din cele mai moderne cu lespezi pe jos unde fiecare sunet e amplifi-

cat. Mulțimea mai în vîrstă în haine elegante se simțea bine alături de clienții tineri îmbrăcați în negru. Instalația de aer condiționat era nemiloasă.

– Elizabeth, aici.

Contele îşi flutură viguros bastonul printre cele două metereze.

– Salut, am zis atentă ca vocea să-mi sune calmă şi nepăsătoare. Însoțitoarele ne lăsară să ne ocupăm de problemele noastre. M-am uitat la conte zîmbindu-i cu admirație

– N-a fost rău c-am întîrziat un pic.

– Raportul cu cifrele? Trecu imediat la subiect aprinzîndu-şi o *Gauloise.*

Studie cu grijă toate informațiile şi cifrele incluse în raport. Verifică fiecare coloană pînă fu mulțumit că totul era în ordine. În cele din urmă, partenerul meu îşi recăpătă încrederea şi umorul. Dar mai era ceva.

– Yves e aici, mă anunță contele.

– La Barcelona? De ce ar veni oare aici? am întrebat eu? Yves Bolanieu nu face călătorii de plăcere.

– De plăcere sau nu, să ştii că i-am văzut *Bugatti* cel lung şi alb sau cum s-o fi numit, tîrîndu-se ca o insectă preistorică prin traficul de pe Ramblas.

– Maşina lui? Înseamnă că are de gînd să rămînă.

– Nu neapărat. Îşi trimite maşina oriunde merge, fie că rămîne fie că nu. Capota are un fel de antet din crom, iar plăcuțele de înmatriculare, îți vine să crezi, au trecute pe ele numele lui. Fostul tău prieten refuză să se maturizeze.

– Păi, de chestia asta nu-l putem învinui. Există acuzații mult mai grave.

– Serios? Urechile contelui mai că zvîcniră la gîndul că nişte picante bîrfe internaționale se vor adăuga arsenalului său impresionant.

– Nici o şansă, am zîmbit eu dezaprobator.

– Dar ia ghiceşte cine era lîngă el, cu şarmul şi zîmbetele ei strălucind în soare.

– Habar n-am.

– Dansatoarea de flamengo, proprietara clubului *Las Cuevas.*

– Mercedes? De data asta chiar că eram curioasă.

– Da, aşa o cheamă. Mi se pare c-am auzit c-o cunoşti foarte bine.

– Nu te mai preface. Ştii că o cunosc bine.

– E adevărat, voi două aţi făcut senzaţie la fiesta din Pamplona... pentru un anume toreador. În urmă cu cîteva săptămîni, da? Şi aţi plecat de la pensiune dimineaţa foarte devreme.

– Cum de ştii toate amănuntele astea?

– *Mi belissima,* cei bogaţi, de viţă regală şi faimoşi au prea puţine secrete pentru mine. E o parte absolut necesară a afacerilor mele.

– Afaceri? Şi anume?

– Nu prea sînt sigur – dar pînă la urmă secretele sînt cele care te fac să cîştigi sau să pierzi bani.

– Şi Jorge? Ştii cumva ce s-a întîmplat cu el?

– *Absolutamente!* Povestitorul din faţa mea îşi stinse ţigara şi se lăsă pe spate ca să-şi înceapă relatarea, dar era clar că ghinionistul Jorge îl plictisea, nu mai era un subiect de actualitate. Cînd a dat peste depozitul lui de arme, poliţia belgiană a fost foarte dură cu Jorge al nostru. L-au reţinut pentru un timp nedeterminat. Contele se opri.

– Şi apoi? Apoi? am stăruit eu.

– Oh, da, îhmm. Acum Yves e cel care deţinea puterea, dar contele, binevoitor, va încheia de dragul meu povestea neînsemnată a lui Jorge. Se pare că existau mai multe depozite în mai multe oraşe. Dar

n-ai de ce să te îngrijorezi pentru Jorge, mai ales după cum s-a purtat cu tine.

– Închisoarea l-ar putea distruge. Nu i-o doresc.

– Elizabeth, nu-ți face probleme. Pînă la urmă, cu ajutorul unor bani proveniți din Franța, nu știu de ce anume din Franța, dar am eu bănuielile mele, autoritățile s-au declarat satisfăcute, iar Jorge a fost eliberat.

– Unde a plecat? Nu e la Barcelona.

– În clipa de față, dacă e să dăm crezare zvonurilor, se află pe undeva prin Orientul Mijlociu, încercînd să-şi salveze compania petrolieră. Monsieur Bolanieu şi-a dat toată silința să-l elimine din competiție şi se pare c-a reuşit aproape în întregime.

– Şi Mercedes? Ea ce rol joacă în toate astea?

– *Mi belissima,* fii tare. Jorge deține o parte destul de mare din clubul *Las Cuevas,* dar acum că creditorii sînt pe urmele lui, nu ne rămîne altceva de făcut decît să ghicim.

– Nu-mi vine să cred aşa ceva despre Mercedes. În clipa în care prietenul şi partenerul ei are necazuri ea aleargă în brațele duşmanului lui de-o viață.

– Draga mea, e clar că eşti o novice în ale faimei. Mercedes nu vrea decît să-şi salveze clubul. E dreptul ei.

– Dar trebuie să existe şi alți sponsori în afară de Yves.

– Ce importanță au toate astea pentru noi? Filmul îi aparține în întregime, finanțarea e solidă, iar talentul nu lipseşte. Jorge nu mai e aici ca să ne bată la cap. Iar Yves Bolanieu? Este foarte posibil să se afle la Barcelona ca simplu francez îndrăgostit de o frumoasă dansatoare de flamengo. Dar n-ai decît să te convingi singură.

– Ce vrei să spui?

– Ilustrul cuplu tocmai şi-a făcut intrarea. Contele despică aerul cu bastonul îndreptîndu-mi atenţia asupra barului.

Mercedes arăta superbă într-un taior *Chanel,* de un alb imaculat. Era uşor să recunoşti o creaţie *Chanel.* M-am gîndit la noaptea în care am văzut-o pe Mercedes dansînd pentru prima oară. Îmi amintesc că-mi spusese „Rodolfo şi cu mine vom dansa pe gratis în filmul tău. Dansăm flamengo din dragoste". Preţul acestui taior, ca şi al poşetei albe, nou-nouţe era mult mai mult decît din dragoste. Yves era şi el îmbrăcat în alb, un costum *Armani* din mătase fină.

Contele continuă să vorbească.

– Ai văzut ce poartă pe degetul inelar de la mîna stîngă? Bastonul păru să se fi mişcat din proprie voinţă.

– Văd, cum să nu. Lumina căzu pe un inel cu un diamant mare în formă de perlă.

Dar, în drumul lor spre bar, cei doi păreau să se vadă doar pe ei înşişi. Contele lovi cu bastonul în masă.

– După părerea mea cazul de faţă e foarte simplu. Poc, poc. Pentru mine, scumpa de Mercedes şi scumpul de Yves arată ca un cuplu de îndrăgostiţi. Poc.

– Şi cum rămîne cu Rodolfo?

– N-a fost decît o căsătorie din interes. Poc. E ceva de la sine înţeles. Rodolfo îşi are amicii lui, iar Mercedes, ea are pe toată lumea. Poc, poc, cum ai fi tu, spre exemplu.

– Poftim, m-am burzuluit eu. Cu cîteva minute în urmă nici nu-ţi aminteai numele ei, iar acum eşti sigur că-i sînt iubită

– Draga mea, dacă ai ajuns partenera mea de

afaceri pentru mine e o datorie sfîntă să ştiu totul despre amanții tăi. Banii şi reputația mea nu pot depinde de toanele unei femei.

– Atunci de ce crezi că eşti în siguranță? l-am întrebat ironic.

– *Belissima* Elizabeth, gîndeşte-te numai cine ți-au fost amanții.

– Nu mi se pare o recomandare prea grozavă, am rîs eu din toată inima.

– Ah, dar te înşeli. Arătă spre bar. Iată doi oameni foarte şmecheri, deştepți... foarte deştepți. Sînt, de asemenea, plini de succes, foarte talentați şi foarte frumoşi.

– Şi ce recomandare e asta pentru mine?

– Viețile lor n-au început aşa.

– Te înşeli, l-am corectat eu. Eu cred că Mercedes şi Yves au fost întotdeauna frumoşi.

– Aici ai dreptate. Bastonul lovi din nou în masă, aprobîndu-mă.

Conversația devenea ridicolă, dar eram atrasă fără voia mea.

– Tot nu înțeleg de ce e ăsta un avantaj în afacerile tale cu mine?

– Pentru că dacă amanții tăi n-ar avea aceste caracteristici nu m-aş încrede în puterea ta de judecată.

Ideea mi se păru extrem de amuzantă.

– N-ar strica să convingi băncile să-ți urmeze criteriile în acordarea împrumuturilor, i-am spus eu. Cine ştie, s-ar putea să fie în avantajul lor. Cît de primitiv din partea lor să se ia numai după rata creditelor.

– Sînt bancheri burghezi. Tonul lui îi arăta disprețul pentru întreaga comunitate financiară. N-au sîngele albastru al unui aristocrat care ştie că relațiile de familie şi cele de amor sînt factori determinanți pentru a

stabili cui merită să-i împrumuți bani şi cui nu.

– Să ştii că băncile mă consideră demnă de încredere. Industria filmului e cea care face nazuri.

– Draga mea, crezi c-am garantat la banca din Franța şi mi-am investit propriii bani fără să ştiu totul despre tine? Mult mai mult decît povestea tinerei balerine din Barcelona cu inima zdrobită de prea mulți bărbați care a muncit din greu pînă a reuşit să se impună. Ştiu totul, totul.

Am înghețat. „Nu, era imposibil. Nu ştia nimeni, absolut nimeni. N-am spus niciodată. Nu putea să... poate că aflase despre fiecare bănuț cîştigat şi toți iubiții mei, dar nu despre... Mă punea la încercare, era un test, sînt puternică. Caută o armă posibilă... în caz că într-o zi ar avea nevoie de ea."

– *Belissima,* nu arăta atît de îngrozită de nişte simple informații despre trecutul tău.

Mi-am revenit repede şi-am replicat cît mai degajat:

– Vorbeşti de parcă lumea ar fi împînzită de spioni.

Contele îşi dădu seama că nu voi muşca din nadă, dar nu se opri.

– Există oameni care nu supraviețuiesc, deşi se prefac de minune. Pentru mine ei nu sînt parteneri ideali. Dar tu eşti o luptătoare. E o parte integrantă a personalității tale, inoculată atît de adînc că nici nu-ți dai seama că alții nu ştiu să supraviețuiască.

– Lumea filmului e infestată de rechini periculoşi, asta o înveți foarte repede.

Se uită la mine cu o privire pătrunzătoare, străpungînd dincolo de clişeul răspunsului meu.

– Există mai multe lucruri interesante care te-au făcut să supraviețuieşti atît de bine. Cine ştie, într-o zi vei vrea să-mi povesteşti mai multe, ce zici?

– Nu e nevoie, am zîmbit eu sardonic. Întreabă pe oricine. Muncesc prea mult ca să fiu interesantă.

– Dar poate există secrete pe care nu le cunoaşte nimeni, da

– Te înşeli. Citeşti prea multe articole de senzaţie.

Contele reacţionă imediat, o tresărire imperceptibilă, dar de necontestat. Îşi nota în minte. Protestasem de prea multe ori. Va face totul ca să afle de ce. Schiţă un zîmbet.

– Dar acum este prea tîrziu. Cifrele pe care mi le-ai arătat sînt perfecte. Sîntem într-o formă excelentă, aşa cum le place să spună americanilor. Mă bucur să văd că ţi-ai mai revenit după răceală. Trebuie să plec. Împături documentul primit de la mine şi îşi luă bastonul.

I-am aruncat unul din zîmbetele mele cuceritoare, vînat şi vînător studiindu-se după confruntare, apoi m-am lăsat pe spătarul scaunului.

– Şi unde îşi va petrece seara scumpul meu domn? L-am măsurat din cap pînă în picioare sperînd să-i abat atenţia de la persoana mea.

– Ce drăguţ din partea ta! În seara asta mi se oferă şansa extraordinară de a mă întîlni cu o tînără frumoasă din Londra venită la Barcelona să cînte la operă. E frumoasă, talentată şi pe deasupra ambiţioasă, va şti să aprecieze sprijinul meu. De dragul aparenţelor, contele revenise la masca sa de *bon vivant*. Îşi aranjă cravata şi lăsă în mod intenţionat pe masă raportul pe care mi-l ceruse.

– Oh, nu, l-am oprit eu cînd a vrut să plătească. Te rog, e rîndul meu. Ne-am sărutat pe amîndoi obrajii, iar el plecă.

Mi-am aprins o *Gauloise* din pachetul lăsat anume, am comandat un *Campari* şi am urmărit rotocoalele

de fum înălțîndu-se în aer. Bărbatul era un excentric, crud poate, dar îmi făcea o favoare spunîndu-mi tare şi clar ceea ce ştiam deja – în lumea filmului, ca de altfel oriunde altundeva, nimeni nu-ți dă milioanele de care ai nevoie pentru finanțarea unui film dacă nu sînt sută la sută siguri de stabilitatea ta mentală.

Dacă mă apucam de un fel de terapie psihologică şi secretele mele ajungeau la urechile unor reporteri? Aşa se întîmplă întotdeauna, cineva aude ceva, apoi întreabă, întreabă şi întreabă din nou. Încep să caute, există documente, spitale, oameni.

Pornesc atacul cu articole mici. Şi cine ştie cine le citeşte, apoi spune mai multe sau fabulează? Nu sînt un star de cinema sau o artistă ca secretele să mă facă mai interesantă; nu le-aş putea povesti unor reviste sau în cadrul unor emisiuni de la televizune ca importanța mea să crească într-un mod pervers.

Sînt o persoană care se ocupă de afaceri ca oricare alta, care negciază cu bănci şi corporații. Pentru ei n-aş mai prezenta credibilitate. Dacă se află ceva voi risca tot ce-am realizat în anii ăştia.

Mi-am stins țigara în scrumieră. Mercedes şi Yves se aflau tot la bar, preocupați doar de ei înşişi. Nu m-au văzut. Am pus nişte pesetas pe masă şi-am ieşit printr-o uşă laterală fără să trec pe lîngă ei.

22

În săptămîna care urmă m-am dus zilnic la birou, jucînd rolul persoanei stăpîne pe sine, aşa cum plănuisem, dar joi seara cînd m-am întors în apartamentul meu, am verificat neliniştită numele de pe cutiile poştale de la parter...

Da, avusem dreptate, la etajul întîi se afla cabinetul unui doctor Yarez, internist. Nu mă mai puteam păcăli, zvîcnirile uşoare din piept, începute după durerile de cap, deveniseră mult mai puternice. Îmi petrecusem ziua răsfoind documente şi rapoarte, îngrozită de palpitaţiile următoare pentru că de fiecare dată cînd apăreau erau tot mai crîncene. În cele din urmă ajunseră împuşcături în jurul inimii.

Am urcat alene treptele pînă la apartamentul meu şi mi-am notat în agendă numărul de telefon al doctorului Yarez. Nu se ştie niciodată.

Dimineaţa palpitaţiile dispăruseră, iar eu am scotocit printre hainele împrăştiate încă pe podeaua din sufragerie, mi-am ales ceva simplu şi am plecat. Poate totul va fi în ordine. Dar la amiază durerile din piept reveniră şi-am simţit că nu mai primesc aer.

După un examen medical complet, doctorul Yarez,

un bărbat în vîrstă cu înfățișarea unui tată, mă chemă solemn în cabinetul lui.

– Sînteți o femeie tînără care se bucură de o sănătate excelentă.

– Atunci ce e cu durerile astea din piept?

– Mai mult ca sigur că sînt provocate de o tulburare nervoasă, îmi explică el blînd. Ştiu că vă surprinde, dar am văzut de nenumărate ori cazuri de genul ăsta.

– Şi atunci... ce pot face? am întrebat eu simțind o senzație nouă de sufocare. Doctorul păru să-mi studieze atent reacția.

– Se$ora, n-ați dori să vă recomand un psiholog să vă ajute cu problemele pe care văd că le considerați motivul acestei stări?

Îşi dăduse seama? Atît de uşor?

Doctorul continuă calm, înțelegător:

– Cred c-ar fi mai bine să vă recomand un specialist.

Aproape c-am izbucnit în rîs de ironia sorții. Cum să nu, spune da, du-te la un aşa-zis psiholog şi-ți vei vedea viața relatată în toate ziarele din Barcelona.

„Producătoarea Povesteşte Totul despre Abuzurile Din Copilărie"! Iar durerile din piept se vor vindeca ca prin minune.

– Nu e posibil, i-am spus eu categoric, doctorului Yares. Peste o săptămînă mă întorc la New York.

– În cazul ăsta vă recomand ca imediat ce ajungeți acolo să vă căutați un psiholog. Tulburările psihice pot provoca genul de dureri de care vă plîngeți.

– Bine măcar că nu e vorba de inimă. Lucrez în cinematografie, stările astea sînt destul de obişnuite.

– Atunci n-am cu ce să vă ajut. Îmi scrută fața cu toate seriozitatea.

Nu! Nu se putea! Trebuia să fac ceva... nu exista... Senzația de panică şi de sufocare puse din nou stăpînire pe mine.

– Doctore, te rog, am nevoie de ajutor... eu... eu... Iar în ultimul timp am tot soiul de vise... visele... Doctore, l-am implorat eu, încercînd să nu-i vorbesc pe un ton stăruitor. Înțeleg la ce vă referiți, dar un psiholog nu va rezolva nimic deocamdată. „Fii calmă! Poartă-te cît mai normal." N-am destul timp la dispoziție. Nu mi-ați putea prescrie cumva nişte calmante pînă ajung acasă?

– Nu, nu se poate. Farmaciile nu le eliberează atît de uşor. Iar părerea mea e că v-ar provoca alte necazuri.

– Dar, doctore. Intrasem în panică, dar nu-mi mai păsa. Nu pot lucra aşa! Credeți-mă, vă rog. N-ați fost niciodată pe un platou de filmare. Săptămîna care urmează e cea mai importantă. Vom încheia filmările. Tensiunea care apasă pe umerii mei e prea mare ca să o înfrunt în aceste condiții şi nu mă pot opri. Ce să fac? Nu-mi puteți da chiar nimic pentru calmarea nervilor?

– Nu e vorba de calmare, îmi replică el plin de înțelegere. Dar vă voi prescrie o doză slabă de valium, pe care s-o luați numai înainte de a merge la culcare. Situația asta de stres emoțional împiedică organismul să se odihnească, îl ține într-o stare de încordare. Dar, mă preveni el, rețeta va fi numai pentru o săptămînă şi n-o veți putea folosi decît o dată. Începu să scrie, apoi rupse foaia.

– Vă mulțumesc foarte mult.

– Domnişoară, vă rog, ştiu că nu mă cunoaşteți şi-mi dau seama cît vă e de greu, dar... Se ridică, înconjură masa şi veni lîngă mine. Vorbiți cu un psi-

holog imediat ce ajungeți acasă. Reacția aceasta s-ar putea datora totuşi stresului zilnic al meseriei pe care o practicați şi va dispărea de la sine după cîteva zile de odihnă, sau, se uită la mine cu privirea unui doctor preocupat de pacientul său, poate deveni extrem de periculoasă pentru sănătatea dumneavoastră. Credeți-mă, sănătatea fizică de care vă bucurați acum, s-ar putea să se schimbe radical.

– Vă mulțumesc foarte mult.

– Încercați mai întîi cu o jumătate de pastilă. Uneori e suficient.

Am plecat de la doctor şi-am alergat sus în apartamentul meu, strîngînd în mînă prețioasa rețetă. Am pus hîrtia pe pervazul ferestrei ca să descifrez ce-mi scrisese. Cinic, numai cinci miligrame de valium, doi ori zece pastile, pentru cinci zile.

Dacă împart în două fiecare pastilă şi le iau cu vin, mi-ar ajunge pentru zece zile, dar asta însemna numai două miligrame şi jumătate, nu vor avea nici un efect... În oraş există mii de oameni pe care i-ai putea ruga să-ți vîndă tot felul de calmante, mi-am reamintit eu... Nu... se va afla... şi încă foarte repede.

Cunoşteam o altă metodă, una mai simplă pe care o perfecționasem în vremurile baletului. Am plecat din apartament ca să caut o farmacie şi am intrat în prima întîlnită în drum, un magazin mare cu tot felul de produse şi oamenii răspîndiți prin fața rafturilor.

La tejghea erau doi farmaciști, unul va sta tot timpul cu ochii pe mine. Am ieşit repede şi am pornit pe o stradă laterală.

După încă două farmacii am găsit-o pe cea potrivită, un magazin mic în care clienții se plimbau printre rafturi, la tejghea stînd doar proprietarul.

– *Por favor,* i-am dat eu veselă rețeta.

Se uită la ea.

– *Si senora, cinco minutos.*

– *Gracias.*

Proprietarul luă rețeta cu el în spate, la cutiile cu pilule. L-am auzit bătînd la maşină eticheta, iar în cinci minute se întoarse.

– *Aqui, senora.*

– *Gracias.* Am plătit pilulele şi l-am urmărit punînd rețeta pe tava pe care o observasem ceva mai devreme de cealaltă parte a casei de marcat.

– O zi plăcută, doamnă. Încerca să fie amabil cu mine vorbindu-mi în engleză.

– Şi dumneavoastră. I-am acordat un zîmbet încîntător şi m-am dus să mă uit la raftul cu farduri.

Reveni la tejghea ca să-şi termine munca. Am aşteptat şi-am ascultat... perfect... telefonul sună.

– *Hola.* Farmacistul îşi îndreptă atenția asupra celui de la telefon.

Am mai aşteptat o clipă. Bătea ceva la maşina de scris, ochii îi erau fixați asupra tastaturii... mi-am trecut repede mîna deasupra tejghelei spre tava cu rețete de lîngă casa de marcat.

Cea de deasupra trebuia să fie a mea. Am înhățat-o şi am părăsit magazinul.

După încă patru farmacii aveam doza necesară de valium, iar rețeta era încă la mine. Am luat prima pilulă în secunda în care mi-am încheiat misiunea şi m-am întors la birou.

– Poftim mesajele. Secretara îmi dădu un teanc de hîrtiuțe.

– Mulțumesc, am spus eu sperînd că va pleca şi mă va lăsa să mă calmez.

– New York, New York, Madrid, Londra, Londra, Paris, Paris, Paris, strigă ea ordinea telefoanelor pri-

mite. Iar banca de la Paris a sunat de mai multe ori.

– Îi chem chiar acum, am spus eu, dar nu eram încă destul de calmă ca să discut cu cineva. Am mutat hîrtiile dintr-un loc în altul pînă la ora şase... prea tîrziu ca să mai telefonez cuiva, iar durerile reveniră. Încă o pilulă... Normal că la început aveam nevoie de mai multe. Apoi voi mai lua una diseară... de trei ori în această primă zi. Afară, străzile verii ajunseră un adevărat cuptor. M-am grăbit spre apartamentul meu, am dat drumul instalaţiei de aer condiţionat şi am rămas în întuneric.

– În noaptea asta nu vor exista vise, mi-am calmat teroarea ceva mai tîrziu îndreptîndu-mă spre dormitor sorbind dintr-un pahar de vin după ultima pilulă.

Am schimbat lenjeria de pat, mi-am umflat pernele şi m-am întins. În cîteva minte durerile dispărură complet, iar eu eram din nou minunat de relaxată... Zilele următoare vor trece şi ele cumva, iar durerile de piept nu vor reveni... m-am liniştit de una singură.

Şi timpul se scurse, sau cel puţin aşa mi se păru mie. Simţeam că avusesem dreptate în privinţa pilulelor, oamenii aveau nevoie de ele în anumite momente din viaţa lor cînd stresul ameninţă să-i dărîme. Asta era, nu? Nu voi abuza de ele, niciodată nu mi-am pierdut controlul.

Şi imediat ce durerile dispărură, iar visele îşi pierdură din intensitate, am încetat într-adevăr să le iau, aşa cum am promis. Dar mi se întîmplă un lucru ciudat, visele îmi luaseră cu ele toată energia şi entuziasmul.

La sfîrşitul după-amiezei plecam extenuată de la birou şi mă întorceam în liniştea din apartamentul meu ca să mă odihnesc, dar nu permiteam ochilor să mi se

închidă. Mai tîrziu, cînd în Barcelona se aprindeau luminile nopții, hoinăream pe străzi de una singură, pierzîndu-mă anonimă prin mulțimea care se îngrămădea pe străzi, prin cafenelele şi barurile de pe elegantul Diagonal, în jos spre aglomeratul Ramblas şi chiar prin Barrio Chico, vechiul cartier al barurilor cu becuri şi al doamnelor nopții. Oboseam curînd şi mă opream să beau un pahar de coniac spaniol.

– Scuzați-mă, miss, madame, Fraulein, senora, mii de conversații erau începute de oameni asemănători din țări diferite, dornici să cunoască o femeie ieşită să se plimbe singură.

– *Gracias no,* răspundeam eu fiecăruia, revenind la apartamentul meu sărăcăcios şi mă lăsam cuprinsă de somn. Un somn frumos, extenuant, total.

Dimineața mă trezeam foarte devreme şi îmi spuneam c-ar trebui să fiu recunoscătoare că durerile de piept şi visele dispăruseră complet. Plecarea la Madrid se va face fără probleme.

Eram doar cu puțin în urma programului... nimic presant... Apoi au urmat vise minunate care mă făceau să mă întorc repede la apartament aşteptîndu-le cu nerăbdare.

Mă arătau în New York, iar Steven Brandon era alături de mine.

Într-o vineri la şapte seara am deschis fără prea multă energie uşa apartamentului meu şi-am avut un şoc dînd peste Steven cu mîna pe sonerie... Ce...? Eram năucită.

Cum de-am reuşit să mi-l cobor din vise? Ideea m-a făcut să chicotesc prosteşte.

Ce făcea Steven aici, dacă era într-adevăr el?

– Elizabeth, te simți bine?

Steven arăta foarte surprins. Stăteam aproape nas în nas.

– Fireşte că mă simt foarte bine. Ce întrebare caraghioasă... ce faci aici?

– Păi, am trecut pe la platoul de filmare trei zile la rînd şi nimeni nu părea să ştie unde eşti sau cum să ia legătura cu tine. Acelaşi lucrul s-a întîmplat la birou şi la sala de proiecţie. Eu..., Steven se opri, cam jenat de cît de mult se străduise ca să mă găsească. Arăta superb în costum şi cravată. Mi-am făcut griji pentru tine. Nu-ţi stă în fire să dispari aşa. Şi nimeni nu voia să-mi dea numărul tău de telefon. Parcă ar fi fost cine ştie ce mare secret.

Am zîmbit, verificase sursele, un jurnalist perfect şi în viaţa de toate zilele.

– Deci, cum ai dat de mine? l-am întrebat eu.

– În cea de-a treia zi m-am dus la hotelul unde ai locuit şi mi-au spus cum te pot găsi. N-a fost simplu, a trebuit să muncesc din greu ca să-ţi scot adresa de la funcţionarul ăla loial. N-a vrut să-mi furnizeze nici un fel de informaţie. A trebuit să-l ameninţ cu tortura ca să-l silesc să-mi spună ceva.

– Tradus înseamnă că i-ai dat nişte pesetas, da?

– Nu prea multe, dar... ce mai contează? Lucrul cel mai important era să te găsesc. Mi-ai primit scrisoarea?

– Da, astăzi, am minţit eu.

Am urmărit faţa lui Steven luminîndu-se de un surîs prietenos, dar nu intim, în ciuda scrisorii. Dacă ar fi fost căsătorit tot ai fi rămas prietenă cu un bărbat care putea să-ţi zîmbească aşa. Fără nici o urmă de vinovăţie. Numai faptul că era acolo mă făcea să mă simt mai fericită, mai strălucitoare. Avea acelaşi efect asupra mea ca în Costa Brava.

N-ar fi stricat să mă fi rujat. „Dar dacă nu m-am deranjat cu rimel, fard de ochi, nu, n-o face acum... ar fi un gest prostesc. Invită-l înăuntru."

– Mă bucur că eşti aici, Steven, haide, intră.

– Nu pot sta mult.

– Nici eu. Voiam să ies, dar mai pot rămîne puţin. Am închis uşa şi am constatat surprinsă că mîna de pe clanţă îmi tremura puţin. Speram ca el să nu fi observat.

– Eşti sigură că te simţi bine, Elizabeth? Ai obrajii roşii.

– Am fost răcită, dar acum mi-am revenit. Vrei să bei ceva? M-am dus în bucătărie. Ooo, aveam coniac... Vrei coniac? Ce-ai spus?... Da... numai ce m-am mutat. Scuză dezordinea şi hainele de pe jos.

Am luat paharele din dulăpiorul de pe perete şi le-am pus pe masă. Vederea lui Steven îmi dădea o energie de care aproape uitasem.

Noutatea ei sfîrîia ca picăturile de apă dintr-o cratiţă cu ulei încins. Mă foiam... mă plimbam de colo colo... vorbeam vrute şi nevrute...

Da, era adevărat. M-am sprijinit de chiuvetă. „Stăpîneşte-te, mi-am poruncit singură. Du-te înapoi în sufragerie. Aşează-te, te vei simţi mai bine dacă stai jos..." M-am întors în sufragerie cu paharele cu coniac şi am luat loc pe canapea lîngă Steven.

– Sînt surprinsă să te văd aici. Habar n-am avut că... eu...

– Nici eu, încheie el propoziţia. Dar în clipa în care am ajuns acasă mi-au dat un alt reportaj şi practic am făcut stînga împrejur. E o chestie de proporţii, droguri în Satul Olimpic. Sînt aici de mai multe zile, dar am aşteptat pentru c-am vrut să primeşti mai întîi scrisoarea mea.

Pielea îmi era mult prea sensibilă. Inima îmi bătea prea tare. Totul se întîmpla prea repede... Mai încet... ia-o mai încet!

– Elizabeth, spunea Steven, ştii că m-aş fi întors şi fără reportajul ăsta.

Nu i-am putut răspunde.

– Trebuie să aflu ce simți pentru mine. Nu ştiu, nu reuşesc să-mi dau seama pentru că nu vrei să vorbeşti despre asta, te porți într-un fel, dar spui cu totul altceva. Trebuie să ştiu.

În mine totul se înmuie şi voiam cu disperare să strig „Te iubesc". Să deschid fereastra şi să o strig pe stradă. „Te iubesc, te iubesc". M-am speriat. Nu puteam simți aşa ceva atît de repede, numai pentru că-l vedeam din nou. Ceva nu-i în regulă, mi-am zis eu. Nu mai judeci limpede... oboseala... ai coborît garda... Te expui prea mult... Mîine vei regreta.... Controlează-te...

– Steven, toată treaba asta se petrece mult prea repede pentru mine, am spus eu în cele din urmă.

– Elizabeth. Steven era ferm hotărît să spună ce avea pe suflet.

Mi-am ridicat fața spre el. Se aşează pe canapea, mai aproape de mine.

– Am auzit ce-ai spus la aeroport înainte de a pleca la Los Angeles... dar îți jur că atunci cînd m-am uitat în ochii tăi am văzut ceva cu totul diferit. Cît timp am stat în California nu mi te-am putut scoate din minte. Acum văd acelaşi lucru.

Ai grijă... Ai grijă... nu te expune, m-am avertizat eu şi în loc de acel „Te iubesc" care se înălța în gîtul meu, am replicat:

– Steven, țin foarte mult la tine, dar totul e prea repede.

– Hai să ne petrecem timpul împreună, Elizabeth, să dăm o şansă...

– Mintea şi viaţa îmi sînt ocupate de acest film, mi-a scăpat mie. E o muncă care mă consumă zi şi noapte. Termenul final se apropie, iar noi nu sîntem gata. Orice altceva mi-ar abate atenţia de la film. Iar pe deasupra mai am probleme cu compania din New York. Va trebui să plec foarte curînd. Vom fi întotdeauna în ţări diferite, în oraşe diferite.

Pe faţa lui Steven se vedea acea expresie îngrozitor de jignită pe care o avusese şi la picnicul din Montserrat, îşi coborî privirea cu aceeaşi resemnare. M-am simţit datoare să spun ceva, orice. Nu ştiam ce, nu suportam să-l văd suferind, ce făceam? Am încercat să-i explic.

– Trebuie să gîndesc cît mai clar, nu am timp, există prea multe obligaţii, contracte.

– Nu sînt decît scuze. Nu la ele mă refer. Lucrurile astea nu contează pentru cineva îndrăgostit.

Ne-am uitat unul la celălalt.

Steven se ridică să plece.

– Am venit înapoi sperînd că ţi-ai schimbat părerea. Dar oricît de mult aş vrea s-o fac nu pot schimba ce simţi pentru mine. Îmi pare rău, am interpretat greşit ce-am văzut la Costa Brava. Şi deschise uşa, apoi plecă.

Am rămas de cealaltă parte a uşii, iar sunetul închiderii ei continua să-mi răsune în cap. Se petrecuse atît de repede. Aproape ca o secvenţă rapidă de film, un alt vis? Să fie real? Nu-mi dădeam seama.

„Ce faci? m-am întrebat eu indignată. Nici măcar nu ştii ce s-a întîmplat, ce-ai spus... Habar n-ai!... Cum de-ai putut să-l laşi să plece aşa din viaţa ta? Cum ai putut? Nu se va întoarce! Crezi că se mai întoarce

vreodată? Nu-ți dai seama că te iubeşte cu adevărat... ai văzut-o doar. A făcut tot drumul ăsta. De ce altceva mai ai nevoie?... Dacă ştie? Dar dacă...? Ce? Ce? Ce? Mercedes şi Yves, pînă şi ei au găsit iubirea, dar tu ce ai? Numai semne de întrebare... şi alte semne de întrebare! Te iubeşte. Tu îl iubeşti! Nu-l lăsa să plece!"

Am deschis uşa. Steven ajunsese la capătul treptelor şubrede.

– Steven, am rostit eu atît de încet că nu ştiu cum de m-a auzit. Se răsuci şi ne întîlnirăm brusc la mijlocul scărilor. Steven îşi lăsă capul în jos şi îşi apăsă gura de palma mea. Furăm înlănțuiți de acel ceva care nu se terminase la Costa Brava. În clipa de față nimic altceva nu mai conta. Ne-am uitat unul la celălalt şi am ştiut că discuțiile sînt de prisos. Era ceva de nerostit. De ce să mai vorbim. Ce simțeam eu... ce simțea el... cum puteai să ştii cu adevărat ce simte celălalt? Ce mai conta? Aeroportul? Drumul cu maşina? Cafeneaua? Hotelul *Avenida Palace?* Montserrat?... Acum era aici. M-am lăsat cuprinsă de brațele lui, l-am strîns în ale mele. L-am condus sus pe scări.

Ne-am dezbrăcat în tăcere în încăperea cu mobilă puțină. Becul unei veioze din hol străpungea întunericul despicîndu-l în două. Mai întîi nasturii, apoi curelele, bluza mea alunecă de pe un umăr, apoi de pe celălalt, Steven trecîndu-şi buzele peste piele. O cămaşă căzu la podea, iar mîna mea îi mîngîie pieptul şi spatele.

Pe neaşteptate, aerul se umplu de mirosul transpirației şi al apei de colonie ale unui alt bărbat, iar senzația de sufocare din trecut reveni, dar am dat-o la o parte pentru aceste secunde prețioase, ştiind că gelozia s-ar putea să mă... reclame... cădeam... că-

deam... ce bine ar fi dacă m-aş putea agăța de Steven... mă săruta, primul nostru sărut, ciudat că se întîmpla după tot acest timp cînd eram deja în pat.

– Elizabeth, am răscolit lumea în căutarea ta. La Costa Brava am ştiut că te-am găsit, dar acum sînt sigur.

Iată, lucrul despre care citiseşi doar, felul în care trupurile iubiților se potrivesc miraculos peste tot, în cele mai mici detalii: un umăr îmbinîndu-se cu partea laterală a pieptului; spațiul dintre sîni dimensionat perfect ca să cuprindă şi să îngroape în el fața iubitului: pielea din interiorul coapsei mai fină ca oricare altă piele atinsă pînă acum.

Oasele şoldurilor făcute anume ca să ne unească trupurile. Steven şi cu mine ne îmbrățişăm constatînd mărimea predestinată, de la gleznă la genunchi şi de la genunchi pînă sus, proporționate perfect.

O răsucire uşoară a trunchiului meu şi gura lui găsi locul perfect de pe piept. Apoi buzele ni se uniră, o mişcare simplă a şoldurilor, iar Steven şi cu mine ne împreunarăm.

Călătorirăm prin timp, mări străvechi pe care alți iubiți nu le străbătuseră niciodată. Cunoşteam trupul celuilalt de parcă ar fi fost al nostru, cunoşteam bucățile şi întregul.

Era mult prea copleşitor ca să fie o simplă întîmplare: era exact ce promiseseră Venus şi Afrodita, zeițele iubirii.

Trecu atît de puțin timp pînă la explozia extazului. Apoi, secundă de încremenire, iar Steven mă strînse la piept unindu-se din nou cu mine. Pentru prima oară în viața mea am simțit mai multă plăcere în orgasmul unui bărbat decît în al meu.

Steven se retrase încet şi începu să-mi sărute sînii

şi să sugă sfîrcurile tari. M-am agăţat de el. Buzele lui alunecară în jos pe trupul meu oprindu-se, sărutînd şi lingînd adîncitura de pe abdomen.

Dorinţa se stîrni din nou nestăpînită şi mi-am ridicat şoldurile spre gura lui. Limba lui se mişca spre acel loc perfect, centrul oricărei femei, şi totul dispăru într-un val de senzaţii ameţitoare pe care crezi că le-ai mai trăit, dar nu le poţi bănui forţa pînă nu întîlneşti bărbatul potrivit.

Steven şi cu mine zăceam în penumbra din încăpere, înţelegînd că toate celelalte acte de iubire nu fuseseră decît o serie de nervi excitaţi, te puteau face să simţi pasiune, chiar o intensitate pe care o consideraseşi iubire, dar nu era decît speranţa ca în ziua în care îţi va fi dat să găseşti iubitul perfect, să ştii care e diferenţa.

Ceasul din cealaltă parte a camerei ne anunţă că era nouă.

– Trebuie să plecî, Steven? l-am întrebat eu.

– Nu.

– Parcă ziceai că...

– Şi tu, Elizabeth? Mi-ai spus că te pregăteai să pleci. Ceva important?

– Nu.

Ne-am zîmbit ca doi conspiratori, ştiind că nimic de pe lume nu era mai important decît clipa aceasta. Cînd ne-am simţit destul de odihniţi ca să ne sărutăm, să ne atîţăm, să ne atingem aşa cum fac amanţii, l-am întrebat:

– Cum de mi-a fost dat să te găsesc, Steven?

– Nu m-ai găsit tu. Te-am găsit eu...

– Dar în avion ai spus că e mîna destinului...

– Nu e tocmai adevărat.

– Ce vrei să spui?

– Păi...

– Mai e ceva.

– Nu mă sili să-ți spun...

– Prea tîrziu.

– Te-am văzut în sala de aşteptare de la aeroport. Şi mi-am zis: „Femeia aceea e superbă". Dar te uitai în agendă, preocupată de alte probleme. Aşa că mi-am zis: „Ultimul lucru la care s-ar gîndi eşti tu, Brandon". M-am dus la ghişeu şi-am întrebat-o pe fata de acolo care era locul tău. Departe de al meu.

– Ei haide, doar n-o să-mi spui c-au schimbat aşa uşor locurile altora?

– N-a fost chiar atît de uşor. Avionul nu era încă plin. I-am arătat paşaportul, iar ea mi-a recunoscut numele şi fotografia. Apoi a fost de acord. În fond nu era decît o poveste pe care o va putea relata la o petrecere. Cum „afemeiatul de Brandon n-a pierdut timpul şi-a aranjat să se aşeze lîngă o superbă şi extraordinar de talentată producătoare de film". Uneori merită să fi un tip c-o reputație proastă.

– Te înşeli, te-am observat la aeroport, dar m-am străduit să n-o vezi, tocmai din cauza reputației tale. Am rîs, ne-am sărutat şi ne-am strîns în brațe. Dar mai vreau să ştiu ceva.

– Acum o să dau de dracu', o presimt.

– Cînd ai plecat, atît de hotărît, iar eu am venit după tine, cum de mai erai încă pe scări?

– Merg foarte încet.

– Ai ştiut că te voi chema înapoi?

– Am sperat.

– N-am întîlnit un bărbat mai romantic. Am depus mici săruturi pe fața lui. Şi un candidat serios la titlul de afemeiatul deceniului.

– N-am mai fost romantic. Am fost întotdeauna un

fel de tip isteț. Ce se întîmplă cu mine mă surprinde mai mult decît îți închipui.

– Şi scrisoarea?

– Am scris-o sub impulsul momentului. Ai stîrnit ceva în mine. Nu ştiu, e ca un borcan, l-ai răsturnat şi nu se mai goleşte. N-am mai scris niciodată ceva asemănător. Cred că eram un bărbat în căutarea iubirii. Ce să fi făcut? Să-i fi dat drumul?

– Nu...

Ne-am ridicat, sărutîndu-ne din nou ca să facem o baie în cada crăpată. Steven dădu drumul la apă fierbinte.

Pe măsură ce aburii se ridicau în jurul nostru, aerul se pătrunse de aroma de neuitat a unui anume coniac, şi de notele unei bucăți muzicale clasice cîntate în linişte numai pentru mine... pîndindu-mă dintr-un alt timp. Am urcat în cadă.

– Închide ochii, iubita mea, îmi porunci Steven, frecîndu-mi spatele cu un burete.

– Închide-i pe ai tăi şi ghiceşte ce e asta, am replicat eu rulîndu-i pe spate două bigudiuri.

Jocul de-a ghicitul se extinse la săpun, periuțe de dinți pe brațe şi picioare pînă podeaua fu plină de apă, iar noi rîdeam şi ne sărutam.

Pe canapea, mîncarea pe care o comandasem, roşii cu şuncă şi maioneză fu consumată zgomotos printre sărutări lungi.

Înfulecam bucăți de pîine, bucăți de brînză, desertul format din căpşuni, şi cremă de ciocolată.

– Poți veni mîine cu mine la Tarragona? mă întrebă Steven, strîngîndu-mă în brațe după ce-am lăsat mîncarea pe masă şi ne-am întors în pat. E un drum superb. O luăm din nou pe coastă, doar că pe partea cealaltă, mergem vreo două ore. Mi-ar plăcea enorm

s-o văd cu tine, vechi ruine romane, cetăți împrejmuite de ziduri...

– Voi veni, am acceptat eu în grabă.

– Te iubesc, draga mea, spuse Steven cînd trupurile noastre se uniră din nou sub pătură. Spune-mi că mă iubeşti, Elizabeth.

– Te ador, Steven.

– Nu e acelaşi lucru. Spune-mi că mă iubeşti.

M-am uitat la Steven. Ştiam că-şi doreşte ca relația noastră să fie fericită şi liberă. Am stins lumina ca să nu-mi vadă lacrimile pe care nu mi le mai puteam stăpîni, şi l-am tras spre mine ca să facem dragoste din nou.

Apoi Steven rămase înlănțuit de mine. I-am ascultat respirația, trupul meu copiindu-i ritmul, simțindu-mă deasupra trecutului, neînfricată. Dar în bucuria mea fusesem prea neglijentă lăsînd întredeschisă uşa dormitorului. Inima îmi îngheță zărind o umbră pe perete, şi am ştiut c-am permis trecutului să mă ajungă din urmă...

... camera este albă... o fetiță de doisprezece ani zace în pat urmărind coridorul prin uşa întredeschisă, bărbații şi femeile care trec pe lîngă ea şi intră în cameră ca să-i ia pulsul, sînge pentru analize, doctori şi surori... Fetița se ridică în capul oaselor... Nu, nu e bolnavă, nu e deloc bolnavă.

Toți cei de aici sînt prea drăguți cu ea, aproape grijulii. Sora care o internase îi explicase cu blîndețe:

– Ai nevoie de un pic de odihnă, atîta tot. Moartea mamei tale a fost o lovitură foarte grea pentru tine.

Fusese adusă pe un scaun cu rotile, iar uşa pe care intraseră avea scris deasupra Pavilionul de psihiatrie pentru copii. Cît timp se scursese oare de cînd

fusese adusă aici pentru „un pic de odihnă"? Nu-i păsa, nu părea să-i mai pese de nimic... cu excepție secretului ascuns sub pernă.

– Bună seara! În cameră păşi sora cu părul creț din schimbul de noapte aducînd într-un pahar de hîrtie calmantele şi somniferele. Cît eşti de norocoasă! Mîine vei pleca acasă. Nu, îşi zise fetița, nu voi pleca acasă...

– Iar tatăl tău e atît de fermecător, se înduioşă sora.

... fetița se uită prin uşa deschisă... afară pe coridor o mulțime de alte surori se gudură pe lîngă tatăl ei, formînd un cerc în jurul lui. Doctori în uniforme verzi, cu măşti verzi atîrnîndu-le de bărbie străpungînd acest cerc ca să-i strîngă mîna, toți par să execute un fel de plecăciune, imediat ce se află în apropierea lui... Grupul se retrage spre capătul coridorului, cercul rămînînd intact... fetița îşi îndreaptă mintea spre secretul de sub pernă.

Sora de noapte aranjează cuverturile şi se duce la dulapul de metal de la perete. Mişcîndu-se, îi vorbeşte fetiței:

– Iar tatăl tău ți-a adus nişte rochii atît de frumoase, să le porți mîine cînd vei pleca acasă.

... Nu mă voi duce mîine acasă, îşi zise fetița.

Sora începe să inspecteze hainele cele noi. Scoate din dulap jacheta subțire de vară strînsă în talie, rochia din bumbac cu flori, furoul cu volănaşe şi chiloțaşii din dantelă. Le scutură şi le examinează atent pînă se convinge că n-au prinse de ele nici un ac sau alte obiecte ascuțite. Apoi le agață frumos la locul lor. Săptămîna trecută fusese foarte tristă cînd trebuise să-i ia fetiței agrafa nouă de păr pentru că avea marginile mult prea ascuțite.

– Noapte bună, Bethy Dolly. Sora porneşte spre uşă, acum toate surorile îi spun „Bethy Dolly", şi nu mai aşteaptă să le răspundă, ştiu că fetiţa nu vorbeşte...

Imediat ce sora pleacă îşi vîră mîna sub pernă, pipăind ca să se asigure că secretul ei e încă acolo. Era oare posibil? Toată lumea ar fi spus că nu, era imposibil, aveau mare grijă. Dar se înşelau, fetiţa îşi plimbă degetele peste cearceaf, şi iată, cele şase ace aurii ascunse cu două ore înainte de venirea surorii sînt încă acolo. Le numără atentă între degete, închizînd ochii... Da, e adevărat, sub perna ei sînt ascunse acele care prinseseră etichetele de hainele ei noi... Toată ziua surorile se linguşiseră şi se agitaseră în jurul faimosului ei tată, învîrtindu-se în cerc cînd în camera ei, cînd afară.

– Are accent austriac? le auzise ea întrebîndu-se una pe cealaltă.

– Da, o mulţime de violonişti sînt austrieci, şi cu toate acele exclamaţii de uimire la vederea hainelor ei numai ca să-i facă lui pe plac, uitaseră să le controleze de ace...

Fata se întoarce spre fereastră ca nimeni să nu-i vadă faţa prin uşă... Îşi trage pătura peste cap ca să poată gîndi netulburată... Încă două ore va fi lumină, pînă aproape de nouă. Scoase acele de sub pernă cu mişcări calme, fără nici o emoţie. Cu faţa îndreptată tot spre fereastră le apucă strîns şi se uită la harta încheieturii de la mînă. În braţele ei subţiri cu pielea aproape transparentă venele ies uşor în evidenţă.., E mulţumită... va aştepta poate încă o oră... se gîndise deja cum va proceda. Şi nu o dată!... Auzise că la încheieturi nu există nervi, nu va durea... somniferul îşi va face efectul, se linişteşte singură, şi nu va simţi

mai nimic... va apăsa în vene cele şase ace aurite, iar dimineaţa nu va mai veni... Da, era logic să procedeze aşa... o ştia de mult timp, se asigură ea... Plănuise detaliile toată după-amiaza cu tatăl ei stînd pe marginea patului... Dar mai întîi se va îmbrăca în jacheta albă. Cum va arăta oare atît de albă în contrast cu sîngele ei roşu, imprimeul îmbibat, devenind o pătură de un roşu umed în jurul ei? Ce mai conta?

... Fetiţa se scoală din pat şi porneşte spre dulapul din metal unde se află jacheta... dar se opreşte în mijlocul încăperii... Nu! dacă vor auzi uşa deschizîndu-se şi o vor prinde?... Nu, nu mai aştepta! Fă-o acum! ... Da! Aşa va fi mai bine... nu se aşteptase la senzaţia asta de teroare. Se duce tiptil înapoi în pat şi se vîră sub pătură, ghemuindu-se cît mai departe de uşă... Fă-o acum... Fă-o acum... Nu mai aştepta... cineva va veni... nu doare în vene... nu doare... îţi mai aminteşti cînd ţi-au laut ieri sînge din braţ? Îţi aminteşti că nu te-a durut... Fă-o acum... Fetiţa îşi vîră primul ac în încheietură... vezi, nu doare... Îl împinge mai departe şi sîngele începe să curgă, îl apăsă pe al doilea, iar pe al treilea în încheietura de la cealaltă mînă... mai tare, mai adînc, iar braţele şi cearceafurile sînt stropite cu sînge... dar acum braţele o dor îngrozitor, iar acele îi alunecă printre degete în învelişul de un roşu-închis... ţipă şi apasă acele în vene, ţipă şi apasă, ţipă şi apasă acele...

Dimineaţa sosi prea strălucitoare şi prea însorită. În dormitor intră Steven. Şi-a încheiat nasturii de la cămaşă şi se aplecă peste pat punîndu-şi braţele de o parte şi alta a mea.

– Ţi-am adus cafeaua. Sper că n-am făcut-o prea tare. Întinde mîna spre cravata de pe clanţă. Eu sînt obişnuit să o beau aşa, dar ar fi trebuit să te întreb.

Închid ochii... de ce a trebuit să mă trezească ca să-mi spună de cafea?

Am fost trează toată noaptea, mă dor toți mușchii de parcă aș fi făcut zece lecții de balet fără nici un pic de încălzire. Și toate zvîcneau în mine, pînă și vîrfurile degetelor... În clipa cînd am adormit...

– Va trebui să plec, spuse Steven punîndu-și cravata la gît fără să și-o înnoade. Dar așteaptă-mă.

– Nu te voi aștepta, mă răstesc la el, ridicîndu-mă. M-ai trezit ca să-mi spui să te aștept?

– Ce? Vine lîngă mine și își pune brațele în jurul meu. Nu mă gîndeam să aștepți toată ziua. Voiam...

– Ce voiai? L-am lovit peste mîna care îmi ținea brațul.

– Hmmm...? Dimineața te porți întotdeauna ca o tigroaică? rîse el de gestul meu irațional.

Și numai atunci am devenit conștientă de felul cum mă purtam și de ce o făceam.

Amintirile din noaptea trecută erau dureroase în lumina dimineții. Îl dădeam deja la o parte pe Steven dorind să le protejez.

Dar scena din spital era oare un fragment al memoriei sau o fantezie dintr-un vis? Era mult prea adînc în mine ca să-mi pot da sema estompîndu-se așa cum se întîmplă cu visele. Trebuia să știu dacă era adevărat. Am strîns pumnii sub pătură și-am încercat să-l facă să se întoarcă.

Steven mă studie cum încerc să-mi ascund sentimentele de el. Cît trebuie să-i fi părut de ciudată.

– Iartă-mă, am spus, dimineața nu prea sînt în formă. Am încercat iar să-mi scuz purtarea de parcă ar fi fost ceva normal.

Dar Steven îmi acceptă explicația. Iar noaptea trecută șterse amintirea ciudățeniilor mele.

– Acum pot să termin? întrebă el dispus din nou să mă ierte.

– Numai dacă mă laşi să dorm mai departe, am mormăit cuvintele în pernă, făcîndu-le să sune amuzant, îndreptîndu-mi greşeala. Dacă va simți că totul e în ordine va pleca, iar eu voi putea reveni la scena din spital.

Steven continuă:

– Voi avea nevoie doar de cîteva ore să rezolv problemele de la postul de televiziune. Voi da reportajul unui alt ziarist. Apoi voi veni aici să o iau pe iubirea vieții mele şi vom merge la Tarragona, aşa cum am stabilit noaptea trecută. Vom vizita toate ruinele, ziduri de cetăți, castele, arcade, catedrale, întreaga istorie a Spaniei, împreună.

Îi auzeam încîntarea din voce. Ochii îmi erau prea sensibili. I-am închis.

– Draga mea, vrei să mergem, nu?

– Da, da. Mi-am ascuns fața în pernă. Sînt doar obosită. E prea devreme.

Am simțit pe gît respirația lui Steven cînd se aplecă să mă sărute. M-am întors spre el. Nu avea nici un sens... nu mă lăsa în pace... mi-am spus eu, cere-ți scuze din nou, şi va pleca.

Apoi vei putea analiza situația. Încă cîteva minute şi visul va dispărea...

– Iartă-mi purtarea asta stranie, dragul meu, am spus eu.

– Eşti iertată.

Mi-am deschis puțin ochii, la timp ca să-l văd pe Steven ieşind din cameră săltînd fericit ca un copil. M-am simțit îngrozitor de prost pentru purtarea mea.

– Nu uita, se răsuci spre mine. Fix la douăsprezece şi un sfert, jos la intrare, gata de drum, altfel o

pățeşti. Voi încerca să te sun înainte. Dar dacă n-o fac, fi pregătită.

– 'nțeles, să trăiți. Am reuşit să zîmbesc.

După plecarea lui am zăcut întinsă concentrîndu-mă asupra visului cu camera de spital încercînd să-i readuc culorile şi detaliile. Eram complet trează, trebuie să fie o amintire. Dar nu puteam înțelege, amintirea se întrerupea. Să fi fost adevărat, încercasem să mă sinucid? Nu eram decît o fetiță. Dacă nu m-ar fi oprit? Tata trebuie să fi ştiut ce se întîmplase acolo! Ştiuse! Doctorii şi surorile trebuie să-i fi spus.

Am coborît din pat şi am început să mă plimb încoace şi încolo strîngînd din pumni. Du-te înăuntru, rămîi înăuntru, mintea mă făcea să mă mişc, incapabilă să accepte că tata ştiuse că încercasem să mă sinucid şi tot nu se oprise din ceea ce-mi făcea. Înainte, undeva în adîncul sufletului meu, ştiusem că mîrşăvia lui fusese dictată de un gen de patimă... nu se putuse stăpîni... prea multă iubire se poate transforma în agonie...

Gîndurile unei fetițe îngropaseră într-o idee romantică grijă exagerată cu care se purta față de mine... Tăticul meu îmi cumpăra hainele cele mai frumoase, mă ducea la restaurantele cele mai elegante, îmi plătea lecțiile de balet... Acum îi descopeream violența calculată... Da, grija tandră pentru victimă, răsfață-o, ține în viață copilul victimă, altfel nu vei mai avea o victimă. M-am simțit străbătută de o furie cumplită, scrutînd trecutul după acele clipe...

... În fiecare zi dormitorul lui Bethy Dolly e cufundat în întuneric, iar ea pune la cale planul ei... Clipa veni atît de repede... Se ridică din pat şi îmbrăcă halatul matlasat peste cămaşa de noapte... Halatul, de ce are nevoie de el? Ferestrele dormitorului sînt acoperite de

draperii groase, ca frigul să nu pătrundă înăuntru... Nu le deschisese în cele două săptămîni de cînd venise acasă de la spital. În noaptea asta Bethy le trage la o parte apucînd de un şnur auriu de la margine şi priveşte afară la cerul întunecat al iernii...

Încearcă să ridice fereastra grea, dar nu reuşeşte să o mişte din loc, nu e destul de puternică. Mai încercă o dată... E ciudat cît se simte de calmă... ar trebui să plîngă. Încearcă din nou... Puţin cîte puţin... O deschide suficient şi se urcă pe pervaz. Nu-l lăsa să te audă. Se uită în jos la curtea aflată la o distanţă de douăsprezece etaje, rafalele vîntului năpustindu-se asupra ei. Nu-i e frică. Se va întîmpla în tăcere. Taţii, mamele şi copii dormind în apartamentele de alături gîndindu-se la micul dejun şi la hainele pe care le vor îmbrăca pentru şcoală, la ziua de muncă, autobuze, trenuri şi jucării, nu vor auzi poate zgomotul făcut de trupul ei izbindu-se de trotuar în mijlocul nopţii. Mai face un pas spre marginea de afară a ferestrei. Ce e asta? Fereastra e încadrată de gratii. Distanţa dintre ele e prea mică ca să se poată strecura afară. Nu fuseseră aici cînd se dusese la spital. E sigură. Nu existase decît o plasă ferind-o vara de ţînţari. Se uită printre gratii la curtea de jos. Nu, nu fuseseră aici, o ştia. Coboară înapoi pe podea... Da, ferestrele de la sufragerie. Îl aude în dormitor, pantofii rîcîind podeaua, îşi schimbă hainele de la concert, mai e timp... Alergă în sufragerie şi trage draperiile... Fereastra se deschide uşor dar şi aici sînt gratii. Aerul rece o biciuieşte aşa cum stă acolo, privind ţintă la Riverside Drive... Îi aude papucii traversînd holul spre camera ei... nu are unde să fugă...

Am simţit teroarea fetei încolţite transformîndu-se într-o centură strîngîndu-se tot mai tare în jurul capului

meu... Da, aşa a început, şi apoi urmau durerile de cap. Pierdeam şirul zielelor. Zvîcnirile durerii începeau întotdeauna în piept. Dacă nu le opream vor deveni curînd înţepături în tot trupul.

Am pus în aplicare vechea strategie de supravieţuire... pilulele de valium. Ia-le! Nu, le-am aruncat. Fusesem sigură că durerile de piept şi visele dispăruseră pentru totdeauna, am vrut s-o cred cu toată fiinţa mea. O altă împunsătură în piept, de data asta mai puternică. Steven se va întoarce la douăsprezece şi un sfert. Nu! Nu mă voi lăsa răpusă. Dacă mă va găsi aşa va vrea să ştie ce s-a întîmplat. Cum să-i explic, abia reuşeam să-mi explic mie însemi. Nu puteam. De data asta îl voi pierde.

Nu, luptă, m-am îndemnat eu. Îl iubeşti. Nu te pierde cu firea! Stăpîneşte-te! Am alergat la valiză şi am scotocit pînă am dat de pastilele pentru dureri de cap ale lui Bethy. Trebuia să mă asigur că nu voi aluneca în chinul ei, pierzînd controlul. Un spasm îmi sfîşie pieptul. Pastilele erau calmante puternice, dar erau vechi. Îşi puteau pierde eficacitatea. Nu aveau cum să fie la fel de puternice ca pe vremuri.

Nu vor acţiona la fel de rapid. Voi fi poate un pic somnoroasă, dar mă voi simţi mai bine. Am înghiţit una din pastilele minuscule cu cafeaua pregătită de Steven, apoi am luat de pe podea grămada de haine. Culori vii... trebuie să fi păstrat şi cîteva haine în culori vii. Da, uite un tricou roşu şi o pereche de blugi. Am apucat o perie de cap şi mi-am pieptănat părul, continuînd să port dialogul interior... Şi ce dacă eram destul de sigură de iubirea lui Steven ca să-i povestesc adevărul? Chiar şi aşa, cum poţi explica lucruri atît de cumplite? De unde să ştii cum vor fi acceptate? Dacă mă iubea suficient... „Elizabeth, m-am oprit eu, ţi-ai

pierdut mințile, n-a fost decît o noapte de amor. Nu te baza pe ce n-ar putea exista."

Am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi m-am apucat de treabă. Apartamentul fu mai uşor de curățat decît îmi imaginasem, chiar dacă pastila îmi încetinea mişcările. Nu aşa voiam să-mi continui relația cu Steven, voiam să fiu sinceră cu el. Dar amănuntele scenei de la spital se depărtau deja de mine. La douăsprezece şi un sfert am închis uşa apartamentului şi am răsucit cheia în broască. Brusc eram jos în stradă, iar Steven îmi oferea un buchet de flori, apoi mă îmbrățişa. Afară era încă foarte cald. Fireşte, era vară.

– Ai băut cafeaua? întrebă Steven mînuind prin traficul din Barcelona volanul aceluiaşi jeep cu care fusesem la Costa Brava.

– Cum să nu şi abia aştept să pornim la drum. Îmi place să vizitez locurile astea cu tine. La Costa Barba a fost magnific. Dar mă luptam deja să-mi înăbuş un căscat.

Steven jubila de fericire.

– Pentru mine a fost ca şi cum n-aş mai fi văzut-o niciodată. Am senzația c-am cîştigat la loterie acum că am reuşit a doua oară să te smulg de la treburile tale. Mă bucur că filmul merge bine.

– Aşa e, am fost eu de acord, sărutîndu-l. Imediat ce ieşim din Barcelona îl voi suna pe Jose şi îi voi spune să contramandeze întîlnirea de astăzi cu contele. Nu suportam încordarea unei discuții cu omul acela. De ce ar trebui? Abia încep să mă simt ceva mai bine.

– În dimineața asta, totul a mers ca pe roate, zise Steven plin de energie. Atleții implicați în scandalul cu droguri au fost siliți să se retragă. Au ținut o conferință de presă şi-au recunoscut totul. Bieții de ei! Ar face

orice cu trupurile lor numai să cîştige. Au înghiţit pilulele alea fără să se gîndească. E interesant... felul în care se dezvinovăţesc. Te uiţi la ei şi nu- ţi dai seama de nimic, unii sînt atît de tineri.

– Dar s-a terminat, am spus eu vrînd să ocolesc orice subiect referitor la pilule... De ce am luat atît de repede pastila lui Bethy? Era foarte veche, dacă era stricată? Mi se putea întîmpla orice, aş putea intra într-o stare de şoc. Nu! Sticla fusese bine închisă, iar cu trecerea timpului pastilele îşi pierd doar din putere, nu se alterează. Doza e mai slabă.

– Da, s-a terminat, încuviinţă Steven, iar acum e vacanţă. Îmi voi duce iubirea vieţii să vadă minunile şi frumuseţile din Tarragona. Ce-ar putea fi mai grozav?

– Ce-ar putea fi mai grozav? am repetat eu întru totul de acord, lăsîndu-mă pe spătarul scaunului.

Ochii mi se închideau. Abia dacă îi mai putea ţine deschişi.

– Stai puţin, zise Steven, ştiu că reuşesc să adorm o mulţime de oameni dar cum o să fac faţă acestei decepţii. Nici măcar n-am ieşit din oraş. Steven glumea, dar vedeam că purtarea mea îl cam enerva. Am auzit cum în voce îi revine accentul tărăgănat. Hei, se presupune că sînt unul dintre cei mai incitanţi bărbaţi din lume.

– Eşti, dragul meu! N-aş putea să visez decît la tine. Am încercat să stau dreaptă şi să-i arăt că totul era la fel, dar nu puteam face nimic, pastilele lui Bethy erau mai puternice decît crezusem.

23

Regiunea pe care o străbăteam devenise la fel de sălbatică şi de stîncoasă ca şi Costa Brava. Într-o parte erau munţii cu pante abrupte coborînd pînă în mare, iar de cealaltă văi şi defileuri. În crestele dinspre mare se îngrămădeau, sculptate parcă, orăşele mici cu case zugrăvite în alt. M-am ridicat în capul oaselor şi-am privit uimită în jur.

– Mă bucur să am din nou pe cineva lîngă mine, spuse Steven. O vreme am avut impresia că fac călătoria asta de unul singur.

– Îmi pare rău, dar am fost prea obosită. Oh, ia priveşte...

– Privesc de mai bine de o oră, îmi replică el rece, dar se întoarse să se uite în ciuda tonului său.

Pe marginea unui pod o turmă de capre îşi urma calmă ciobanul. În faţa şi în spatele lor mergeau biciclişti sau pietoni. În mijlocul drumului furăm opriţi de aglomeraţia de maşini, iar turma de capre trecu pe lîngă noi.

– De ce n-ai spus că eşti prea obosită pentru excursia asta? Steven nu voia să renunţe.

– Îmi pare rău c-am adormit.

– De vină e doar personalitatea mea.

– Destul. Îmi pare foarte rău. Ce altceva aş mai putea spune? I-am atins umărul şi obrazul iar atracţia se declanşă imediat între noi.

Am lăsat în urmă oraşul cu clădiri albe şi-am trecut mai departe pe lîngă arcadele vechi ale unui mare apeduct roman.

Pastila lui Bethy mă storsese de vlagă, dar nu aveam de gînd să-i dezamăgesc. Steven era plin de viaţă, interesat de trecutul fiecărei construcţii. Vocea îi sălta odată cu maşina pe lîngă garduri din piatră, clădiri din secolul al treisprezecelea cu porţi arcuite dînd spre pieţe.

Am parcat maşina şi ne-am plimbat pe străzi pline de cotituri numite Calle Santa Teresa şi Calle Dona Luisa. Apoi am revenit la şosea.

– Vezi castelul de acolo? Reporterul din Steven voia să văd absolut totul, cel cu turnurile ascuţite, de pe stîncă?

– Da?

– Cu cîţiva ani în urmă am scris un reportaj despre partea asta a Spaniei pentru revista *Life* şi-am folosit fotografiile unor castele. Încă le mai am şi ţi le voi arăta la întoarcere, a fost primul meu reportaj de genul ăsta. M-am simţit atît de grozav lucrînd la el că aproape mi-a fost jenă să iau banii.

Am urcat cu maşina pe o altă pantă unde l-am urmat pe Steven de-a lungul zidurilor unei mănăstiri. Din fericire, n-am stat mult. Iar curînd după aceea ne-am oprit să luăm dejunul.

La toaletă mi-am stropit faţa şi gîtul cu apă rece, apoi mi-am ţinut încheieturile mîinilor sub jetul de apă rece pînă am început să-mi fac probleme că s-ar putea să fi stat prea mult.

Spasmele din piept începeau să mă chinuie din nou. Am vîrît mîna în poşetă după pilulele de valium... nu le-ai adus... Ai uiat!... O clipă m-am aşezat jos.

Cînd m-am întors la masă Steven se ridică în picioare.

– Îmi făceau griji deja. Îmi trase scaunul.

– A trebuit să-mi spăl faţa... e atît de cald!

– Mă gîndeam că m-ai lăsat baltă pentru că m-am purtat ca un tîmpit în maşină. Nu ştiu ce m-a apucat.

– E vina mea c-am adormit. Nici mie nu mi-a plăcut, dar cred că nu mi-am revenit încă de pe urma răcelii.

– De ce n-ai spus nimic? Aş fi înţeles. Am fi venit cu o altă ocazie.

– Nu, am vrut foarte mult să facem drumul ăsta împreună. Mă simt mai bine. E perfect. Totul e superb! Trebuie doar să mănînc ceva.

Am aşteptat mîncarea şi am tot aşteptat-o, aşa cum se întîmplă într-un local mic de lîngă şosea, undeva în Spania.

Am băut mai multe pahare cu apă. Ventilatoarele se roteau deasupra noastră scoţînd nişte sunete care păreau prea ascuţite pentru ele.

După dejun m-am simţit mult mai puternică. Am hoinărit de-a lungul unui dig, urmărind cum bătrînii îşi ţes năvodurile. Fiii şi nepoţii lor descărcau prada dimineţii.

– Te simţi în stare să mergi pînă la piaţa arabă? mă îndemnă Steven, arzînd de nerăbdare să pornească iar spre lumea de mult apusă.

– Cum să nu, m-am silit eu, încîntată de cît era de entuziasmat de locurile romantice din jurul nostru.

Am trecut pe lîngă piaţa arabă şi o sinagogă modernă din secolul al douăzecelea.

– Arhitectură maură. Îmi explică istoria clădirii pe cînd ne plimbam prin spatele sinagogii, urmînd aleile sinuoase care duceau în interiorul vechilor ziduri ale oraşului. La mesele din umbra cafenelor zidite în pereți stăteau bărbați cu mustăți. Deasupra lor bîzîiau ventilatoare... prea multe... pentru un spațiu atît de strîmt...

Nu ştiu exact cînd a început febra.

La început n-au fost decît cîteva senzații uşoare de dezechilibrare, poate mă împiedicasem de pietrele aleilor, apoi senzația că mă aflu într-un avion care aterizează prea rapid... N-ar fi trebuit să mă îndop cu *zarzuela* aia condimentată. Asta era explicația, trebuia întotdeauna să găseşti cîte o explicație logică cînd te afli pe drumuri vechi, necunoscute.

Începeam să am senzația ciudată că încheieturile mîinilor nu mai sînt ale mele. Ale mele erau puternice şi uşor de răsucit, dar astea păreau nişte cîrpe.

Steven îmi vorbea, povestindu-mi despre venirea romanilor aici la Sagunto, cu multe secole în urmă.

– Mai întîi au venit cartagienii. Li se vede influența în sitlul arhitecturii...

Am dat din cap, mijind ochii în soare spre încă o arcadă frumoasă. Dar de fapt nu vedeam nimic. Soarele îmi înțepa ochii în ciuda ochelarilor de soare. I-am închis şi am scos o batistă de hîrtie ca să-mi şterg lacrimile, trecîndu-mi mîna peste frunte.

Să fie umedă? m-am cutremurat eu, dîndu-mi seama că întreg trupul îmi era acoperit de o transpirație rece... Condimente cu care nu eram obişnuită... Condimentele te pot face să transpiri... Probabil că îmbătrîneam, în tinerețe puteam mînca orice, oriunde...

Îți mai aminteşti de întîmplare din Tangie?... Steven vorbea. Îi auzeam cuvintele.

– Spanioli... romani... cucerire...

– Cele mai multe le-am aflat lucrînd la reportajul pentru *Life.* Dar chestiile istorice mi-au plăcut întotdeauna. Istoria a fost singura materie la care am avut note mari la şcoală, îmi povestea Steven jubilînd.

O crampă neaşteptată îmi sfîrtecă stomacul. M-am luptat să nu mă aplec de durere. Steven se uita prin lentilele aparatului de fotografiat.

– Ai fost vreodată în Israel, iubita mea?

– Nu.

– E un loc fascinant. Mi-ar plăcea enorm să te duc acolo. Am putea lua parte la o expediţie arheologică de săpături din jurul Masadei. Am văzut fotografii arătînd oraşe construite unul peste celălalt, abia ieşind din pămînt. Mi-am dorit întotdeauna să iau parte la săpături. De două ori am şi aranjat să particip la ele, dar n-am mai plecat. Ceva intervenea mereu. Vezi draga mea, din nou mîna destinului.

Am încercat să-l ascult şi să-i imit starea aceea de entuziasm, m-am străduit din răsputeri, dar traspiraţia de pe frunte era tot mai groasă, alarmantă. Aproape c-o puteam mirosi... Dacă o ignoram...

– Da, Steven, am încercat să rostesc radioasă. Mi-ar plăcea să merg într-o expediţie arheologică...

– Ai grijă! Steven mă prinse de braţ împiedicîndu-mă să cad pe un şir de trepte crăpate aflat la un nivel superior al oraşului.

– Ha! l-am liniştit eu. Dansatorii nu cad niciodată de pe scări! N-ai ştiut? M-am îndreptat imediat şi mi-am ascuns fruntea sub cozorocul şepcii de baseball.

Steven mă studie cu atenţie pe sub ea.

– Eşti sigură că te simţi bine? Nu pari a fi tu însăţi. Faţa ţi-e cam palidă.

– Prostii. Mă simt minunat! Oh, ia priveşte. Arată

ca un fort vechi. Ştiu că ţi-ar plăcea să-l vezi, iar mie mi-ar plăcea să-l văd în compania ta. Am zîmbit convingîndu-l, dar nu şi pe mine. Am început să ne croim drum pe treptele abrupte şi crestate, Steven ţinîndu-mă protector de braţ.

Steven se însufleţi imediat, aşa cum bănuisem.

– Uită-te acolo, Elizabeth. Mă întoarse cu faţa la mare. Toate forturile astea vechi sînt construite în poziţii strategice. Din punctul ăsta se vede orice vas inamic venit din orice parte a Mediteranei, pe o distanţă de kilometrii. Priveşte în jurul tău, Elizabeth. Priveşte vestigiile istoriei.

M-am uitat, dar zidul, fortul, contururile se pierdeau pentru mine într-un albastru ameţitor, sălbatic. Steven încercuia perimetrul studiind totul.

– Îţi vine să crezi că zidul ăsta are o grosime de şaptezeci de centimetri, iar de cealaltă parte coboară direct în stîncă la un unghi de nouăzeci de grade. Nimeni nu se putea strecura pe aici. Ar fi fost capturat imediat de gărzi, asta numai dacă corăbiile nu le-ar fi fost distruse.

L-am urmărit pe Steven cu aparatul de fotografiat în mînă schimbînd lentilele ca să ia în prim plan rămăşiţele găurilor din perete, acolo unde tunurile trebuie să fi fost montate.

Se mişca plin de energie, fotografiind din toate unghiurile. Era genul de muncă care îi plăcea, iar mie îmi plăcea să mă uit la el.

– Ştii, draga mea, îmi strigă el de cealaltă parte a fortului, cred că voi face un reportaj despre treaba asta, aşa ca odinioară. Nu pentru bani, nici vorbă. Nu eşti plătit prea grozav pentru genul ăsta de fotografii.

– Nu contează dacă îţi place.

– Ţi-e uşor să vorbeşti pentru că eşti femeie. Dacă

ai fi bărbat, banii devin un fel de tabelă de marcaj care face diferența dintre tine şi ceilalți. Eşti plătit bine ca să fii reporterul sportiv al unei rețele de televiziune, un prostovan desigur, dar un tip ascultător.

– Nu trebuie să fi atît de dur cu tine însuți, am replicat eu. Nu cred să te considere cineva drept un tip ascultător.

– Crede-mă, e adevărat. Nu ştii cum stau lucrurile. Dincolo de aparatul de filmat e ca o bancă cu şefi care au şefi care au şefi. Iar partea tristă e c-am lucrat din greu ca să fiu unul din tipii de bază ai rețelei.

– Dar de ce, dacă meseria pe care o practici nu-ți face nici o plăcere?

– Din cauza banilor! Genul ăsta de muncă îți aduce bani; ți-am povestit cum tata mi-a băgat chestia asta în cap încă de pe cînd nu eram decît un puşti, iar eu m-am opus. Dar ceea ce nu ți-am spus e că acum fac exact ce şi-ar fi dorit de la mine. Eram încă tînăr pe vremea cînd lucram ca fotoreporter liber profesionist şi nu înțelegeam cum ajung banii să te schimbe. Ştiam doar că-mi place, aşa cum îmi place şi acum. Zîmbeşte, draga mea, vreau fotografii cu toate frumusețile de aici.

Am rămas nemişcată şi-am zîmbit veselă în obiectivul aparatului, apoi m-am dus la un zid şi m-am aşezat pe o piatră.

Marea scăpăra pe cer cu o intensitate atît de cumplită că se întindea în fața mea ca un foc albastru. Valuri înspumate se înălțau, dispăreau, se înălțau din nou.

Dacă piatra de sub mine se va crăpa şi mai mult, rapid, iar eu aş deveni o parte a acelui foc albastru? Aş îndrăzni vreodată să fiu atît de liberă?

M-am ridicat dar am simțit un nou spasm puternic,

iar Steven apăru lîngă mine, punîndu-mi mîna pe umăr, oprindu-mă să cad. Îmi scoase de pe cap şapca de baseball şi mă studie cu o privire pătrunzătoare.

– Mă îngrijorezi.

– Nu, nu, am minţit eu fără vlagă, nu te opri din cauza mea, fă-ţi fotografiile. Îmi voi reveni imediat.

– Am terminat. Steven mă luă de braţ. Te duc la han şi te vei odihni puţin.

L-am lăsat s-o facă fără să protestez.

Au trecut zece minute sau zece ore de cînd dorm în camera cu pereţii tencuiţi în alb şi draperii galbene fluturînd la marginea ferestrelor?

Îmi simţeam ochii lipicioşi şi umflaţi. Mă dureau toate, braţele, picioarele, subţiorile... Dacă pastilele lui Bethy se alteraseră totuşi?... Nu, nu se putea...

Era unul din acei viruşi nesuferiţi, dar care trec după douăzeci şi patru de ore, ceva perfect normal... trebuia să-l laşi în pace.

Tremuram sub cuvertura înfloratâ... Dacă aş fi avut un pic de apă... Trebuia să mă odihnesc, să beau multă apă, apoi mă voi simţi mai bine.

Zumzetul din cap... ceva perfect normal la genul ăsta de răceală. Pînă mîine îmi voi reveni complet şi mă voi întoarce la munca mea.

– Te simţi mai bine, draga mea? vocea lui Steven veni din pragul uşii.

– M-am uitat la fereastra deschisă, la tablourile de pe perete reprezentînd clădirile vechi din Tarragona, stîncile şi valurile colorate în nuanţele simple ale posterelor.

– Cred că febra ţi-a scăzut, mă linişti Steven apropiindu-se de patul meu.

– Ce s-a întîmplat? am reuşit să întreb.

Vorbeam de parcă gîtul îmi era plin de cocoloaşe.

– Hei, stai liniştită. Bea nişte apă. Steven turnă din ulciorul de porțelan cu desene cu flori aflat pe noptieră. Ai leşinat, iar proprietarul a chemat un doctor. Un tip simpatic care ți-a dat pilulele astea. Mi-a spus că sînt antibiotice. De dragul meu, Steven încerca să pară cît mai dezinvolt. „N-o speria" spunea tonul vocii lui.

Pilule, alte pilule? Ce mi-au dat? Nu ştiau că le-am luat pe celelalte... Nu fi proastă... A trecut destul timp de cînd... Am încercat să-mi ridic capul ca să beau apa, dar era prea greu, gîtul mă durea prea tare... apa era caldă... măcar dacă ar fi fost rece.

După ce m-am întins la loc am simțit că perna şi cearceaful erau ude de transpirație. M-am înfăşurat în pătură, am strîns-o îngrozită în jurul meu.

– Haide... încă un pic, spuse Steven ridicîndu-mi capul din nou, de data asta punînd sub el o pernă uscată. Nu-ți fie frică, iubirea mea. Sînt aici lîngă tine. Crezi c-aş lăsa să se întîmple ceva cu iubirea vieții mele acum c-am găsit-o în sfîrşit? Nu te părăsesc nici măcar pentru un minut.

Îi vedeam eforturile de a mă calma. Erau prea bine puse la cale. Se întîmplase ceva.

– Ai avut o zi teribilă. Steven se aşează pe pat. Probabil ai făcut o intoxicație de la mîncare. Dar febra a trecut şi ai dat afară aproape tot ce-ai avut în stomac. N-au trebuit să te pompeze. Rîse. Ai cam făcut un pic de mizerie... dar ai fost o fată curajoasă. Te vei simți bine. Încearcă să te relaxezi. Voi fi aici, am vorbit deja cu cei din Barcelona.

– Dar ai de terminat un reportaj.

– Nu-ți face probleme. Am un staff competent care se va ocupa de toate cele necesare. Eu nu sînt decît

prezentatorul şi nu e un secret că ei sînt cei care muncesc mai mult. Eu nu fac altceva decît să mă bucur de glorie. Dacă vor avea nevoie de mine mă vor suna aici pentru că nu mă mişc de lîngă tine.

– Dar ai putea pleaca dacă mă simt deja mai bine. Vorbitul era un efort prea mare, am terminat propoziția în gînd, voi dormi doar.

Brațele şi picioarele refuzau să mi se mişte... ar trebui să mă întorc. Dorm pe burtă... nu contează, mi-ar trebui prea multă energie. Mă voi întoarce mai tîrziu.

În lumina estompată, Steven îmi spăla fruntea şi obrajii cu un prosop ud, îndepărtîndu-mi scoarța de la ochi... Nu, lasă-l, nu i te împotrivi, te ard prea tare dacă îi deschizi. Steven trece prosopul ud peste brațe şi picioare... tremur...

Rece, umed... cearceaful a fost schimbat... ca într-un spital... întorc pacientul pe dungă şi-l întind pe o parte. Apoi pun pacientul pe partea cearceafului curat şi-l întind pe tot patul. Cît de inteligent! Vîră captele sub saltea, iar pacientul abia dacă s-a mişcat.

Cum de ştia Steven să facă aşa ceva? „Pătura din nou... dar unde sînt florile? Acum e verde, iar draperiile atîrnă cenuşii în amurg. În încăpere pătrunde o rafală de vînt... Aerul din jurul meu îmi provoacă dureri. Trebuie înlocuit. Fereastra trebuie deschisă... spre Riverside Drive... iată trupul zdrobit al fetiței..."

Roşii, albe şi albastre, scînteile amenţitoare de stele, şi cercuri, şi lumini tremurătoare explodînd în jurul meu... urmărind artificiile din 4 iulie de pe acoperişul unei case din Riverside Drive... urcînd ca să stau pe pervaz, tata ţinîndu-mă strîns... picioarele atîrnă în jos... mîinile lui apasă... se mişcă în sus... pipăind... aţîţînd... apoi căderea... căderea... oamenii uitîndu-se

în jos la trupul zdrobit al unei fetițe de pe Riverside Drive...

După întunericul de afară trebuie să fi trecut cîteva ore. Am zărit silueta lui Steven conturată în razele lunii pătrunzînd pe fereastră.

Rămăsese alături de mine în tot timpul ăsta? Însemnam atît de mult pentru el încît să plaseze altcuiva un reportaj important despre Olimpiadă numai ca să stea aici să se asigure că mă voi însănătoşi? Nu meritam aşa ceva. Veni lîngă pat şi îmi vorbi.

– Trebuie să plec puțin să sun acasă. Îți vine să crezi că de la telefonul de aici nu se poate vorbi cu Statele Unite? Ei, am vrut atmosferă rustică, am căpătat ce-am dorit. Mă credea adormită, dar tot făcea glume ca să mă înveselească. Ascultă, draga mea, cît voi lipsi, doamna Fernandez, soția proprietarului, nu se va dezlipi de uşa ta. M-a asigurat de atîtea ori că va face de pază c-am învățat deja cîteva cuvinte spaniole de la ea, a crescut nouă copii şi doi soți şi ştie exact ce trebuie făcut cu o febră! Steven se aşează cu grijă pe marginea patului şi îmi ridică uşor capul. Vocea îi deveni şi mai blîndă. Aşa că fi o fetiță cuminte şi bea un pic de apă de dragul meu, sfatul medicului, O.K., iar după ce mă întorc mai bei puțin.

Am sorbit cu ochii închişi cîteva picături de apă din paharul dus la gură.

– Aşa, draga mea. Încearcă. Haide, încă puțin.

Mă înveli bine în pături, închise puțin fereastra, apoi plecă.

Imediat ce uşa se închise am început să plîng. Nici un bărbat nu m-a atins vreodată cu atîta tandrețe. Voiau întotdeauna ceva de la mine, iar eu o ştiam îndată ce le simțeam mîinile.

Aveam nevoie de iubirea lui Steven pînă în adîncul

ființei mele. N-aş supraviețui fără ea. Şi am găsit-o fără măcar să o caut. Cu el eram alta. Voiam să am grijă de el, să-l fac fericit... am plîns în hohote tînjind după împlinirea acestei dorințe... dacă n-aş fi alunecat atît de departe...

... Stau în vîrful colinei abrupte privind în jos la jeep-ul lui Steven parcat într-un colț. Disting deja silueta lui Steven deşi e mult prea departe de mine. Îl recunosc aşa cum recunoşti o ființă pe care o iubeşti. O vezi venind spre tine de la capătul străzii deşi e ascunsă de mulțimea trecătorilor. Îi cunoşti conturul trupului şi mişcările. Îi simți cum zîmbetul de pe față...

... Steven ia loc în jeep... îi văd profilul. Observ capul care i se apleacă uşor într-o parte şi curba gîtului. Probabil că mă aşteaptă citind ziarul da, iată-l, sprijinit de volan. Mă duc încet spre el, bucurîndu-mă de fiecare secundă în care îl pot urmări... Din cînd în cînd îşi înalță capul ca să vadă dacă nu vin... Văd liniile viguroase ale trăsăturilor regulate şi moliciunea părului scrut în contrast cu prelata de pînză a jeep-ului... brațul stîng atîrnă pe fereastră cu mîneca suflecată.

Înțeleg deja curbura acestui braț ieşind la iveală din mîneca cămăşii, culoarea bronzată, senzația pielii lui, uşor încordat şi acoperit de fire blonde de păr. Cunosc miracolul acelui braț întinzîndu-se spre mine, învelindu-mă noaptea, gingăşia cu care dimineața îmi întinde ceaşca cu cafea. Iubesc brațul ăsta aşa cum iubesc fiecare părticică din el.

Cum se roteşte rebel într-o parte în loc să apuce mînerul bicicletei sau volanul unei maşini, aşa cum ar fi normal. Văd că Steven e îmbrăcat într-o cămaşă şi ştiu că e vîrîtă în nişte pantaloni deschişi la culoare prinşi cu o curea.

... Steven îşi înalţă capul din nou iar eu încep să merg mai repede spre el... Un picior în faţa celuilalt, merg atît de repede că ajung să mă rostogolesc, iar acum sînt la poalele colinei... dar jeep-ul lui Steven nu mai e la colţ...

„Steven", îl strig eu, alergînd spre celălalt colţ de stradă, dar jeep-ul galben s-a mişcat din nou. Alerg spre iubitul meu traversînd strada următoare, spre un alt colţ... dar jeep-ul continuă să se depărteze. Abia mai respir... Trupul lui Steven nu se mai mişcă, stă încremenit, uitîndu-se în jos în jeep-ul trecînd dintr-un loc în altul. În sfîrşit îl ajung din urmă. Alerg mai repede... De data asta nu-l voi mai scăpa, cred eu, venind lîngă maşină şi trăgînd în joacă de uşă. Imediat ce o ating, portiera se deschide, iar Steven coboară... Stă cu spatele la mine îmbrăcat în cămaşa albastră din bumbac şi pantalonii crem.

„Steven, sînt eu", îi strig întinzînd mîna spre umărul lui, dar se răsuceşte spre mine cu atîta forţă că sînt aruncată pe spate şi mă trezesc uitîndu-mă la chipul tatălui meu încadrat de părul negru, des, cu ochii săi întunecaţi sub sprîncenele cafenii.

Tatăl meu îmi zîmbeşte batjocoritor, întinzînd spre mine braţele lui Steven cu mînecile suflecate... făcîndu-mă să mă depărtez de iubitul meu... Dar nu e decît o păcăleală, iar braţele cu mînecile suflecate sînt cele în haina neagră a costumului. Vocea tatălui meu e rugătoare, blîndă. „Te iubesc, Bethy Dolly micul meu trandafir. Vino, Bethy, vino acasă cu mine. Ştii c-o vei face. Ştii bine că vom fi mereu numai noi doi. Ştii că nu vei spune niciodată nimănui. Nu poţi. Vino, Bethy!". Deschide uşa maşinii şi mă ajută să urc... Înăuntru, maşina nu e jeep-ul galben al lui Steven ci *Mercedesul* verde al tatălui meu cu tabloul de bord din lemn.

Apăsînd pe pedala de accelerație, pantofii lustruiți ies afară din pantaloni. Mă ghemuiesc pe scaunul din piele şi mă lipesc de fereastră. Sînt îmbrăcată în jacheta albă de la spital cu cei şase nasturi aurii... E stropită cu sînge. Îmi împing înainte încheieturile mîinilor. „Nu! Nu! Nu sînt Bethy Dolly. Nu! Nu sînt Bethy! Nu sînt ea!".

Mă trezesc brusc auzind vocea unei fetițe „Nu sînt ea! Nu sînt ea!" Vocea era înăuntrul meu, n-am putut s-o facă să iasă afară, dar o auzeam foarte clar. Am ascultat fetița negîndu-se cu disperare. „Nu sînt Bethy!" dar nu simțeam nimic pentru ea. Exista separat de mine.

Mă uitam prin fereastră la maroniul mocirlos al cerului. Trebuia să fie cam cinci şi jumătate dimineața, oră la care demonii erau mai puternici ca oricînd. Dar în curînd se va face lumină, iar ei vor dispărea. Ştiam foarte bine cum să mă lupt cu ei.

Dar în dimineața asta era altfel. În această clipă de slăbiciune neobişnuită provocată de febră, fără să am destul forță ca să mă îmbrac repede în camuflajul numit Elizabèth, în această clipă scurtă de teroare dezlănțuită, am început să înțeleg ce-mi scăpase întotdeauna. Am ținut demonii lîngă mine, prelungind clipa şi-am permis cheii să-i elibereze încet. Nu m-am grăbit şi într-un fel m-am temut mai puțin.

În starea de calm nepăsător, straniu al celor slăbiți şi vlăguiți de febră, perspectiva stagnează, înflăcărarea e diminuată, iar lumea pare ceva mai clară. Prea epuizat să îmbraci armura, simțurile îți devin de o limpezime surprinzătoare.

Ani şi ani de emoții îngrămădite claie peste grămadă pînă au ajuns o masă încîlcită de fire încrucişate ascunzîndu-şi capetele încep să se destrame.

Şi înţeleg pentru prima oară: am crezut mereu că nu am povestit nimic pentru că ascundeam adevărul de lume, că dacă aş fi rostit un singur cuvînt porţile grele de fier m-ar fi închis pentru totdeauna. Dar în tot timpul ăsta n-am făcut altceva decît să mă ascund de mine însămi.

Am şoptit cu voce tare cuvîntul cheie. „Nu sînt Bethy Dolly. Nu sînt ea". Şi din nou. „Nu sînt Bethy". Da! Era atît de simplu. Cum de mi-a scăpat... dacă n-am spus niciodată şi nu ştia nimeni puteam să pretind că nu se întîmplase, nu?...

Aş putea fugi la nesfîrşit de propria-mi persoană, fără să fiu vreodată ceea ce sînt. Cine ar putea dovedi contrariul? Aşa c-am fugit. Iar pe măsură ce timpul fugea alături de mine, am îndepărtat pe oricine s-ar fi apropiat suficient ca să descopere ce ascundeam.

Eram închisă în spatele propriilor uşi de fier, acolo unde nu ştiam, nu-mi aminteam, nu simţeam. N-aş fi permis niciodată o iubire adevărată... Ooo... tatăl meu mă cunoştea bine, nu se îndoise nici o clipă că se afla în siguranţă. Indiferent ce-aş fi spus sau cu ce l-aş fi ameninţat, la momentul potrivit aş fi fugit întotdeauna şi n-aş fi spus nimic. Putea face tot ce dorea cu mine. Îl voi urma şi de data asta refuzîndu-mi viaţa ca Elizabeth?

Urmăream pe fereastră cum lumina dă să răsară din încremenire. Am privit-o, şoptind din nou „Nu sînt ea!" Maroniul mocirlos al zorilor îmi luminã fereastra permiţînd verdelui intens şi mat al copacilor să se arate în umbrele ei. Am şoptit iar „Nu sînt Bethy!" Se făcuse aproape şase, dar n-am dat drumul demonilor. Aveam nevoie de ei ca să mă facă să mă simt Bethy pe dinăuntru înainte ca forţa să-mi revină şi să mă protejeze.

Cînd razele soarelui scăpărară în lumea de afară, Steven veni la mine deschizînd uşa cu mare grijă. M-am prefăcut că dorm. Se apropie de pat în vîrful picioarelor şi îşi puse palma pe fruntea mea. N-am îndrăznit să mă uit la el sau să mă mişc, încercînd să respir cît mai regulat.

– Eşti o fată cuminte, murmură el. Gata cu febra. Diseară te vei simți mult mai bine. Aşa că odihneşte-te. Am făcut rost de invitații şi vom dansa la balul regelui. Cînd le-am spus că eşti aici şi că ne iubim s-au hotărît să dea un bal. Te iubesc, Elizabeth. Mă sărută uşor pe pleoape şi plecă. Mi-am permis să arunc o privire scurtă. Oh, ce viață minunată am putea duce împreună!

După ce ieşi din cameră, mi-am verificat fruntea, brațele. Avea dreptate, nu mai transpiram, febra dispăruse. Era dimineață. M-am ridicat în pat, încercînd să mă orientez. Soarele se înălța repede pe cer. Draperiile de un galben-deschis se legănau calm de o parte şi alta a ferestrei. Aerul avea un miros dulceag. Ulciorul cu desene cu flori era pe noptieră. Am turnat nişte apă într-o ceaşcă şi m-am chinuit să stau în picioare. Uşor amețită, m-am silit să rostesc cu voce tare ceea ce ştiam deja că era adevărat.

– Tatăl meu, Roland era convins de siguranța în care se afla depravarea lui perversă. Ca să se apere era capabil să ucidă cu uşurință femeile care îl iubeau. Mama mea, Marya, s-a sinucis pentru că nu îndrăznea să spună adevărul şi nu putea trăi cunoscîndu-l. N-a încercat s-o oprească. Odată cu ea dispăru şi amenințarea c-ar putea fi demascat. Bethy Dolly a vrut să-şi pună capăt zilelor, dar n-a reuşit şi a murit în fiecare zi cîte puțin, fără să se întrebe măcar de ce. În cele din urmă, ajungînd la adolescență a

renunțat la propria identitate. Secretul lui Roland a rămas ascuns. Iar eu, Elizabeth, pe mine nu m-a cunoscut, n-a visat niciodată cine va deveni Bethy Dolly, fetița atît de ascultătoare. Să-l las să mă ajungă din mormînt şi să mă tragă după el? Să plec atît de supusă, să-i permit să ucidă iubirea din mine? Mă va sili să umplu locul cu un gol imens numai ca să-i protejez secretul... Nu, Steven, nu te apropia vreodată de mine ca să afli adevărul. Nu, Steven, nu mă iubi atît de mult, eu nu te voi iubi niciodată, şi nimeni nu va şti... La paisprezece ani tata mă bătea dacă mă vedea stînd de vorbă cu băieți. N-am protestat. Avea dreptate, ar fi putut afla. Acum mă băteam singură în locul lui. Venise vremea să- mi iau viața înapoi de la tatăl meu.

Era dimineață, iar intensitatea mirosurilor şi a brizei, strălucirea soarelui îmi hrăniră puterea, dar nu cea de care aveam nevoie pentru a depăşi spaimele crîncene zăvorîte în mine de o viață întreagă dusă în minciună. Trebuia să analizez totul cît mai repede înainte ca ziua să revină şi să mă surprindă negînd din nou trecutul.

Voi ajunge cît de curînd să regret această clipă lipsită de apărare şi fiecare gînd periculos care îmi trecuse prin cap. Şi nu voi mai permite să mi se întîmple niciodată. Începeam deja să cîntăresc riscul enorm pe care mi l-aş asuma dacă i-aş spune lui Steven. Dacă mă înşelam, nu mă iubea şi va povesti altora? Nu mă voi mai putea întoarce. Dar nu acționam acum, voi permite uşilor grele să mă închidă din nou. Voi minți şi mă voi ascunde mereu de iubirea lui Steven, temîndu-mă să i-o ofer pe a mea. Iubirea noastră va muri. Viața noastră împreună nu va mai ajunge niciodată la împlinire.

Va trebui să-mi asum marele risc înainte ca dimineața să se apropie de sfîrşit. Cine ar fi bănuit că se va petrece aici, că voi elibera lucrul pe care îl păstrasem secret vreme de treizeci de ani, aici într-un han simplu de undeva din Spania, într-un pat în care dormiseră o mulțime de alți călători, rămînînd, la fel ca mine, doar cîteva ore înainte de a-şi continua viețile mai departe. Dar a mea se va schimba pentru totdeauna.

Eram hotărîtă. Nu ştiam ce-i voi spune lui Steven sau cum voi începe. Cum să spui bărbatului pe care îl iubeşti cuvinte despre tine însăți, cuvinte de care te-ai ferit toată viața... ce se va întîmpla cînd vei îndrăzni să-ți dezvălui secretele? Care din dezamăgirile amare se va revărsa mai întîi din tine?

L-aş fi putut striga pe Steven şi el ar fi venit la mine, dar am aşteptat stînd încă o oră în dormitor, neştiind ce să sper. Teama mă strîngea ca într-un cleşte, apoi îmi dădea drumul, pînă cînd în sfîrşit Steven intră în cameră. Traversă încăperea radiind de fericire că stăteam sprijintă de perne şi arătam mult mai vioaie.

– Ce schimbare uluitoare! Ar fi trebuit să-ți aduc un ecler cu multă frişcă în locul acestei... căni cu apă proaspătă şi al celor trei biscuiți. Scuze, sfatul doctorului. Se aşează pe marginea patului şi mă îmbrățişă. De ce nu mi-ai spus că te vei înveşmînta în acest capot extraordinar şi vei arăta atît de frumoasă. Mă strînse iar în brațe aşa cum stăteam în cămaşa de noapte veche împrumutată probabil de la proprietară.

– Eu... M-am oprit, mă trezeam prinsă de umorul lui, căutînd o replică amuzantă, îndepărtîndu-mă de ce mă hotărîsem să fac... camuflajul cădea asupra mea foarte repede... tatăl meu ar fi fost mulțumit... Dar

de data asta nu-l voi mai lăsa să cîştige... Acum! M-am îndemat singură. Acum!

– Steven... am început eu.

Mă privi mirat, observînd atitudinea mea diferită.

– Te rog să mă laşi să-ţi spun ceva ce cred c-ar trebui să ştii. Vreau să-ţi povestesc despre mine însămi, nu despre cum dansam în Barcelona, ci despre cum am ajuns aici şi cine sînt în realitate. Am tras aer în piept. Respiram repede şi am simţit în gît gustul acru al emoţiei. Reflexele dădură să-l înghită, trăgîndu-l înapoi... n-ai spus încă nimic, mi-am zis eu, mai ai şansa să te răzgîndeşti... va fi insuportabil pentru tine... nu e greu să-ţi dai seama. Dar supapele se deschiseseră deja, iar primul şuvoi de coclează se revărsa. Am început să mă tîngui încet. Numele meu e Bethy.

Steven nu-mi puse nici o întrebare, se mulţumi să mă ţină strîns.

– Steven, tînguiala mea deveni mai puternică, numele meu e Bethy, tata m-a violat pe cînd eram foarte mică. Îl veneram şi nu mi-a venit niciodată să cred cît de mult m-a rănit şi ce mi-a făcut. Aşa că m-am silit să uit. Au trecut cîţiva ani, nu ştiu exact, şi nu s-a mai întîmplat. Am început să cred că nu s-a întîmplat niciodată, că nu era adevărat, îl iubeam atît de mult. Dar după moartea mamei, s-a întîmplat din nou, apoi tot mai regulat. Tot nu puteam accepta că era adevărat. La doisprezece ani am preferat să mă sinucid decît să cred că e adevărat, dar m-au oprit...

Steven mă strîngea în tăcere. Tînguirea încetase, dar nu se auzeau alte sunete, doar un fel de horcăit care mă făcu să mă cutremur. După un timp am început să vorbesc din nou, dar îmi auzeam vocea de parcă ar fi fost de cealaltă parte a uşii.

– Un an mai tîrziu am fugit de acasă. Poliţia m-a

găsit în cele din urmă tîrîndu-mă printre tufişurile dintr-un parc, ascunzîndu-mă de lanternele lor ca un animal. Eram îngrozită. M-au adus acasă cu maşina poliției, le-aş fi putut spune atunci, dar n-am făcut-o. Am crezut că dacă o fac mă vor închide pentru totdeauna... După ce poliția a plecat, tata m-a dus în patul lui, dar cîteva săptămîni nu s-a atins de mine. Credeam că sînt în siguranță, iar de acum încolo viața noastră va fi bună. N-am vorbit niciodată cu nimeni. Horcăitul îmi întrerupse din nou cuvintele, dar m-am silit să continui. Dacă se afla ce-am făcut? Cînd a început din nou, m-am izolat de prieteni. Nu ştiam nimic despre viață cu excepția dansului. Pe măsură ce creşteam, se aştepta ca participarea mea la actul sexual să fie cea a unei femei. Aşa a şi fost.

Steven mă înveli în pături şi mă legănă în brațe... Tremuram. Simțeam din nou nevoia de a-mi înghiți cuvintele, de a le trage înapoi, gîtul îmi era aspru. Îmi doream cu disperare să mă opresc, să mai gîndesc, să nu trădez... da, tata se întindea spre mine, mă trăgea spre el... mă va pedepsi mai tîrziu... o voi merita... Dar voința nouă mă făcu să continui, de data asta nu-l voi lăsa, mă voi elibera odată pentru totdeauna... Am încercat să nu mai tremur.

Cînd cuvintele porniră din nou, ieşiră mai puțin frînte, iar vocea îmi deveni mai puternică.

– Nimeni n-ar fi putut bănui. Tata era un violonist celebru, iar ca fiică a lui duceam ceea ce părea o viață privilegiată. În casa noastră veneau oameni de artă, critici, luau loc în sufragerie. Am învățat curînd să trăiesc în afara adevărului nostru. Le luam pălăriile, paltoanele, le serveam ceai. Le permiteam să-mi laude talentul de balerină, mă văzuseră la spectacolul tinerelor speranțe. Spuneau că sînt o tînără frumoasă

şi grațioasă, că erau bucuroşi să mă cunoască... Eu nu spunem nimic. N-au văzut niciodată fata oribil de distrusă care-şi dorea moartea în fiecare noapte. O uram! Merita tot ce i se întîmpla! Nu eram eu! Eram altfel! Eram o balerină! După ce-am mai crescut am fost acceptată de o companie de balet, iar tata şi-a dat seama că voi lucra cu alte balerine, mă voi împrieteni, aş putea povesti. Ca să-şi ascundă faptele îngrozitoare mă amenința că va spune el însuşi companiei de balet. Voi fi demascată față de ceilalți dansatori, de coregrafi, de regizori. Toată lumea va şti că e vina mea. În fiecare dimineață în drum spre repetiții trăiam cu spaima că imediat ce voi deschide uşa toată viața mea se va termina. Tremuram îngrozitor, chinuindu-mă să-mi ascund frica pînă reuşeam să mă strecor în sala de repetiții şi să văd că totul era la fel ca în ziua precedentă, iar eu voi fi în siguranță pentru încă o zi. Noaptea îi îndeplineam orice dorință. „Te rog, tăticule, te rog", îl imploram eu noapte de noapte, „te rog, nu le spune, fac orice, nu le spune". „Ah, pînă la urmă tot se va afla. Nu se poate ascunde". Mă manevra ca pe o marionetă, dominîndu-mă complet pînă la şaptesprezece ani. Tata s-a îmbolnăvit, şi-a pierdut puterea. Am auzit apoi doctorii şoptind „infarct", „ficat", „complicații". Au chemat alți doctori. Nu prea ştiam ce se întîmplă, dar l-am îngrijit conştiincioasă, dîndu-i să mănînce, scriindu-i corespondența, preluînd mesajele telefonice. I-am adus cărți să citească, i-am spălat hainele şi lenjeria de pat, i-am dat medicamente. Dar continua să fie tot mai slăbit. Apoi într-o dimineață s-a întîmplat ceva foarte ciudat. I-am pregătit pîine prăjită cu ceai şi mi-am împachetat hainele pentru repetiția de balet. M-am dus cu tava în dormitorul lui şi i-am pus-o în față. Stătea sprijinit de perne ascultînd muzică clasică

la radio. Camera era cufundată în penumbră. Am tras jaluzelele numai pînă la jumătate ca să nu-l deranjez. „Mulțumesc, Bethy Dolly", mi-a spus el... Iar eu m-am uitat la bărbatul faimos, robust, îmbătrînit atît de repede în aceste ultime luni. Părul negru era rar şi cenuşiu lăsînd să i se vadă pielea capului. Dinții i se îngălbeneau, iar pielea de pe față şi gît era pămîntie şi atîrna. Pijamaua era prea mare pentru umerii lui căzuți. Trupul musculos devenise atît de fragil atîrnînd fără formă pe perne de parcă şi-ar fi pierdut genul. Cu excepția favoriților albi, lăsați să-i crească pe față, un vizitator care nu-l cunoştea n-ar fi avut cum să ştie dacă pe pat zăcea un bătrîn sau o bătrînă. Toți vizitatorii distinşi şi toți prietenii din orchestră încetaseră de mult să mai vină. Vitalitatea şi marea voință dispăruseră cu totul din carcasa acestui trup, iar odată cu ele dispăruse şi altceva. Stînd acolo, am încercat să-mi amintesc cum fusese prima oară, a doua oară, a treia oară, dar nu-mi mai aminteam nimic. Unde s-au dus? Am încercat să-mi amintesc de anul trecut, de primăvara trecută. Ştiam cîte se întîmplaseră, dar nu mi le puteam aminti. La repetiția din dimineața aceea eram preocupată să-mi amintesc detaliile întîlnirilor noastre sexuale, dar toate îmi pieriseră din minte. După masă i-am spus directorului companiei că tatăl meu se simte mai rău şi trebuie să plec acasă. M-a lăsat arborînd o atitudine plină de respect. M-am urcat într-un taxi ca să parcurg cît mai repede cele şase străzi pînă la casa noastră, trebuia să mă întorc ca să aflu dacă era adevărat. M-am dus tiptil în camera lui şi m-am uitat din prag la ființa slabă şi galbenă de sub pătură. Ştiu acum că acela a fost momentul în care am luat-o la fugă în mintea mea, realizînd că îmi va fi uşor să plec.

Steven nu spuse nimic. Am încetat să mai vor-

besc, iar tăcerea atîrna în jurul nostru ca o ceață de nepătruns. Brațele lui Steven erau tot în jurul meu, dar mi-am dat seama că nu mă mai strîngeau ca la început. Cînd anume încetaseră s-o mai facă?

Ce se întîmplase? Steven se mişcă de lîngă mine, iar cuvertura îmi alunecă de pe umeri. Stăteam singură. Am întins mîna spre el, dar se depărtă şi mai mult de mine, lipindu-se de perete, rigid, amorțit, apoi se ridică de pe pat şi se duse în celălalt capăt al camerei, atît de departe de mine pe cît îi permitea încăperea.

Îşi lăsă capul în mîini, nu suporta să mă mai privească. L-am urmărit plimbîndu-se încoace şi încolo, dar numai în acea parte a camerei. Prin mijloc fusese trasă o linie, tăind orice legătură cu mine. Ascuns, secretul meu fusese o barieră între noi. Dezvăluit, era un zid de nepătruns.

Dar ajunsem prea departe ca să las lucrurile să se termine aşa. M-am sculat din pat şi-am stat în partea mea de cameră întinzînd brațele spre Steven ca să vină la mine. Se aşează cu capul pe brațe. Am traversat camera şi m-am oprit la fereastră întinzînd iar brațele spre el. Se aplecă şi se smuci de lîngă mine de parcă l-aş fi amenințat că-l lovesc. Mi-am dat seama c-am comis o greşeală de neiertat.

Tulburată, m-am dus în cealaltă parte a camerei şi am înconjurat patul. Ce nenorocire am reuşit să arunc asupra mea în această dimineață! Secretele mă păcăliseră.

În toți anii ăştia aşteptaseră clipa de față. Vrăjită de iubire, am ajuns să cred că era bine să povestesc, că Steven va înțelege, că vom fi apropiați. Că voi continua să mă bucur de iubirea lui. Am păşit pe lîngă noptieră unde se afla ulciorul cu apa adusă cu atîta

dragoste. Secretele mă păcăliseră, se furişaseră din mine. Era aşa cum promisese tatăl meu „Pînă la urmă tot se va afla". Mă distrusesem singură.

Elizabeth, ha, cît de grozavă se crezuse, producătoare de film, deşteaptă, bogată, dar acum se terminase.

Cît de rapid, dintr-o singură mişcare, ca şi împăratul care îşi pierduse hainele de aur, eram din nou eu, Bethy. Simţeam o savoare ciudată în dorinţa de a-i dezvălui şi mai multe lui Steven, totul, ceilalţi amanţi... Haa... Oh, nu-mi era greu să-l scîrbesc de Elizabeth, „iubirea vieţii lui".

Bethy se agita în jurul meu, îndemîndu-mă să continui... Îi voi povesti lui Steven totul despre Elizabeth pe care o iubise. Voiam să-i văd repulsia şi dezgustul de pe faţă. Ca ziarist putea povesti lumii întregi... Am traversat din nou camera şi i-am tras mîinile de pe faţă ca să-i văd expresia încărcată de ură, dar am văzut una plină de iubire. I-am văzut lacrimile vărsate pentru mine. Mi s-a făcut greaţă. Cum putea fi iubire? Milă, da! Milă, trebuia să fie milă! Dar niciodată iubire. Mascarada mea se terminase, iar ceea ce simţeam acum era o senzaţie stranie, cumplită de uşurare. Era de necontrolat. Voiam să vărs murdăria îngrozitoare care eram în realitate. Mă putea bate, trînti de podea, călca în picioare, dar nu mă putea privi cu expresia aia de iubire.

– Elizabeth, draga mea, înţeleg...

– Nu, nu sînt draga ta. Am sărit la el cu forţa unei nebune şi am început să-l izbesc cu mîinile îngheţate. Vîjîitul din jurul meu era aproape ca o rafală de vînt împingîndu-mi pumnii ca pe nişte ciocane... Da, să-l baţi pe bărbatul care te iubeşte. Dacă nu te pervertea el, te perverteai singură.

Steven mă apucă de încheieturi şi mă scutură pînă capul mi se zgîlţi, iar din trup îmi pieri orice urmă de energie.

Ţinîndu-ne strîns şi împingîndu-ne, ne-am luptat prin cameră pînă mă aruncă pe pat. Am încercat să mă ridic, dar m-a împins la loc.

– Elizabeth, vocea i se îneca deasupra mea. În cele din urmă ajunse doar o şoaptă aspră. S-a întîmplat şi în familia mea. Cu sora mea Paula. Ştiam ce-i face tatăl meu. Am ştiut tot timpul. Dar nu eram decît un copil. Dacă aş fi spus cuiva aş fi reuşit poate să o salvez. Dar cum să spună un copil aşa ceva?

Am rămas nemişcată, mîinile lui apucîndu-le pe ale mele. Sau mîinile mele le apucau pe ale lui? Strînsoarea ne albise degetele.

– Elizabeth, n-am spus niciodată nimănui. Ca şi tine, am ascuns totul în mine. N-am putut rosti niciodată cuvintele cu voce tare. Chiar şi acum, mă uit la fotografiile de familie şi încerc să pretind că nu s-a întîmplat nimic. Dar se vede imediat. Oricine s-ar uita la ele ar vedea că tata e întotdeauna în mijloc, un bărbat plin de demnitate, cu noi toţi, familia zîmbitoare, în jurul lui, cu excepţia Paulei care e un pic la o parte, fără să îndrăznească să ne atingă, purtînd pe chip doar schiţa zîmbetului unui copil. „O fetiţă timidă", ar spune oricine şi ar trece mai departe la un nou set de fotografii, apoi la un altul. Unde e Paula? s-ar putea întreba. Nu mai există fotografii cu Paula! După ce-a împlinit zece ani tata s-a asigurat că nu va mai fi văzută.

– Paula era mai în vîrstă ca mine. Era ea, apoi eu şi Daisy, surioara mea. Paula avea ceva la braţ, iar un picior era mai scurt decît celălalt. Mama părea să o urască şi nu înţelegeam de ce. Obişnuia să fugă după

ea cu un băţ pînă Paula se refugia sub pat, trăgîndu-şi după ea piciorul mai scurt. Dar asta n-o oprea. Paula ştia cum să scape. Daisy şi cu mine stăteam de o parte şi de alta a uşii, urmărind terorizaţi. Aveam mare grijă să nu fim prinşi făcînd ce nu trebuia, îndeplineam orbeşte tot ce ni se cerea, fără să punem întrebări. Dacă o păţeam şi noi?

– Tata obişnuia să o bată pe Paula pentru că mintea. N-am înţeles niciodată de ce mintea, indiferent despre ce-ar fi fost vorba. O dată am mințit şi eu pentru că ştiam c-o vor bate din nou dacă aflau că furase banii din poşeta mamei. Aşa c-am mințit şi-am spus că i-am luat eu. Cu banii aceia Paula mă dusese la film şi-mi cumpărase dulciuri. Fusese o comedie şi-am rămas la încă o reprezentaţie, a doua oară Paula rîzînd chiar mai mult decît prima oară. Cînd ne-am întors acasă tata ne aştepta cu cureaua. A început să o bată pe Paula. Cureaua şficuia pe pielea ei. Am crezut că o să o omoare. Am strigat şi am vrut să fug afară din casă ca să cer ajutor, dar m-a prins şi m-a bătut şi pe mine. Eram pe un pat mic lîngă perete. Am încercat să mă agăţ de perete ca să scap, dar peretele era neînduplecat şi rece, mă împingea la loc. M-am supus curelei. După un timp, loviturile n-au mai durut atît de mult. Umilinţa şi trădarea lui mi-au rămas întipărite în minte pentru totdeauna.

– Apoi într-o zi am văzut. Prin uşile din sticlă cu perdele de dantelă care duceau din sufragerie spre dormitorul părinţilor mei. Mama era plecată la bridge. Era sîmbătă după-amiază şi mă întorsesem mai devreme de la antrenamentul de baseball, iar cînd am trecut pe lîngă uşi am auzit un sunet înfundat de cealaltă parte şi am îndrăznit să privesc printr-un colţ al pătratului de jos.

Am rămas încremenit de groază, nu-mi venea să-mi cred ochilor. Paula stătea în genunchi în fața tatălui meu. El avea amîndouă mîinile pe capul ei. Mi-am dat seama şocat că penisul lui era în gura ei. Paula se îneca, se sufoca, vărsa, dar el continua să o țină ca într-o menghină, înfigîndu-se în gîtul ei. Capul ei era dat pe spate de parcă gîtul îi era pe cale să se rupă. Părea o pasăre delicată care-şi frînsese aripile luptîndu-se să zboare din nou. Întreg trupul îi era străbătut de convulsii.

După ce termină, tatăl meu o lăsă acolo vomînd şi gîfîind. Eu m-am ascuns într-un colț în spatele unui fotoliu albastru. Am auzit duşul şi apa trasă la toaletă.

Apoi Paula ieşi din cameră şchiopătînd pe piciorul mai scurt, încercînd să-şi netezească rochia peste genunchi, să-şi frece mîinile, să-şi şteargă fața, toate odată, uitîndu-se în jur şi ascultînd înainte să o ia la fugă. Nu m-a văzut ascuns în colțul meu. N-o puteam lăsa să vadă că ştiam. Cum să demaşti ceva de genul ăsta? Şi mama? Dacă va afla, va fi distrusă. Cine i-ar spune? Ce se va întîmpla cu familia mea? Tata era bancher. Îşi va pierde slujba. Ce se va întîmpla cu noi? Contribuia cu generozitate la diferite opere de binefacere, sprijinea biserica şi făcea parte din consiliul de conducere al programului sportiv din şcoală. Cine m-ar crede? Poate mă înşelam?

În după-amiaza aceea n-am mai văzut-o pe Paula, iar seara n-a coborît la cină. Mama i-a dus ceva de mîncare.

Duminică am mers cu toții la biserică. Tata şi mama erau îmbrăcați în hainele lor cele mai bune. Paula, eu şi surioara mea, Daisy, am stat foarte cuminți. Cînd eram la biserică nu aveam voie să vorbim cu nimeni, decît să salutăm, să spunem, da domnule sau da

doamnă, vă rog sau mulțumesc.

Paula a început să fugă de acasă, dar o găseau şi o aduceau înapoi. Tata o bătea, iar mama stătea lîngă el îndemîndu-l. O ura pe Paula, dar era foarte bună cu mine şi cu Daisy. Cred că ştia pentru că a trimis-o pe Daisy la pension. Tata protestă, dar ea nu se lăsă înduplecată.

După-amiezile din casa mea deveniră de nesuportat. Tata şi mama erau amîndoi la lucru, iar Paula invita băieți. Era o fată urîtă de paisprezece ani, şchioapă, cu un braț strîmb, dar băieții veneau oricum. Obişnuia să fumeze, să bea şi să rîdă, iar Paula îi ducea pe cei aleşi în camera ei. După aceea stăteau şi fumau şi îşi puneau mîinile pe sînii ei.

Nu ştia că sînt acolo. Credea c-am plecat să joc baseball, dar mi-era frică că dacă plec băieții o vor strînge de gît sau o vor ucide, aşa că mă ascundeam în bucătărie. Apoi intram pe uşă de parcă m-aş fi întors de la antrenament, iar Paula şi cu mine ne deschideam cărțile pe masa din bucătărie ca să arătăm că ne facem lecțiile.

M-am uitat la Steven, băiatul tipic american dintr-un orăşel din Colorado. Venele de la gît îi ieşeau afară.

– Am fost complice la distrugerea Paulei, Elizabeth. Aş fi putut să o ajut cumva. Dar cum? N-o puteam pîrî şi nu-l puteam pîrî pe tatăl meu. Şi ce s-ar fi întîmplat cu mine?

– Paula a fugit pentru ultima oară cînd avea şaisprezece ani, iar eu treisprezece. În noaptea aceea tata a plecat în căutarea ei. Paula cunoştea deja barurile de la şosea. A găsit-o bînd cu un şofer de camion şi a încercat să o aducă acasă. Ea a fugit în camion. Tata a sărit pe uşă, dar şoferul l-a împins, aruncîndu-l pe asfalt. Căzînd, tata şi-a pierdut cîțiva

dinți. Ştiu pentru că mai tîrziu m-a legănat în brațe plîngînd... Nu mă mai îmbrățişase niciodată, dar era distrus. „Paula, copilaşul meu, Paula mea iubită", hohotea el. Eram îndurerat şi tulburat. Nu-l crezusem în stare de astfel de sentimente.

– Paula mi-a telefonat a doua zi ca să-mi spună să nu-mi fac griji pentru ea. Mama m-a ținut la telefon, iar tata a încercat să afle de unde mă suna. Am apucat bine receptorul „Fugi, Paula, fugi. Încearcă să dea de tine", am şoptit eu cu riscul vieții. Paula a închis, dar mama nu i-a spus tatei nimic. Atunci am aflat amîndoi că ştiam.

– Paula a dispărut de pe fața pămîntului. Poliția a căutat-o ani la rînd, dar n-a mai fost găsită. „Domnule", îi auzeam eu spunîndu-i tatălui meu, „lucrurile astea se pot întîmpla. Copiii problemă sînt foarte deştepți. Nu-mi place că trebuie s-o spun, dar de cele mai multe ori dăm peste ei la locul unei crime. Apar întotdeauna şi nu departe de unde au plecat".

– Daisy şi cu mine n-am mai avut voie să vorbim despre Paula, niciodată, iar unii oameni nici n-au întrebat vreodată. Îi vedeam şoptind, dar oprindu-se cînd ne apropiam. În fiecare duminică ne duceam ca de obicei la biserică, şi niciodată nu s-a mai spus nimic... Daisy a rămas la pension, iar eu am început să urc pe munte. Mă prefăceam că o găsesc acolo pe Paula şi vorbeam cu ea. Ştiam că într-o zi ne vom întîlni din nou.

– Mi-a telefonat nu demult. Am plîns de fericire că încă mai e în viață. M-a sunat dintr-o clinică de dezintoxicare din Colorado unde se afla de patru luni. Ştii, Elizabeth, lucrul cel mai uluitor e că Paula începe abia acum să-şi aducă aminte de abuzurile sexuale ale tatălui meu. După ce-a fugit de acasă a alungat totul

din minte. Şi-a amintit mai întîi de bătăi. Ce i s-a întîmplat în realitate îi revine în minte în fragmente de imagini şi vise. Din cele cincisprezece femei din grupa ei numai una îşi aminteşte totul în întregime. Psihiatrul i-a explicat Paulei că mecanismele de apărare ale minţii umane sînt extrem de puternice. A înfruntat o traumă de nesuportat ştergîndu-o din conştient.

– Paula m-a căutat ca să mă întrebe ce ştiam, ca să se asigure că nu era o fantezie determinată de terapie. Cînd a început să-şi amintească şi-a dat seama că eu ştiusem mereu.

– Şi Daisy? abia am îndrăznit eu să întreb.

Steven se prăbuşi pe pat plîngînd. Cînd reuşi să vorbească din nou, glasul îi era înăbuşit, un sunet jalnic.

– E partea cea mai cumplită a vinovăţiei mele. Cînd Paula i-a povestit lui Daisy, Daisy a spus „Credeam că sînt singura". Steven se uită la mine implorînd. Dacă ai fi putut-o vedea pe Daisy, era un copil cu o faţă frumoasă, ca un înger. Era atît de cuminte, nu supăra pe nimeni, n-a făcut niciodată ceva rău... Fu copleşit de agonia celor întîmplate lui Daisy.

Mă durea enorm să-l văd pe Steven chinuindu-se aşa în faţa mea. Tortura lui părea mai îngrozitoare decît a mea. M-am dus la el şi mi-am pus braţele în jurul lui. M-a tras la piept.

– Nu eşti singură, Elizabeth. Sînt mai multe decît crezi. Se întîmplă în familii ca ale noastre, nu numai copiilor din ghetto-uri. Ai fost o victimă, nu o complice. Cum poate un copil să povestească aşa ceva? Priveşte totul prin ochii unui copil, nu ai unui adult. Te iubesc, Elizabeth. Te iubesc foarte mult.

Am lăsat braţele lui Steven şi m-am aşezat pe un scaun din lemn urmărindu-l cum plînge. Ştia toate lu-

crurile astea despre mine, dar totuşi mă iubea. Stăteam aici cu faţa umflată de lacrimi şi temeri, iar el mă iubea. Părul îmi era năclăit de zile de transpiraţie şi de praful de pe drum, dar el mă iubea. Mă purtasem ca o nebună, cum am şi fost de altfel. Dar el mă iubea. Fusesem bolnavă, delirasem, iar el mă îngrijise. I-am povestit lucruri dezgustătoare, cine sînt în realitate, dar el rămăsese alături de mine.

Steven mă văzu urmărindu-l, se îndreptă şi îşi reţinu lacrimile. Cunoşteam lucrurile înfiorătoare ale vieţii lui pe care le ţinuse ascunse, şi îl iubeam. Ştiam că imaginea pe care o prezenta lumii nu era decît un paravan în spatele căruia să-şi poată ascunde vinovăţia, şi îl iubeam. Plînsese ca un copil neputincios, şi eu îl iubeam. Trăsăturile lui perfecte erau distorsionate şi umflate, şi eu îl iubeam. Se clătinase de durere, ştiind că vor trece ani pînă va reuşi să se împace cu el însuşi, iar eu voiam să-i fiu alături.

Spune-i că-l iubeşti, îmi porunci vocea din mine. Spune-i-o, vocea deveni mai puternică. Îl iubeşti. De ce nu i-o spui? S-a terminat... acum i-o poţi spune... Aminteşte-ţi de iubire... Vocea din mine era diferită. Îi aparţinuse întotdeauna lui Bethy. Acum era a mea.

– Te iubesc, Steven, am rostit eu şi m-am dus la el, ridicîndu-l ca să stea în faţa mea.

– Elizabeth, spuse el, prima oară cînd te-am văzut la aeroport a trebuit să stau lîngă tine şi am vorbit. Cînd te-am văzut apoi în cafenea în prima noastră zi la Barcelona, am vrut foarte mult să te cunosc mai bine, dar erai deja cu altcineva. Cînd te-am văzut în spatele aparatului de filmat preocupată de secvenţele despre Olimpiadă, m-am hotărît să fiu cu tine. În Costa Brava nu m-am putut împiedica, am început să mă îndrăgostesc de tine. Astăzi sînt absolut sigur că te

voi iubi întotdeauna. Ascunzînd un secret, ajungi să te înconjori cu un grad care devine curînd un zid de beton. Te sileşti să trăieşti în spatele lui unde nimeni nu poate trece. Pierzi speranţa că-l vei putea dărîma vreodată. Eşti întotdeauna singur, jucînd un rol, aşa ca nimeni să nu bănuiască nimic. Astăzi, auzindu-te povestindu-mi ceva atît de intim şi ascuns despre tine, mi-am dat seama de curajul tău. Mi-ai dat forţa de a trece dincolo de zid. Înainte n-aş fi avut-o niciodată.

– Steven, nici eu n-am avut curajul ăsta. Înainte de această dimineaţă am simţit mereu că tot ce mi s-a întîmplat era o boală de care nu mă voi vindeca. Eram prea slăbită. Tu mi-ai dat curajul să încerc.

– Elizabeth, înainte de această dimineaţă, şi eu am fost prea slab. Îţi dai seama că iubirea noastră porneşte din sălbiciunile noastre, începe acum, cu o putere şi o sinceritate incredibilă? Îţi dai seama?

Ne-am uitat unul la celălalt. Nu cred să fi existat vreodată îndrăgostiţi care să-şi fi declarat iubirea cu feţe atît de umflate şi de pline de lacrimi.

– Da, Steven, te iubesc foarte mult, am repetat eu. Ne-am strîns în braţe şi am plîns.

24

Cred că va trece un timp destul de îndelungat pînă eu şi Steven vom reuşi să îndreptăm răul pe care ni l-am provocat nouă înşine.

Oh, nu mă mai învinovăţesc pentru ce mi s-a întîmplat în copilărie. Acum ştiu că n-am fost decît o victimă şi că nu voi putea schimba nimic întorcîndu-mă în timp.

Nu sînt nici genul de persoană care să ofteze, să plîngă şi să caute înţelegere.

Privesc situaţia mea de victimă într-o lumină cu totul nouă, ştiind că rasa umană are o capacitate uluitoare de vindecare. Mă gîndesc la supravieţuirea şi forţa nevinovaţilor din război, foamete şi boală. Unii dintre ei nu sînt atît de norocoşi.

Dar cum să îndrept obişnuinţa rigidă de a mă proteja, obişnuinţa de a mă feri de iubirea adevărată? Ştiu că am făcut-o de bună voie.

E ceva de la sine înţeles.

Sînt întru totul de acord. La patruzeci de ani înţeleg în sfîrşit mecanismul iubirii şi faptul că e dreptul din naştere al oricărei persoane, dar mai înţeleg şi cît trebuie să fii de sincer şi de lipsit de teamă atunci cînd

îți apare în cale. Înainte nu i-am putut permite iubirii să-şi găsească loc în mine şi încă mai trebuie să mă lupt chiar dacă mi s-a făcut cadoul de-a întrezări bucuria enormă pe care ți-o poate acorda deschiderea spre iubire.

Dar e foarte greu să găseşti iubire, nu numai pentru mine şi Steven, ci pentru oricine are ceva de ascuns.Iubirile mele dinainte de Steven, Luiz, Yves, au fost egoiste sau disperate, o nevoie obsedantă de un iubit care să te considere perfectă. De asta au nevoie sufletele retrase, dorința constantă de siguranță.

A trecut mai bine de un an de cînd Steven şi cu mine ne-am mutat cartierul general al afacerilor şi iubirea la Paris.

E adevărat, trăim în oraşul îndrăgostiților, în centrul lumii artistice din Europa, iar asta, trebuie să recunosc, ne măreşte şansele. Dar de ce n-ar fi aşa, am plătit un preț al naibii de scump.

Cu două luni în urmă, am renunțat la locuința mea din TriBeCa. Ca producătoare de filme, Parisul e ideal pentru mine; şi ca o specialistă fără voie, dar recunoscută, a filmelor cu buget redus nu avea nici un sens să plătesc chirii în două locuri.

Parisul oferă tot ce e mai bun în comunitatea creatoare, departe de New York şi Hollywood, deşi n-aş putea afirma că n-am dat peste rechini asemănători. Dar apă, slavă Domnului, se găseşte din belşug, aşa că poți înota fără frică.

La începutul acestui an am început turnarea unui nou film, aici în Franța, la Giverny... culori noi, sentimente noi. Viața la Paris e o inspirație zilnică pentru munca mea.

Ai putea crede că e din cauza podurilor incredibile, a artei şi a arhitecturii, dar ştiu că e din cauză că

Parisul mă lasă să lucrez în linişte într-o perioadă cînd am nevoie de linişte ca să mă vindec.

Steven mai păstrează apartamentul din New York pentru fiica lui care e la şcoală în Elveţia şi doreşte deseori să-şi viziteze prietenii de acasă.

Steven a renunţat la slujba sigură de prezentator sportiv în favoarea nesiguranţei oferite de munca de fotoreporter. Nu numai că are mai puţini bani, dar îşi riscă mereu viaţa în locurile cele mai primejdioase. Nu există om mai fericit.

O zi obişnuită la Paris începe la opt dimineaţa în apartamentul cu trei camere pe care l-am închiriat pe Rue Dauphine de pe malul stîng al Senei. Dormitorul e atît de mic că spaţiul e ocupat aproape în întregime de pat, iar tapetul în dungi crem şi cenuşii pare să se întindă pînă la tavan.

Deschid ferestrele spre o terasă mică care n-ar suporta altceva cu excepţia ghivecelor noastre cu muşcate şi mă întorc înapoi în pat ca să ascult zgomotele dimineţii. Se aud claxoanele cîtorva maşini, iar vocile şi paşii trecătorilor ajung pînă sus. E minunat!

Steven, care lucra încă de la şapte dimineaţa în camera mai mare, care e totuşi mică, se aplecă peste pat şi dă păturile la o parte.

– Deci, scumpo, ai de gînd să te scoli pentru cafea? Îmi găseşte blugii şi tricoul undeva în intervalul dintre pat şi perete, apoi mă îmbracă cu forţa. Ne atingem şi ne uităm unul la altul... Vom face dragoste mai tîrziu, ne spunem noi în gînd... Sexul e unul din marile miracole pe care le trăim împreună, dar nici unul din noi nu are reflexe destul de bune ca să-i facem cinste aşa cum se cuvine înainte de cafea.

Jos la Café Bucci, stăm unul lîngă celălalt în micul bar unde Steven dă pe gît două cafele expreso, iar eu

îmi pun degetele în jurul unei ceşti de cafea. Următoarea oprire e la o distanță de cîteva străzi. Cumpărăm şuncă şi franzelă pentru prima şedință a zilei. Ne aşezăm pe malul Senei, sala de consiliu preferată, prezentîndu-ne detaliile proiectelor curente şi viitoare. La ora asta pe malul Senei se plimbă puțini parizieni. Locul e numai al nostru. Stăm vizavi de Luvru, clădirea noastră preferată, gîndindu-ne cît sîntem de norocoşi.

Astăzi hotărîm dacă Steven ar trebui să meargă pentru un reportaj în interiorul unei țări din Africa de care n-am mai auzit pînă acum. E emoționat, nimeni n-a mai fost acolo. Încerc să-l fac să-şi schimbe părerea, prevăzînd pericol şi boală. Vrea să plece cît mai curînd, îl voi ajuta cu pregătirile? Protestez că nu s-ar putea să pice într-un moment mai nepotrivit. El se hotărăşte.

– Voi pleca înainte de a veni frigul.

Încerc să-l conving să amîne. El promite, sau mă amenință, nu ştiu nici eu, dar la iarnă vrea să fie aici ca să mă învețe să schiez. Alpii francezi sînt doar la o călătorie cu trenul. Odată lucrurile stabilite, mă ridic.

– Am plecat. La nouă treizeci trebuie să fiu în cabina de montaj.

– Vrei să merg cu tine? îmi propune el.

Astăzi îl invit în cabina de montaj, dar de obicei nu o fac. N-are deloc simț critic, îi place tot ce filmez.

Ştiu că e adevărat, dar nu vreau să cad în vechiul meu obicei de a iubi pe cineva care îmi laudă munca. Munca mea e o parte integrantă a personalității mele, sînt încă vulnerabilă la a iubi din nesiguranță. Vreau ca iubirea mea pentru Steven să fie lipsită de orice obstacole. Steven îmi spune că şi mie îmi place prea mult munca lui. Bănuiesc că şi el e prudent.

După-amiaza tîrziu ne întoarcem la apartamentul nostru de pe Rue Dauphine. Dăm telefoane, tragem un pui de somn, facem dragoste, ne plimbăm. Seara vorbim cu Statele Unite unde e după-amiază, mergem la teatru, sau nu facem nimic.

Dar la ora şase mergem la cafenea împreună cu toţi parizienii. La ora şase se întîmplă un lucru ciudat la Paris, oraşul devine mai strălucitor.

De parcă ar începe o zi nouă, iar cafenelele se umplu de oameni. La Paris, la ora şase, soarele răsare parcă pentru a doua oară.

Sfîrşit